CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Juny 2015 · núm. 173 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Mantenim la via llibertària

Després de l'esclat del 15M (i el seu posterior desinflament) i d'uns anys d'efervescència de les lluites socials, hem passat en els últims mesos a Catalunya a un escenari mediatitzat pel procés sobiranista i per l'aposta per la via institucional (llegeixis electoral) de sectors importants dels moviments socials i de l'esquerra combativa i rupturista, que es submergeixen en aquesta via com a forma d'incidir en la transformació social de la realitat que ens ha tocat viure.

En paral·lel, estem assistint a un cert resorgiment del moviment llibertari (si és que en el moment actual podem parlar de moviment) amb col·lectius, propostes i activitats que sortosament deixen de banda l'ortodoxia i el dogmatisme que han caracteritzat tradicionalment l'actuació d'una part de l'àmbit llibertari, i apunten altres maneres de fer i d'interpretar la teoria, molt més obertes a altres realitats amb les que no tenim perquè coincidir al 100% però amb les que compartim molts espais de lluita. En aquest escenari canviant, complex, dinàmic i sovint contradictori, la CGT, conscients de la nostra diversitat interna però també conseqüents amb les nostres línies ideològiques llibertàries i anarcosindicalistes, hem de seguir apostant per la lluita sindical i social com a base de la nostra actuació, per la fusió d'ambdues, per mantenir el carrer com a espai de mobilització, de pressió i de transformació social, per practicar i estendre l'autogestió, per reforçar l'anticapitalisme, per recordar els límits i deficiències de les vies "institucionals", per seguir avançant en la construcció d'una societat més lliure i justa, sense mirar-nos el melic continuament però també sense renúncies.

IDREN

«Els nostres botxins ens agraeixen els sacrificis»

Antonio Pérez Collado, membre del Secretariat Permanent de CGT País Valencià

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Crític entrevista a Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya

"A la CGT pensem que cap Estat no ens farà lliures i alhora que Catalunya té dret a decidir el seu futur"

Homera Rosetti
Fotografies: Jordi Borràs / Arxiu Catalunya

Ermengol Gassiot és professor d'arqueologia a la UAB i des de fa poc més d'un any secretari general de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya. Un dirigent anarcosindicalista jove –43 anys— i atípic. Molt implicat en moviments socials, sobretot des de la seva època a l'Assemblea d'Okupes de Terrassa. Ara està imputat en un procés penal per les mobilitzacions estudiantils contra el 'pla Bolonya'. La seva veu calmada i paraules senzilles contrasten amb la radicalitat del que diu. Creu que la lluita és al carrer i no confia en les institucions. Ni tan sols si vénen de la mà de l'anomenada "nova política". Gassiot, des de la CGT, no dubta a fer seves les paraules de Joan Fuster: "La política que no faci el poble serà feta en contra nostre".

- El frau dels ERO a Andalusia i escàndols de corrupció han esquitxat el món sindical. Creus que s'ha disparat el descrèdit dels sindicats?

Hi ha un fet objectiu, més enllà de les targetes 'black' o les dietes per participar en els consells de direcció de les empreses: CCOO i la UGT participen de la gestió de les relacions laborals, juntament amb la patronal i l'Estat. Això, les treballadores ho hem vist i ho hem patit. Quan es demostra que una entitat financera aporta diners a sindicalistes i la resposta dels grans sindicats és que això és completament legal, és sorprenent. El sindicat, com a organització de treballadores, en essència està oposat al capital i a la seva explotació. Un sindicat, doncs, no es pot finançar mai pel capital. Si no, pot semblar que no hi hagi cap alternativa per a les persones que patim la precarietat.

- La taxa d'afiliació sindical a l'Estat espanyol és una de les més baixes dels països de l'OCDE (15,9%). CCOO i la UGT han reconegut haver perdut més de 50.000 afiliats en cinc anys. Com es viu això des d'un sindicat com la CGT?

Jo diria que no ho vivim. El que sí vivim és la baixa taxa d'afiliació històrica que ha afectat sindicats majoritaris o no a l'Estat espanyol i a Catalunya. A diferència del que els passa als sindicats majoritaris, nosaltres estem experimentant un creixement continu d'afiliació, de tal manera que en els darrers quatre anys hem passat d'11.000 a més de 14.000 afiliats. Però patim la tradició de la baixa taxa d'afiliació, i és el més preocupant.

- Podria ser que un dels problemes fos que la majoria de treballadors ja no estan concentrats en grans centres de treball i viuen en la precarietat…

Un primer repte que tenim tots els sindicats és que el sindicat és un món fonamentalment masculí i ens hem de plantejar que les dones participin cada vegada més en l'activitat sindical. Nosaltres com a CGT estem una mica contents perquè prop del 40% de la nostra afiliació són dones, i progressivament anem cap a la paritat. Un repte és que els treballadors que més pateixen la precarietat laboral participin en els sindicats. Un exemple clar és el de les persones migrants. La taxa de treballadors immigrants afiliats és molt baixa i està circumscrit a sectors concrets, com, per exemple, el sector de la neteja. Un sector que està patint doblement l'explotació, com és el cas dels 'sense papers', hauria de fer més ús del sindicat per defensar els seus drets, però de moment no és així. Afortunadament, la cosa està canviant. Una prova és que al nou Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya molts venim de la precarietat, com jo mateix. Finalment, un motiu important perquè les precàries vegin la CGT com a alternativa és que no focalitzem la nostra acció laboral en el marc que es deriva de les actuals relacions laborals. Les eleccions sindicals són importants i també els comitès d'empresa, però no són el nostre objectiu. Una persona que passa de tenir contracte a estar a l'atur i després a treballar sense contracte també ha de formar part de l'acció sindical.

"Un repte és que els treballadors que més pateixen la precarietat laboral participin en els sindicats. Un exemple són els migrants"

- Activistes dels moviments socials s'han organitzat per representar alternatives polítiques als ajuntaments. Què n'opines?

La CGT com a organització tenim molt clar la nostra base ideològica com a sindicat, però també haig de reconèixer que tenim una pluralitat ideològica i que gent del sindicat participa en diverses de les organitzacions polítiques que es presenten com a alternativa, i d'altres que no ho fem. Segons la meva opinió, la CGT defensa que l'acció política emani de la col·lectivitat, ja sigui del centre de treball o de la població on vivim. Nosaltres no aspirem que la política estigui al servei de les persones, sinó que les persones fem política en el nostre dia a dia, on vivim i treballem. En això crec que discrepo d'algunes opinions provinents d'aquests espais de nova política.

- Per què en aquests espais de "nova política" hi ha pocs sindicalistes?

Crític entrevista a Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya

Els grans sindicats han format part dels partits que han participat del sistema des de la Transició. Només cal veure qui és el líder del grup parlamentari d'ICV al Parlament espanyol: Joan Coscubiela, exsecretari general de la CONC. Els sindicats alternatius generalment hem fet política sense passar per les institucions. Quan veiem aquests espais de "nova política", hauríem de veure primer d'on provenen aquestes persones, potser la majoria de les classes mitjanes i de l'àmbit universitari. I probablement aquestes persones no han tingut una militància sindical. De fet, fins i tot en moviments socials de base, en un barri, o en una assemblea d'okupes', ens trobem que hi ha una militància política que costa molt més traslladar a l'àmbit laboral. Perquè és molt més difícil tenir un compromís allà on et guanyes les garrofes. És una realitat que els moviments socials alternatius estan nodrint amb cares noves aquestes noves organitzacions polítiques, però no estan nodrint el món sindical. S'ha lluitat contra les ETT, per exemple, però sempre des de fora.

- Sembla que hi ha un debat sobre la democràcia i el sistema de partits, i no hi ha cap debat sobre els sindicats. Aquesta és la realitat o només el que ens arriba dels mitjans de comunicació?

Jo crec que al món del treball sí que hi ha debat. Una altra cosa és en què es tradueix. Malauradament, la percepció de malfiança cap als sindicats i la idea que tots els sindicats són iguals és fruit d'unes pràctiques sindicals hegemòniques. Això, adobat pels mitjans de comunicació que parlen dels sindicats quan es refereixen únicament a CCOO i a la UGT, i així ens posen a tots al mateix sac. Un altre factor és que el món del treball ens dóna les garrofes. És més fàcil implicar-se en una assemblea de barri, el temps que tu decideixes, que al teu lloc de treball, on passes una gran part de la jornada i no tens capacitat de decisió. Aleshores el món del treball és més difícil que es modifiqui que no pas el món de la política on vas a votar. De totes maneres, hi ha un cert canvi de tendència. Els sindicats majoritaris baixen afiliació mentre els petits en guanyen. Arribarà un moment en què de sobte veurem el canvi que ja s'està gestant.

- El teu nom apareix en un sumari judicial, juntament amb el de 26 persones més, totes encausades pels fets relacionats amb l'ocupació del rectorat de la UAB al maig de l'any 2013.

La Universitat Autònoma de Barcelona recentment ha participat en un procés judicial que amb data d'avui es concreta en 27 acusacions penals contra 25 estudiants, un PAS (personal d'administració i serveis) i un professor, que sóc jo. A mitjan febrer d'aquest any s'ha personat com a acusació particular, que és un fet històric des del franquisme. I s'hauria de veure fins quan ens hem de remuntar des de la darrera vegada que una universitat inicia un procés penal contra un professor. La universitat era un espai obert, alternatiu i democràtic, i actualment penso que ja no ho és. Durant les mobilitzacions de Bolonya es van veure imatges dantesques de policies colpejant els estudiants. Podríem dir que la universitat a l'Estat espanyol en acabar el franquisme era una institució conservadora que reproduïa la ideologia dominant, i jo diria que actualment continua reproduint la ideologia dominant.

- De què se t'acusa, concretament?

Del que hem vist del sumari, la imputació que es concreta a l'octubre del 2013 només es diu imputat. I la base de la imputació és que darrere de l'ocupació d'un rectorat i una sèrie de protestes, però també en el marc del procés d'una candidatura a rector alternativa que va arribar a la segona volta i va perdre pel vot ponderat i no pel nombre de vots, el rector va dir que al darrere hi havia un entramat d'organitzacions –entre les quals els sindicats d'estudiants, la Coordinadora d'Assemblees de Facultat, la CGT i, puntualment, la CUP— que actuàvem per desestabilitzar la institució. En aquest context, una vicerectora diu que jo, Ermengol Gassiot, desenvolupo activitats dirigents d'aquest entramat. Però no se m'imputa res més que ser de la CGT, un fet del qual mai me n'he amagat.

- I per què ara?

Jo sóc secretari acadèmic del meu departament. Vaig tenir coneixement molt aviat que la UAB havia pactat amb la resta d'universitats catalanes un calendari molt ràpid per aplicar el decret de 3+2 del ministre Wert, transformant els graus a tres anys. Aleshores una sèrie de professors vam començar a explicar-ho als estudiants i, després, a participar en actes per alertar del perill de donar tanta importància als màsters quan no s'estaven garantint els màsters públics. Hi ha una coincidència en el temps, amb el fet que el sumari es reactivi i les mobilitzacions entorn d'aquest tema.

- Cap a quin model d'universitat anem?

És el model negoci. Que no té pàtria i que s'està fent a Xile, a Anglaterra o al Canadà, països on també hi ha hagut mobilitzacions estudiantils. Bolonya va ser una estafa des del punt de vista que es va dir: les llicenciatures es converteixen en graus. Però això és mentida. Per accedir a una beca de doctorat, abans el requisit era disposar d'una llicenciatura i ara s'ha de tenir un grau i un màster. Ara, la majoria dels graus són de quatre anys i els màsters d'un. A Catalunya, el 56% dels màsters que ofereixen les universitats públiques s'estan fent en la forma de màsters propis, que és un eufemisme per dir privats, ja que hi ha professors que cobren a banda de la seva nòmina per fer docència, i fins a 10.000 euros l'any o més per fer de coordinadors, i les universitats ingressen uns diners extres amb màsters que poden costar entre 5.000 i 12.000 euros i són equivalents a màsters públics de no més de 3.000 euros. Passa igual que amb la sanitat: s'està afavorint que dins d'un servei públic es desenvolupin serveis privats i, fins i tot, es creïn empreses. L'Observatori del Sistema Universitari Català ha fet un estudi que diu que els estudiants catalans són dels que paguen més del conjunt de la Unió Europea, i paradoxalment les universitats catalanes estan a una ràtio d'inversió pública per estudiant del 60% de la inversió que es fa a França o menys del 40% de les holandeses.

"Els grans sindicats han format part dels partits que han participat del sistema des de la Transició. Només cal veure el cas de Coscubiela"

- Des dels moviments socials s'ha denunciat que anem a una major criminalització de la protesta, sobretot després de l'aprovació de marcs legals com la 'llei mordassa' o la reforma del Codi penal. Això portarà els moviments socials, incloent-hi els sindicats, a reflexionar sobre els límits de la legalitat en la protesta social?

Si la 'llei mordassa' i la reforma del Codi penal van adreçats a limitar a la població els seus drets a decidir sobre el que passa al seu entorn, faran que els ciutadans quedem al marge de la centralitat de la política. Això, unit a la insistència d'alguns mitjans de comunicació que el canvi vindrà per opcions electorals únicament, és perillós. Sembla que es repeteix el que va passar en el règim del 78, on als militants socials se'ls deixa al marge perquè hi havia qui decidia per ells. Estem en una situació on es combinen pals amb electoralisme. Ja comencem a intuir un nou bipartidisme a escala de l'Estat, amb cares noves i noves sigles. Espero equivocar-me, però crec que això sembla que podria passar. Aleshores els moviments socials i les persones que creiem que la política passa pel carrer haurem de ser molt intel·ligents. La política que no faci el poble, parafrasejant en Joan Fuster, serà feta en contra nostre. I això voldrà dir buscar formes que no passen pels mecanismes que pauten la legislació actual? Sens dubte. A les empreses és clar que l'acció sindical no ha de passar únicament per l'activitat als comitès d'empresa o a través de vagues altament domesticades. I segurament en altres espais de participació política també ho haurem de fer.

- Hi ha una proposta en el marc de les marxes de la dignitat de convocar una vaga general per al pròxim 24 d'octubre. La CGT de Catalunya encara no s'hi ha pronunciat. Convocaries una vaga general?

Convocar una vaga general alternativa implica un exercici de creativitat i d'imaginació. No pot ser una vaga general decidida per les cúpules sindicals i que després baixi fins als delegats i delegades sindicals d'aquests sindicats. Una vaga general alternativa hauria de repensar què és avui alterar la realitat, el dia a dia. L'important és la capacitat d'incidència més enllà de les xifres de participació, la capacitat de condicionar

Crític entrevista a Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya

el dia a dia de les persones. Els treballadors, si fem una acció política que va més enllà de la institucional, necessitem tenir força. La patronal té força perquè ens pot acomiadar, i té de la seva banda la policia i el Govern, que generalment legisla en favor seu. Nosaltres ens hem de dotar d'altres forces adreçades a fer coacció i no ens hem d'amagar. Un empresari no cedirà si no pateix una coacció amb prou força que no el faci atendre les demandes dels seus treballadors. Nosaltres, davant dels conflictes, hem de veure com exercim aquesta força coercitiva. Ara mateix, segons les normatives que s'estan aprovant, si no ho fem a través del vot és il·legal. Així que hem d'aconseguir que no s'atreveixin a aplicar-nos la legalitat. Ho haurem de fer a la UAB i de manera similar amb la 'llei mordassa'. Malauradament, això ens comportarà patiment, com estem vivint en el cas de les encausades al Parlament.

- Com a arqueòleg has participat en el procés de recuperació de la memòria històrica. Què t'ha aportat això en la teva lluita?

Primer de tot, em va descobrir el mur de morts i de silenci en què es va construir la Transició. I l'expropiació de la memòria col·lectiva. Els meus avis van participar activament en les milícies i col·lectivitzacions i m'havien parlat de l'alegria revolucionària i també del patiment i de la repressió. Però jo no m'imaginava que l'Estat espanyol, després de Cambodja, era el lloc del món on més desapareguts hi ha. I que no s'ha fet cap acció per buscar-ne els culpables. Amb data d'avui sabem que hi ha més de 118.000 persones amb noms i cognoms a les cunetes de l'Estat. És una xifra que quadruplica les morts que es calculen en un país que ha fet conegut el terme 'desaparegut' com és l'Argentina. I algunes estimacions parlen de més de 200.000 persones. La recuperació de les fosses comunes durant la repressió feixista ha posat sobre la taula els nostres morts, demostrant que aquests morts existien, i ha erosionat el discurs sobre el qual es va construir la Transició. L'exhumació de les fosses comunes ha destapat el silenci que ha durat més enllà del franquisme, sobre el que va passar i els seus responsables. A més, quan un exhuma i treu els ossos i parla amb els familiars, veus que una part important de les fortunes es van ampliar o crear sobre la base de l'expropiació de béns de persones afusellades, empresonades o que van anar a l'exili. I això és la base econòmica del règim actual. I quan un fiscal o jutgessa argentina han demanat extradicions, l'Estat s'ha tancat en banda.

- I quina és la resposta de la justícia?

Nosaltres, exhumant una fossa a la província de Màlaga, per exemple, vam trobar morts amb forats de bala al cap i a la resta del cos, proves clares que les persones havien mort de forma violenta, i cridàvem el jutge però no s'investigava. I jo li deia: "Mira, si decideixo matar el meu veí i després el troben, diré que era de la Guerra Civil". L'any 2004, un regidor d'ERC d'Olesa de Montserrat, on estàvem exhumant una fossa comuna, amb el suport de l'Ajuntament, ens va dir que havia trucat un alt càrrec del Govern de l'època perquè hi enviaria els Mossos d'Esquadra per impedir l'exhumació. Això és il·lustratiu de l'anomenat 'pacte de silenci'.

- Parlant també de memòria… què queda del llegat de la històrica CNT a la CGT d'avui?

A nosaltres com a CGT ens agradaria ser els hereus de la CNT pel que va significar per a la història de Catalunya i també per al sindicalisme europeu i mundial. Va ser un sindicalisme innovador que combinava l'acció col·lectiva amb l'acció directa. La CNT va fer una de les revolucions més boniques del segle XX. Aquí a Catalunya tenim un punt irreverent i llibertari, encara que no tothom es reconegui com a llibertari. Trenquem els esquemes als grans teòrics. Aquí som capaços tres dies després dels fets del Parlament de sortir al carrer i fer una manifestació de 300.000 persones no convocada per cap mitjà ni cap partit, i ser la 'mani' més important de tot l'Estat. Aquest punt irreverent dels catalans va fer possible la CNT i avui la CGT i altres organitzacions. Això queda. Potser no és patrimoni de la CGT, però sí del poble de Catalunya.

- Però ara la CGT és plena d'independentistes?

La CGT és un sindicat revolucionari que defensa que s'han de suprimir els estats en tant que vehiculen la vida de la gent. Creiem que cap Estat no ens farà lliures i que tota col·lectivitat, com Catalunya, té dret a decidir lliurement el seu futur. Nosaltres ja defensàvem el dret a decidir quan molt poca gent, a banda de l'esquerra independentista, ho feia. El 22 de novembre de 1985 vam aprovar que un dret inalienable del poble català és el dret a l'autodeterminació.

** Entrevista publicada a Crític, periodisme d'investigació.*

"Sembla que es repeteix el que va passar en el règim del 78, on als militants socials se'ls deixa al marge perquè hi havia qui decidia per ells"

Treball - Economia

No acatem el pacte per retallar els salaris

CGT Catalunya davant el *III Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva*

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT de Catalunya

Els mals pressagis s'han acomplert. Tal i com ja hem denunciat la CGT de Catalunya en dues ocasions el febrer i el maig, s'ha consumat el principi de destrucció del poder adquisitiu dels treballadors i treballadores. Finalment avui CCOO, UGT i les patronals CEOE i CEPYME han signat el III Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva.

A l'espera d'analitzar amb detall tots els punts d'aquest acord, hi ha un aspecte que es confirma: la desvinculació de salaris i preus. És a dir, CCOO i UGT han cedit davant una pretensió antiga de la patronal i han acceptat que a partir d'ara l'evolució dels nostres salaris no es relacioni amb l'encariment de la vida. Tot d'una i a cop d'acord, renuncien a un principi del moviment obrer, que és que els salaris es mesuren en funció dels béns als que podem accedir i de les necessitats (alimentació, habitatge, abric, oci, educació, sanitat, etc.) que podem cobrir amb ells.

L'acord al que han arribat, de manera resumida, diu que els salaris pujaran fins un màxim d'un 1% enguany i, en funció de l'evolució del PIB, fins un 1,5% l'any 2016. Ara bé, el topall màxim no garanteix que aquestes mateixes centrals, CCOO i UGT, l'exigeixin en els convenis sectorials i d'empresa, com ja estem veient en molts casos, on defensen pujades salarials encara per sota d'aquests llindars.

Ens diran que a l'acord hi ha una clàusula de revisió salarial a aplicar l'any 2016 en el cas que la "la suma de les inflacions dels dos anys" superi l'increment del 2,5%. El calculat redactat ambigu d'aquesta clàusula fa intuïr que la pujada de preus en un escenari de deflació (punt de sortida IPC el Desembre de 2014 era de -1%) no serà tinguda en compte.

A més, aquesta mateixa clàusula no és vigent el tercer any de vigència de l'acord, el 2017, quan els salaris quedaran ja plenament desvinculats de l'IPC. A banda, en el mateix acord orienta que els increments retributius pactats en els convenis d'empresa vagin a retribucions de caràcter variable, és a dir, no consolidables. En definitiva, malgrat d'una mesura transitòria que en suavitza l'aplicació, ens consoliden els mecanismes per permetre baixades salarials en un futur proper.

Des de la CGT de Catalunya som conscients del complicat que serà revertir aquest acord, doncs patronal i CCOO i UGT tenen molt clar que es necessiten mútuament i tancaran files entorn el pacte subscrit. Però allà on tenim força fem una crida a explicar l'acord a conjunt dels treballadors/es i a la població en general. La lluita en cap cas l'hem perduda. Ara caldrà, empresa a empresa, sector a sector, concretar quins seran els nostres sous. Nosaltres, la CGT, que no acceptem aquesta nova traïció, no ens sentim lligats per aquest acord. I així ho farem valer, amb mobilitzacions i lluita. Fins fer de l'acord paper mullat.

El sindicalisme institucional signa un altre acord per a precarizar els salaris i les condicions de la classe treballadora

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

UGT i CCOO van signar el 8 de juny amb la patronal un pacte que limita al 1% la pujada salarial el 2015, mentre les empreses de l'IBEX 35 reconeixen aquest any beneficis superiors al 25% de mitjana.

La Confederació General del Treball (CGT), davant la signatura del III Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, que subscriuen les direccions dels sindicats UGT i CCOO i les de les organitzacions empresarials CEOE i CEPYME, lamenta que aquests sindicats es prestin altra vegada a aquest tipus d'acords que tant han deteriorat els drets i les condicions de la classe treballadora des dels ja històrics Pactes de la Moncloa, ANE, AMI, AI, Pacte de Toledo, etc., que no només han retallat els salaris dels treballadors sinó que han abaratit l'acomiadament, precaritzat la contractació i retardat l'edat de jubilació, entre altres greus conseqüències.

Pel que fa al III Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, des de la CGT no volem deixar d'assenyalar que suposa altre gerro d'aigua freda per a milions de treballadors que veuran com els seus ingressos segueixen creixent menys que els preus. Això no suposarà únicament que els salaris puguin quedar-se per sota de l'IPC interanual; és que tampoc es procedirà a la recuperació pels increments perduts durant tots aquests anys precedents de congelació i fins a reduccions salarials.

Per si aquesta nova frenada en sec a les pujades salarials no fos suficient renúncia del sindicalisme institucional, cal tenir en compte que en l'esmentat acord (com diversos representants de la patronal es van apressar a destacar) s'han pactat recomanacions i acords mínims, orientatius i vinculats a la productivitat i els resultats de les empreses, pel que parlar d'increments salarials de "fins al 1%" (per a 2015) i del 1´5% (2016) suposa –de fet- deixar la porta oberta a pujades inferiors i condicionades al compliment pels treballadors de clàusules de productivitat o renúncies a determinats drets.

Aquesta moderació que ens imposen UGT, CCOO, CEOE i CEPYME es produeix precisament en un any en que tot el món parla de recuperació econòmica i increment de la producció industrial i les exportacions (amb beneficis record per a les empreses de l'IBEX 35), sense escoltar els consells d'experts i organismes internacionals que recomanen al govern espanyol la pujada dels salaris com forma d'augmentar el consum intern i d'enfrontar-se a l'alarmant empobriment de les famílies.

Desoint tots aquests consells, Toxo i Méndez tornen a posar la seva signatura per a empitjorar les condicions de la classe social a la qual fins a fa poc deien pertànyer i fins i tot defensar. Resulta ignominiosa la posició, actitud i l'ètica d'aquests dos sindicats, obstinats des de fa més de 37 anys a ser part del règim, governi qui governi. Igual que el govern de Rajoy, són insensibles al sofriment de més de 4.000.000 de persones aturades que no reben cap prestació i, signen "engrunes" com l'ajuda de 426 euros pels desocupats de llarga durada.

La CGT torna a lamentar que el sindicalisme majoritari s'humiliï i doblegui davant la patronal europea que menys inverteix en investigació i formació, l'únic objectiu de la qual sembla ser el de guanyar cada any més encara que sigui a costa de retallar drets i salaris a les plantilles que fan possible el funcionament de les pròpies empreses.

Campanya de suport encausades Cas Expert

Estan citades el 9 de juliol als Jutjats de Tarragona

CGT Baix Penedès i CGT Garraf/ Alt Penedès

El proper dijous 9 de juliol està prevista la vista oral al Jutjat Penal número 2 de Tarragona per les imputacions derivades de les agressions policials que es van donar durant el conflicte laboral que hi va haver ara fa 11 anys arran del tancament de l'empresa Expert Polymere, al municipi de l'Arboç (Baix Penedès). Quatre antics treballadors i treballadores de l'empresa i dos companys de la CGT hauran d'afrontar la possibilitat de ser sentenciats a penes de presó d'entre tres anys i dos mesos i quatre anys i sis mesos, així com també al pagament d'importants multes econòmiques, pel simple fet d'haver lluitat per defensar els llocs de treball, i com a revenja per haver denunciat les agressions que van patir a mans de la Guàrdia Civil. Els companys són en Pedro Duque, secretari general de la Federació Comarcal del Baix Penedès, i en Juan Antonio Soler, exsecretari general de la Federació Intercomarcal de l'Alt Penedès Garraf, tots dos actualment jubilats.

El judici està previst per al 9 de juliol a les 10 hores en el jutjat nº2 de Tarragona, en el Carrer Sant Antoni María Claret nº 24.. Aquell mateix dia realitzarem una concentració a partir de les 9:30 hores davant dels jutjats i esperem tota l'assistència possible a la mateixa, amb la finalitat de pressionar a les instàncies judicials i mostrar la nostra solidaritat amb els encausats i encausades.

Des de les nostres federacions fem una crida a la solidaritat i al suport mutu al conjunt de l'organització, per a aconseguir l'absolució dels companys i de totes les persones imputades en aquest vergonyós cas. Sabem que l'Estat està rearmant la seva capacitat punitiva contra tots aquells i aquelles que lluiten en defensa dels drets laborals i socials, i aquest n'és un bon exemple, atès que l'expedient hauria d'haver estat arxivat ja fa molt de temps. Ens volen atemorits i silenciats, però no ho aconseguiran.

Us demanem que fem efectiu un cop més aquell principi que ens defineix com a organització anarcosindicalista que som: Si ens toquen a una ens toquen a totes.

Prou repressió. Absolució imputats i imputades Cas Expert.

Número de Compte solidari: IBAN: ES77 2013 3059 41 0210121861

Carta oberta dels encausats del Cas Expert

Vanessa, Yolanda, Sandra, Juan, Pedro i Juan Antonio

El proper 9 de juliol, quatre treballadors i treballadores de l'antiga empresa Expert Polymere de l'Arboç (comarca del Baix Penedès) i dos assessors sindicals estem citats a declarar al Jutjat Penal número 2 de Tarragona. Estem encausats arran dels fets esdevinguts durant la tramitació de l'ERO per tancament de l'esmentada empresa ja fa onze anys. La Fiscalia ens reclama penes d'entre tres anys i dos mesos i quatre anys i sis mesos de presó, així com multes al voltant dels 3.000 EUR, per presumptes delictes d'atemptat contra l'autoritat i contra el dret al treball.

El 20 de juliol del 2004 s'estaven duent a terme negociacions entre la direcció de l'empresa Expert Polymere i el Comitè d'Empresa de la mateixa, acompanyat per dos assessors sindicals de la CGT, relatives a un ERO d'extinció que Expert havia presentat. Durant la reunió entre la direcció i els representants dels treballadors, els membres de la plantilla, que ja havien finalitzat el seu torn de treball, es trobaven dins del recinte de la fàbrica, tot esperant a ser informats del resultat d'aquesta reunió.

Un cop acabada la reunió, el Comitè i els assessors van informar a l'assemblea de treballadors sobre l'estat de les negociacions. Durant la celebració de l'assemblea cal escomentar la presència d'efectius de la Guàrdia Civil a les immediacions del recinte de l'empresa, fet que es venia produint cada dia des de la presentació de l'ERO, malgrat que no s'havia produït cap mena d'incident fins a aquell dia. Després de l'assemblea, els assessors sindicals van marxar del recinte i se'n van anar a buscar el seu cotxe. En aquell moment, i "sense que hi hagués provocació" prèvia (tal com consta en l'informe d'aquell dia del propi servei de seguretat de l'empresa), es va produir una càrrega de la Guàrdia Civil contra els treballadors que encara es trobaven allà reunits i dins del recinte de la fàbrica.

La brutal i injustificada intervenció policial va resultar en lesions a tres dels treballadors que es trobaven allà presents, els quals van haver de ser evacuats en ambulància i ser atesos al CAP del Vendrell. En passar els assessors amb el cotxe davant la porta del recinte i observar el que estava passant, es van aturar i van sortir del vehicle per a intermediar amb la policia. Però en intentar intermediar, quatre Guàrdies Civils s'abalançaren sobre un d'ells, que va ser agredit i posteriorment detingut.

Arran d'aquests fets, els agredits vam presentar denúncies per lesions contra la Guàrdia Civil als Jutjats del Vendrell. En aquestes denúncies constava com a testimoni la resta de la plantilla que es trobava a l'assemblea. Posteriorment, i com a reacció, la Guàrdia Civil va presentar una denúncia contra nosaltres, els denunciants, i també contra els testimonis. Aquesta contradenúncia deriva en un procés penal que ens afecta als quatre treballadors i als dos assessors sindicals. Cal dir que l'empresa Expert en cap moment va interposar cap denúncia pels fets que havien esdevingut dins les seves instal·lacions.

Onze anys després dels fets i del tancament d'Expert, quan els afectats esperàvem que l'expedient ja hauria estat arxivat, ens trobem que hem d'afrontar un judici amb petició per part de la Fiscalia de penes de presó i multes econòmiques.

A dia d'avui, Vanessa, Yolanda, Sandra, Juan, Pedro, Juan Antonio i les nostres famílies hem d'afrontar una situació cruel i inesperada. La dilació del procés ha fet que la nostra situació personal i familiar hagi canviat molt al llarg d'aquests onze anys. Vanessa, de 37 anys, és actualment mare de dos fills, de 5 i 9 anys. Sandra, de 37 anys, és mare de dos fills, de 8 i 6 anys. Yolanda, de 37 anys, és mare de dos fills, de 7 i 12 anys. Juan, de 37 anys, és pare d'una nena de 7 anys. Pedro, de 66 anys, està jubilat i és pare de dos fills de 21 i 27 anys. I Juan Antonio, de 67 anys, també està jubilat, i té 2 fills i 4 nets.

Tot això ha suposat un cop dur a les nostres vides i la de les nostres famílies, que s'han vist dràsticament alterades pels delictes dels quals injustament se'ns acusa, amb les conseqüències a nivell psicològic i emocional que comporta la perspectiva d'una possible pena de presó. I tot plegat pel simple fet d'haver intentat defensar els nostres llocs de treball i d'haver patit una agressió policial.

Amb aquestes breus línies volem donar a conèixer a l'opinió pública aquesta greu i injusta situació, i fer una crida a la ciutadania, les diferents forces polítiques, sindicals i socials a donar suport a la nostra absolució.

Sindicalisme de conciliació o sindicalisme de lluita?

Ermengol Gassiot

En el conflicte que regeix la relació entre el Capital i el Treball, qualsevol acció col·lectiva des dels/les treballadores té dues alternatives molt senzilles: reconèixer els interessos antagònics entre ambdues parts i actuar en conseqüència o entrar a fer de mitjancers de cara a arribar a acords.

Una empresa en vaga convocada per sindicats que no són els majoritaris. Els i les treballadores es concentren davant la porta d'entrada. Fan una assemblea al carrer i discuteixen fer vaga. Apareixen delegats d'un comitè escollit fa quasi 4 anys, que sí que són d'un sindicat majoritari. Intervenen i s'ofereixen per entrar a l'empresa, parlar amb els amos. Per fer de mitjancers. Un afiliat del sindicat m'ho explicava indignat. Em deia "ells havien de ser els primers a no entrar, especialment perquè els treballadors/es havíem decidit fer vaga".

Aquesta història podria ser de molts llocs del nostre país. I podria haver passat aquesta setmana com fa mig any. Quan fem sindicalisme de base, en el dia a dia dels centres de treball, sabem que sovint és complicat aplicar al peu de la lletra els grans discursos teòrics. Allò que pot semblar elemental i bàsic en un curs de relacions laborals o en una aula de ciència política de vegades pot veure's superat per una realitat que sovint és molt més complexa. Tot això és ben cert. Però també és igualment cert que el sindicalisme es mou sota algunes premisses que en un inici són ben senzilles. És després, en la seva adequació a cada realitat concreta, que caldrà desenvolupar-les. No obstant això, com deia, en el punt de partida són prou simples i categòriques.

En el conflicte que regeix la relació entre el Capital i el Treball, qualsevol acció col·lectiva des dels/les treballadores té dues alternatives molt senzilles: reconèixer els interessos antagònics entre ambdues parts i actuar en conseqüència o entrar a fer de mitjancers de cara a arribar a acords. Si el que pretenem és trencar amb la imatge d'un sindicalisme professionalitzat amb sindicalismes que quasi mai passen pel seu lloc de treball, d'entrada és indispensable no situar-se fora de les assemblees de treballadors/es. Especialment quan aquestes són actives. Tot allò que trenqui amb la cultura de la delegació i fomenti la de la participació és irrenunciable. En aquest sentit, és molt positiu que una assemblea de treballadors/es faci una passa endavant i opti per fer front activament a la precarietat laboral plantejant assimilar les seves condicions de treball a les d'altres empreses del sector. I nosaltres, els militants a sindicats hi hem de ser i fondre'ns en l'acció col·lectiva. Quan un comitè es presenta davant una assemblea com el mitjancer entre aquesta i l'empresa, està fent tot el contrari.

Defensar un sindicalisme de conflicte, de combat, implica en realitat tocar de peus a terra. Tots sabem que en absència de pressió la patronal, ja sigui al nivell d'una empresa concreta com en un pla global, no acceptarà aplicar mesures que erosionin els seus interessos en benefici dels i les treballadores. Mesures que poden ser salarials, d'estabilització dels contractes, de conciliació, horàries, de ritmes de treball, de seguretat laboral, i un llarg etcètera. En un context en què les institucions polítiques promouen bàsicament normes que beneficien els empresaris, la principal capacitat de pressió dels i les treballadores parteix de nosaltres mateixes. De la que podem promoure als centres de treball però també a fora, cercant la solidaritat entre nosaltres, que som la immensa majoria de la població.

Els darrers anys hem vist com han anat brotant a molts llocs formes de lluita en aquesta línia, superant les estructures legals de les relacions laborals i trencant esquemes del sindicalisme dominant en el règim sorgit del 1978. En funció de com els sindicats ens posicionem en aquests processos que no sempre hem promogut directament o, si més no, no ho hem fet en solitari, justificarem la nostra pròpia existència com a organització de la classe treballadora. Convé recordar-ho. De fet, cal tenir-ho present cada dia. I nosaltres ho intentem. Per això, en l'exemple que he esmentat, el nostre afiliat es va quedar amb l'assemblea, amb la lluita.

** Article d'Ermengol Gassiot, Secretari general CGT de Catalunya, publicat al Diari del Treball*

Expert, contra la violència d'imposar la precarietat onze anys després

Jordi Martí Font

Ara fa 11 anys jo era secretari general de la CGT de Tarragona. Ara fa 11 anys que la Intercomarcal de Tarragona va rebre la notícia d'un conflicte amb violència que s'havia donat a la fàbrica Expert Polymere de l'Arboç, al Baix Penedès. Aquesta sempre ha estat una comarca cegetera, no per imposició divina sinó per una feina duríssima i desinteressada feta per sindicalistes de pedra picada que mai no han deixat de lluitar ni les seves decisions en mans de ningú que no fossin ells i elles mateixes, anarcosindicalistes de base.

A les tres de la tarda del dimarts 20 de juliol, les companyes i companys de CGT d'Expert estaven concentrats davant de la seva empresa per intentar estar a l'aguait que els amos de la fàbrica no s'emportessin les màquines a un altre lloc i deixessin més de trenta persones sense feina estable i un munt més sense feina precària al Baix Penedès, alhora que informaven altres treballadors d'ETT de la situació de l'empresa. Set "números" de la Guardia Civil van entrar envoltant dues treballadores d'ETT que volien treballar (i el seu dret tenien, però ningú no els l'havia negat); un munt més de treballadores i treballadors també d'ETT havien girat cua en veure el galdós paper que els traficants de mà d'obra els volien fer jugar.

Els "civils" van entrar al tancat de la fàbrica trencant la resistència pacífica dels treballadors i treballadores a cops de porra, sense utilitzar ni una sola paraula, amb l'únic llenguatge dels cops, uns cops que es van concentrar preferentment en el company Pedro Duque, secretari general de la CGT del Baix Penedès. A Pedro el van pegar i després el van acusar de resistència a l'autoritat i agressió. Duque se'n va anar sagnant i emmanillat i dos companys més en ambulància, alhora que una colla d'ells eren atesos als centres sanitaris del voltant.

El proper 9 de juliol, quatre treballadors i treballadores de l'antiga empresa Expert Polymere de l'Arboç (comarca del Baix Penedès, Tarragona) i dos assessors sindicals estan citats a declarar al Jutjat Penal número 2 de Tarragona. La Fiscalia els demana penes d'entre tres anys i dos mesos i quatre anys i sis mesos de presó, així com multes al voltant dels 3.000 euros, per presumptes delictes d'atemptat contra l'autoritat i contra el dret al treball.

Vanessa, Yolanda, Sandra, Juan, Pedro, Juan Antonio i les seves famílies han d'afrontar un judici de revenja. Onze anys després dels fets, han d'afrontar un judici amb petició per part de la Fiscalia de penes de presó i multes econòmiques. Tal com vaig escriure aleshores, "Aquesta agressió no es pot consentir. Això és violència pura i dura contra treballadores i treballadors desarmats i indefensos i si la Subdelegació del Govern socialista vol tenir un mínim de credibilitat a

partir d'ara ha de depurar responsabilitats, buscar qui va donar l'ordre, apartar-lo del servei i iniciar una investigació que aclareixi qui ha estat el comandament que ha decidit acabar amb la violència de l'exèrcit una lluita sindical". Com que això no s'ha donat, caldrà aturar aquest atac i escarment contra els drets i les lluites, fer-nos forts en la solidaritat i aguantar un cop més els cops que vénen de dalt per imposar la dictadura de 'drets: zero'. Solidaritat amb les treballadores i treballadors reprimits a Expert, ara i fa 11 anys!!!

** Jordi Martí Font és escriptor, periodista, activista social i afiliat a CGT Tarragona.*

Segona ocupació del Mobile World Center de Barcelona

Els vaguistes de Movistar aconsegueixen forçar una taula de negociació

Redacció

Els instal·ladors i tècnics subcontractats de Movistar en vaga des de feia 47 dies van ocupar el dissabte 23 de maig per segona vegada la botiga de la marca a la cantonada del carrer de Fontanella amb el Portal de l'Àngel, amb el suport de la CGT, de diversos col·lectius vinculats al 15-M i de diverses formacions polítiques. Telefónica va denunciar l'ocupació i la fiscalia de Barcelona va instar el desallotjament. Abans d'executar-lo, els Mossos d'Esquadra els van informar de l'ordre, però els treballadors van decidir que no marxarien si no era per la força.

Una cinquantena de manifestants havien entrat per la força a la botiga a les 11h del matí, i un cop a dins, els treballadors van omplir la botiga d'adhesius i pancartes amb els motius de la seva reivindicació, i van començar a instal·lar-s'hi i organitzar-se per a una ocupació que havien anunciat que seria llarga. Al llarg del dia s'hi van anar sumant més persones, fins arribar a superar les 300.

A les 18 h, els treballadors van convocar els mitjans de comunicació a una roda de premsa per explicar els motius de la seva protesta i les condicions per posar fi a l'ocupació, que consideraven indefinida. La policia va impedir l'entrada de les càmeres a la botiga i també la sortida dels portaveus perquè fessin les declaracions al carrer, així que la roda de premsa es va fer just a la porta, amb els vaguistes dins i els periodistes fora. Els treballadors subcontractats de Movistar van anunciar que es negaven a marxar de la botiga fins que no es negociés amb Telefónica les condicions exigides pel comitè de Vaga.

Per intentar evitar el possible desallotjament, els treballadors i col·lectius que els donaven suport van cridar a manifestar-se just a la porta. A les 20 h, s'hi va fer una cassolada de protesta en què van participar centenars de persones, tallant el trànsit al carrer de Fontanella.

La voluntat ferma dels treballadors i dels col·lectius que els donaven suport era mantenir l'ocupació de forma indefinida fins que Telefónica s'avingués a negociar amb ells. De fet, donaven a l'empresa fins al 31 de maig de termini perquè respongués a les seves peticions. Dues setmanes abans, la primera ocupació del MWC va acabar voluntàriament perquè dos directius de l'empresa van acceptar una reunió, però els van acabar dient que no negociarien condicions de treball amb els treballadors vaguistes sinó amb els sindicats CCOO i UGT, que feia unes setmanes ja havien assolit un preacord amb la patronal i les empreses a través de les quals estan subcontractats.

Els treballadors que van ocupar la botiga de Movistar no se senten representats pels sindicats majoritaris. Les seves condicions mínimes a negociar passen per uns sous dignes, una jornada de 40 hores setmanals i dos dies de festa garantits.

La notícia de l'ordre judicial de desallotjament de la botiga de Movistar emesa finalment pel jutge va córrer divendres 29 de maig com la pòlvora i va mobilitzar centenars de persones davant el Mobile World Center. A la tarda, a més de la manifestació en solidaritat amb les vaguistes, que ja estava prevista, es va organitzar una flashmob i una roda de premsa amb representants polítics de Barcelona en Comú, la CUP, Guanyem Badalona i Cornellà, ERC, ICV-EUiA i altres candidatures alternatives d'esquerres, que ja havien signat el Compromís de les Escales, i diverses entitats solidàries, com la la XES (Xarxa d'Economia Solidària), el FAGC, l'Assemblea Groga o Entrepobles, que conjuntament, van comparèixer davant dels mitjans per reafirmar el seu suport al col·lectiu de tècnics en vaga i el rebuig a signar contractes públics amb l'empresa. El Compromís de les Escales diu que els ajuntaments suspendran, revocaran i no renovaran els contractes amb l'empresa Telefònica si no atén les demandes dels treballadors: dos dies de festa, quaranta hores setmanals i un sou digne.

L'empresa, per la seva banda, va proposar una taula de negociació on actuaria com a mediadora entre les contractes i el comitè de vaga, i alhora acceptaria retirar la denúncia per l'ocupació de l'edifici.

Feia una setmana que les vaguistes havien ocupat la botiga del centre de Barcelona i mentre es feia la flashmob, el Mobile World Center va passar a anomenar-se Strike World Center, el Centre Mundial de la Vaga.

Després de la manifestació, que va recórre el centre de la ciutat fins la botiga ocupada, i enmig de la flashmob, dues persones enfilades a les escales, símbol de la vaga, van modificar el nom de l'edifici amb cartolines.

Les vaguistes desocupen l'edifici de Telefónica a canvi de seure a la taula de negociació

L'acord signat finalment entre el comitè de vaga i l'empresa el 30 de juny comportava el compromís de retirar la denúncia penal per l'entrada a la botiga del portal de l'Àngel i una taula de negociació a partir del 2 de juny a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona, amb la mediació de Telefónica. Es va arribar a l'acord després d'una llarga nit de negociacions, en la que el comitè de vaga de les subcontractes de Telefónica va acceptar la signatura de l'acord, decisió que no va ser fàcil i no es va prendre per unanimitat, però sí per majoria, i diverses veus discordants van remarcar que Telefónica no havia d'aparèixer com a mediadora al document signat. Sens dubte va ser el punt més polèmic de l'acord, ja que les vaguistes entenen que Telefónica ha de ser una part del conflicte i no una mediadora. La sortida de l'edifici es va fer una hora després que Ruiz i Marco rubriquessin l'acord amb Kim Faura –davant la presència d'Ada Colau i Gerardo Pisarello, en qualitat de testimonis–, president de Telefónica a Catalunya.

Continua el conflicte dels tècnics de Movistar

La rebel·lió de les escales

Diego Rejón, FESIM-CGT

Encara que hi ha més províncies en lluita, el nus del conflicte dels tècnics i subcontractats de Movistar s'ha centrat en les últimes setmanes a Barcelona.

El segon tancament al MWC del Portal de l'Àngel/Plaça Catalunya de Barcelona, protagonitzat per tècnics i organitzacions socials a partir del 23 de maig, va donar com resultat, la signatura de Telefònica d'un acord per a asseure's, com mediador, a canvi del desallotjament del MWC. El terme mediador és un eufemisme per a no aparèixer davant els sindicats majoritaris negociant amb els vaguistes.

La CGT no confiem en la Direcció de Telefònica que ja ha demostrat la seva poca vergonya anteriors reunions. Però aquesta vegada el compromís ha estat asseure's davant una institució com el Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Durant el matí del dia 4 de juny, els sindicats institucionals informaven d'un suposat augment del 2,15% de sou i de l'aplicació, a partir d'ara, dels convenis de metall de cada província. Aquesta "solució" està molt lluny de la reivindicació d'un mateix salari i condicions que a Telefònica. I deixa fora als autònoms. Aquests sindicats porten anys sense fer ni cas als seus propis delegats/des en les reivindicacions d'un sector que s'ha anat deteriorant fins a límits tercermundistes. Només han reaccionat quan els tècnics han llançat la vaga indefinida.

Per tant, qualsevol avanç que ells estiguin "signant" és fruit de la pressió de qui hem convocat la Vaga Indefinida. Perquè fins a la Vaga, ni s'havien preocupat. S'ha constatat que la vaga indefinida ha estat l'acció directa correcta per a asseure a una multinacional tan prepotent com Telefònica.

El document signat entre els vaguistes, Telefónica i les empreses subcontractades, després de 7 hores de reunió, reconeix als vaguistes com part negociadora i obre una setmana de contactes i una reunió per al 12 de juny que solucioni el conflicte. Aquest pas, important, no és encara la solució i les espases segueixen enlaire. La vaga es manté fins que les assemblees vegin que s'ha produït un acord satisfactori. Anarcosindicalisme, ho anomenem.

Les assemblees van acordar treballar propostes d'accions per al divendres

dia 12 de juny, davant la Junta General d'Accionistes de Telefònica a Madrid, i també en els dies previs.

La FESIM-CGT ens vam compromtre a ajudar al màxim als vaguistes perquè puguessin assistir i mobilitzar-se davant aquest acte de la multinacional. Per això vam cridar a tota la CGT a donar suport amb la nostra assistència a Madrid el dia 12, i a realitzar accions davant oficines de Telefònica en tots els territoris al costat dels vaguistes i companys del Sindicat Federal de Telefònica de CGT.

El sindicalisme de "moqueta" traeix la vaga indefinida de Telefónica-Movistar

Sindicat Federal de Telefónica de CGT

En relació a la mobilització en les contractes i subcontractes de Movistar, en un ampli i tragicòmic intent de desactivar la vaga indefinida, - mantinguda assembleàriament -, amb la faula de l'acord entre CCOO-UGT i les contractes directes de Telefonica, en el Comitè Intercentres de Telefónica del 27 de maig aquests agents van aprovar, exclusivament amb els seus vots, una resolució de suport a l'acord (molt insuficient per a les assemblees de les contractes) de desconvocatòria de vaga que van signar les seves executives. Ens sembla un brut intent de fer la traveta el suport de la plantilla a les aturades de 2 hores convocats, però la cosa s'agreuja perquè li van demanar a RRHH que distribuís la resolució a tots els Comitès d'Empresa provincials -i RRHH ho va fer- dient que s'havia "aprovat per unanimitat", una descarada mentida. És una mostra més del nivell de complicitat entre CCOO-UGT i la patronal a tots els nivells, i utilitzen l'òrgan social més representatiu per ratificar el suport a un acord totalment desautoritzat per les i els companys en vaga. No és amb la col·laboració de CGT, que des del 6 de maig passat va demandar al Comitè Intercentres un recolzament contundent a la vaga de les contractes amb aturades i mobilitzacions i la demanda va ser ignorada per la majoria.

És un conflicte generat per Telefónica, amb la seva estratègia de delegar tasques que són pròpies de la seva activitat principal -instal·lació i manteniment de xarxes i serveis de comunicacions, venda i atenció al client- a empreses 'col·laboradores' amb l'únic objectiu d'estalviar costos: és la cadena de subcontractació que ha establert -empresa contractista, subcontracta, autònom / a (contracte mercantil) i als seus possibles empleats / es- en què cada nivell esgota més i més al següent, on la seguretat i salut laboral i la formació són una entelèquia, la culpable de l'actual situació. Així, allargant el conflicte al no superar la fase de negació, condiciona i compromet el futur de l'empresa i, per tant, el de totes les persones que treballem per a ella: el dany en la prestació de servei percebut per la clientela és notable i ja passa factura.

El 2 de juny tota la plantilla de Telefònica d'Espanya SAO (TdE) estava convocada pels sindicats AST, CGT, CIG, COBAS, EC, ESK i LAB a una aturada de 2 hores amb les següents reivindicacions:

- Contra l'assignació de tasques als treballadors i treballadores de la plantilla de TdE per substituir vaguistes de les contractes que tenen assignades per contracte les tasques i zones.
- Per l'augment d'ocupació digna a Telefónica, eliminant en Operacions, comercial i altres departaments l'externalització d'activitat i de plantilles a precari, cap a l'objectiu de a igual treball igual salari i recuperació de l'activitat externalitzada amb la plantilla necessària.

Les aturades estaven convocades tots els dimarts i dijous fins al dia 11 de juny, en les últimes dues hores de tots els torns (matí, nit i període de demà del partit) excepte en el de tarda (les dues primeres hores).

Vaga Total a Movistar

Secretaries d'Acció Social i d'Acció Sindical del Comitè Confederal de CGT Catalunya

"Hem d'afavorir l'entesa i la concertació. No només hi ha treballadors en el conflicte, sino que també hi ha col·lectius que busquen una certa crispació i que dificulten una solució". Felip Puig, conseller d'Ocupació i Empresa (29/5/2015).

La vaga de Movistar ha tingut molts punts que la fan interessant. Podríem aturar-nos en la unitat d'acció entre milers de falsos autònoms i treballadores i treballadors de subcontractes, la sorprenent forma d'organització inicial (basada en, literalment, milers de persones aïllades però interactuant en grups de Whatsapp per a fluïr informació al moment) o en com els sindicats del règim van ser desbordats per les plantilles.

Podríem parlar també de les queixes de la companyia per suposats sabotatges o els centenars de milers d'avaries que s'han anat acumulant, causant molts problemes a clients o empreses.

Aquí preferim, no obstant, posar el focus en el concepte de 'vaga total' com antítesi de les vagues exclusivament laborals i tancades en si mateixes; vagues contingudes dins els murs de les empreses i on el cas paradigmàtic de les quals van ser el 8 mesos de Panrico. Vagues amb determinació, però amb el fre de mà posat.

Tothom ha pogut comprovar que hem estat davant d'una vaga activa, amb les plantilles al carrer i amb major presència a mida que passen els dies. El suport social s'ha anat estenent progressivament, afegint pressió de forma coordinada amb les vaguistes fins a fer-se continua els darrers 10 dies de Maig. S'ha donat la paradoxa que just quan el seguiment era més baix, més pressionada estava la multinacional.

Els altres territoris de l'Estat han mirat el que passava a Catalunya primer amb una certa enveja sana, després com la punta de llança on es jugaven les seves possibilitats.

Per què la vaga a Catalunya ha sigut més forta?

Deixarem de banda els factors de cohesió i gestió interna de la vaga. Sí es podria ressaltar l'intel·ligent ús de les forces existents per a fer front al lògic desgast: S'abandonaven objectius dispersos i es concentraven els piquets, tasques i recursos existents en punts concrets per a colpejar amb força.

Però allò que va fer diferent aquesta vaga a Catalunya va ser la socialització del conflicte. Fem una mirada enrere i pensem en alguna de les vagues que podem retenir a la memòria, probablement totes tenien una característica comuna: l'extensió de la participació i mobilització a sectors populars.

Complint els acords congressuals, des de la CGT vam iniciar contactes amb alguns moviments socials el primer dia de vaga estatal, junt amb vaguistes, i uns dies després al local del sindicat on una considerable presència d'organitzacions van assumir la rellevància d'aquesta vaga i la necessitat d'abocar-hi esforços

Els actes solidaris per a recollir fons per a la caixa de resistència es van multiplicar, arribant en alguns moments a ser desenes cada setmana. Els diners mai són suficients però van permetre mantenir en lluita el màxim possible de casos sense recursos. Es va activar una línia de crèdit de 120.000 € des de Coop57 per a avançar el que es recaptaria amb posterioritat.

Les xerrades explicant el conflicte complien també l'objectiu de fer penetrar el seu coneixement per la societat, sensibilitzant i preparant el terreny per a unir-se després a la reivindicació. Movistar ha fet una potent campanya d'invisibilització de la vaga mitjançant el ferri control dels 'mitjans lliures' en poder de capitalistes. Aquest front s'ha combatut amb actes locals i accions coordinades a xarxes socials.

> **"Cal posar l'accent en socialitzar la solidaritat de forma activa en els conflictes laborals"**

Es fa una primera manifestació a Barcelona el passat 20 d'Abril. Des de llavors podríem dir que gairebé tot acte al carrer tenia un apartat o esment a la lluita de Movistar. S'han realitzat actes coordinats d'ocupacions i concentracions a botigues de Movistar de forma cada vegada més freqüent a un gran nombre de llocs. Les darreres dues setmanes la companyia sabia que a qualsevol ciutat hi podria haver una acció en qualsevol moment. L'hostigament arribava per tots els punts possibles.

Les ocupacions del Mobile World Centre

Els moviments socials van participar de la lluita laboral i els vaguistes van aprendre mètodes dels moviments socials. La primera ocupació de la botiga de Movistar a la Plaça Catalunya de Barcelona, el MWC, es va fer de forma coordinada entre solidàries i vaguistes, assolint una fita en el camí doncs per primera vegada la multinacional va mostrar signes de feblesa. Es va negociar la sortida si es creava una taula de negociació amb Telefònica i així es va fer. Malauradament, es tractava d'una trampa doncs un cop fora l'empresa va tornar a la postura inflexible. Aquest engany va enervar els ànims i va fer incrementar la solidaritat davant la injustícia cometa.

L'aproximació de partits polítics a aquest conflicte des de mitjans de maig es pot interpretar com un símptoma de la rellevància social que estava generant.

Seguint el lema "Un desalojo, otra okupación", vaguistes i solidaris van fer allò que semblava gairebé impossible: superar les mesures de seguretat incrementades del MWC i entrar-hi per segona vegada per apretar allà on a Movistar li va fer mal dues setmanes enrere. I es va aconseguir el dissabte 23 de Maig, dia de reflexió de les eleccions municipals.

La setmana que va seguir a continuació va significar l'esclat de la solidaritat a la ciutat i resta de Catalunya, semblava que s'hagués creat un 15-M laboral: Activitats cada dia, moviment continu de persones solidàries, logística assumida per organitzacions de suport a la vaga i, ara sí, impossible de tapar per la multinacional als mitjans de comunicació de masses, noves accions a botigues del territori. Les pèrdues diàries només a la botiga principal sumaven 75.000€ diaris a banda de l'incalculable dany a la seva imatge de marca. El divendres es fa una nova manifestació solidària mentre centenars de persones esperaven a la botiga per dificultar un possible dessallotjament.

La sortida de la botiga ocupada, i certs fets dels dies posteriors, van fer saltar l'alerta davant d'una possible institucionalització de la vaga, el que hagués significat la seva mort i la fi de les aspiracions dels i les vaguistes. Des de la CGT de Catalunya rebutjem qualsevol intent d'ús partidista o desactivador, tot recordant el paper mitigador que sempre ha tingut la socialdemocràcia en les lluites laborals.

Sense voler entrar en la forma de resolució del conflicte, cal prendre nota de molts aspectes d'aquesta vaga: És impossible unir col·lectius precaris atomitzats i combatre poderoses màquines de trinxar drets laborals? CCOO i UGT sempre tenen la clau de conflictes allà on són majoritaris?

Aquestes preguntes es van respondre i funcionar a nivell estatal relativament bé. Ara bé, cal posar l'accent en allò que va fer més potent la lluita a Catalunya respecte altres territoris: socialitzar la solidaritat en conflictes laborals de forma activa.

La vaga es troba en un punt on la multinacional, pressionada per la forta lluita laboral i social, finalment negocia amb el comitè de vaga. No és casual que un dels principals punts de debat a la taula ha estat com evitar que el paper de CCOO i UGT no quedés desacreditat, encara més, amb una millora fruit de la lluita. Ja no enganyen a ningú, no importa com ho intentin.

La dignitat dels i les treballadores de Movistar sumada al compromís del teixit social català és la clau de volta que ens permetrà prendre l'iniciativa en propers conflictes. I guanyar-los.

La Generalitat, principal adjudicadora de contractes a Telefònica

El conjunt de les administracions catalanes han adjudicat contractes per gairebé 800 milions a Telefónica els darrers quatre anys

Marc Font

Una de les conseqüències més significatives de la prolongada protesta dels treballadors de les empreses subcontractades de Telefónica-Movistar ha estat la signatura del 'Compromís de les Escales' per part de diversos regidors electes de formacions d'esquerres. L'adhesió implicava comprometre's a no contractar la multinacional de telecomunicacions espanyola des de les administracions locals respectives fins que no garanteixi unes condicions laborals dignes als treballadors subcontractats. Molts dels vaguistes, en vaga indefinida des del passat 7 d'abril, són autònoms i després de maratonianes jornades laborals a final de mes tot just ingressen menys de 700 euros nets.

El 'Compromís de les Escales', signat per representants electes de Barcelona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Cornellà o Sant Adrià de Besòs, implica utilitzar la capacitat d'adquisició de béns i serveis de les administracions com a eina de pressió a una gran empresa privada. Però fins a quin punt és significativa aquesta força en una companyia que ha ingressat més d'11.500 milions d'euros i ha obtingut 1.800 milions d'euros de benefici en el primer trimestre de l'any? Les principals administracions del Principat han adjudicat contractes a Telefónica valorats en més de 780 milions en els darrers quatre anys, però el 97% d'aquest import correspon només a la Generalitat de Catalunya, segons la recerca que ha fet CRÍTIC en portals de transparència i publicacions oficials, com el DOGC ('Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya'), el BOE ('Butlletí Oficial de l'Estat') o el BOPB ('Butlletí Oficial de la Província de Barcelona').

Mentre que la institució autonòmica ha atorgat via contractes gairebé 760 milions a la companyia, pràcticament la totalitat a través del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI), la resta d'administracions analitzades arriben conjuntament a poc més de 20 milions. En el cas de l'Ajuntament de Barcelona, els contractes assoleixen 8,7 milions, mentre que la Diputació provincial s'apropa a 4,2 milions. L'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, amb més de 3 milions, i la Diputació de Tarragona, que passa d'1,5 milions, han signat altres adjudicacions importants amb la companyia.

El pes del CTTI i el 'contracte del segle'

El CTTI s'encarrega de "garantir la direcció, planificació, gestió i control dels sistemes d'informació i dels serveis de telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya". Segons la definició que apareix al seu portal, també "dissenya, construeix, coordina i desplega" els projectes que l'Administració autonòmica li encomana per "desenvolupar i fer créixer la Societat del Coneixement en el nostre país". El 2012, el CTTI va encarregar-se de treure a concurs el nou model TIC de la Generalitat de Catalunya, que amb més de 2.000 milions d'euros va convertir-se en l'adjudicació més important en la història de l'Executiu del Principat amb l'única excepció de la línia 9 del metro.

L'objectiu del que es va anomenar el 'contracte del segle' era agrupar en menys de 40 contractes els més de 3.000 que tenia en aquest àmbit l'Executiu del Principat. El procés d'adjudicació va fer-se mitjançant l'anomenat "diàleg competitiu", un sistema de converses en què van participar les dues parts —empreses privades i Administració pública— i que va culminar amb l'adjudicació de grans contractes per a períodes d'entre 6 i 10 anys dividits en quatre àrees: les telecomunicacions, les aplicacions, els llocs de treball i atenció als usuaris, i els servidors. Segons la memòria 2011-2012 del CTTI, amb el nou model es va assolir un estalvi del 23%, passant d'una despesa TIC de 609 milions el 2010 a 468 dos anys més tard.

A l'hora de la veritat, el 'contracte del segle' va afavorir fonamentalment grans empreses del sector, fins al punt que Telefónica va rebre el 25% dels fons adjudicats, i T-Systems, el 21%. En concret, Telefónica va rebre quatre contractes a través del diàleg competitiu: serveis de provisió i operació de plataformes tecnològiques, per 224,77 milions (IVA inclòs) durant els 8 anys de contracte; connectivitat, per 472 milions i 10 anys; de telefonia fixa, videoconferència i xarxa intel·ligent, també durant 10 anys i un total de 56,6 milions, i número especial, per 1,68 milions. Tenint en compte el volum econòmic, és evident que la capacitat de pressió de la Generalitat de Catalunya sí que pot ser important i, en aquest sentit, a primers de juny el Parlament va aprovar una moció que exigeix a l'Executiu complir el que estableix el 'Compromís de les Escales'.

La reculada de Trias

La victòria de Barcelona en Comú en les eleccions municipals del 24 de maig ha tingut conseqüències per a Telefónica, com demostra el fet que l'alcalde en funcions, el convergent Xavier Trias, aturés la pròrroga per un any d'un contracte amb la multinacional valorat en 3,2 milions. Finalment, Barcelona en Comú, adherida al 'Compromís de les Escales', va anunciar que signaria la pròrroga però per un període de 6 mesos i no de 12. El contracte original es va adjudicar el 10 de juliol de 2013 per un import que superava els 6 milions i per encarregar-se dels "serveis de telecomunicacions de l'Ajuntament de Barcelona i dels seus organismes autònoms, dels Instituts Municipals i de les empreses participades al 100% per l'Ajuntament". Ha estat l'adjudicació més important que ha rebut Telefónica per part del consistori en el darrer mandat, però no l'única, ja que, per exemple, durant el 2012 les companyies del grup de telecomunicacions van superar els 2 milions en contractes amb l'Ajuntament.

La tercera administració catalana amb més pes als comptes de la companyia és la Diputació de Barcelona, que en el darrer mandat li ha concedit contractes per gairebé 4,2 milions, fonamentalment concentrats en el "servei de comunicacions de dades i accés a Internet" de l'ens provincial i del seu organisme de gestió tributària, adjudicat a l'estiu de 2012 per gairebé 4 milions. Molts ajuntaments catalans tenen contractes amb Telefónica, entre els quals destaquen el de l'Hospitalet de Llobregat —més de 3 milions per encarregar-se dels serveis i sistemes de comunicació del consistori entre el 2013 i el 2016—, el de Tarragona —telecomunicacions de veu fixa i dades per 620.000 euros el 2013—, o el de Santa Coloma de Gramenet —gairebé 2 milions pels serveis i sistemes de telecomunicacions i gestió d'infraestructures de cablatge del consistori.

En tot cas, queda clar que l'Administració del Principat que més podria pressionar la multinacional perquè dignifiqués les condicions laborals del personal que li fa la feina és la Generalitat.

** Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.*

Torna el Franquisme a la UAB? Aturem-ho!

Secció Sindical CGT UAB

Possiblement és la primera vegada des del franquisme que una Universitat va tant lluny en la denúncia penal d'estudiants, de professors i professores i d'altres membres de la comunitat universitària per raons polítiques. I amb tota seguretat és la primera vegada en 40 anys que ho fa contra un professor a qui se l'acusa de "revolucionari" per la seva pràctica sindical. Com si ser revolucionari fos un delicte. O potser sí que ho és?

I no, no estem a la dècada dels anys 60. Fa uns mesos el rector publicava una nota desmentint que hagués denunciat cap membre de la nostra Universitat. Tot i que la realitat era una altra: la denúncia existia amb noms i declaracions dels membres de l'equip de govern, del propi Ferran Sancho i de la vicerectora d'estudiants, Sílvia Carrasco.

El rector mentia? O més concretament: sincerament creia que no deia mentides? Aquells que exerceixen el poder tal i com ho fa ell, pressuposant que comporta obediència i submissió, entenen que qualsevol dissidència és un atac contra la seva persona i que si els fets objectius no es corresponen a la realitat, aleshores és la realitat la que està equivocada i qui s'atreveixi a portar-li la contrària és un dissident.

De la mateixa manera, la instrumentalització de la Universitat Autònoma de Barcelona per al benefici d'alguns sectors (MOVE, Barcelona Graduate School, etc...) en cap cas és producte de la picaresca, la falta de vergonya o la immoralitat.

És el comportament lògic de qui és còmplice de la deriva privatitzadora i mercantilista cap a una universitat mediocre que viu de l'aparença i els negocis poc transparents. Una universitat que degrada i maltracta (alumnat exclòs, professorat i PAS sobrecarregats de feina, docència sota mínims, investigació valorada únicament per rànquings obscurs, por a ser inclòs en llistes negres, processos penals per als dissidents....)

Si algú col·lectivament o individualment, com el nostre company Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya i professor de la UAB, assenyala, com el nen del conte, que l'Emperador va nu; és a dir, que les suposades bondats que inventen el Rector i altres sectors no són res més que manipulacions interessades, aleshores no ens hem d'estranyar de la seva resposta: buscar l'eliminació de qui es situa a l'oposició, a la discrepància o la desafecció mitjançant la criminalització, la imputació penal i utilitzant l'escarni públic amb difamacions i entramats imaginaris. Pràctiques extretes del maccartisme o de les depuracions del magisteri públic que van tenir lloc als anys 40 i 50 als Estats Units o a l'Estat espanyol sota la calúmnia i el paraigües acusatori de l'anticomunisme.

Reiterem les reclamacions que vam fer el passat mes de març:

1º) Exigim la immediata retirada de la UAB com a acusació particular en el procés penal contra membres de la comunitat universitària.

2º) Reclamem la immediata rectificació per part del rector Ferran Sancho i el seu equip de les acusacions de caire penal contra el nostre company Ermengol Gassiot.

3º) Denunciem la pràctica totalitària i dictatorial en què ha entrat el rector Ferran Sancho i el seu equip, en contra de l'activitat sindical i de l'oposició política dins de la UAB.

4º) Deixem clar que CGT-UAB continuarà denunciant les activitats il·legals de l'equip de govern de la universitat, pels canals disponibles, com fins ara, i que continuarà en la lluita contra la precarització, la mercantilització, l'elitització i la misèria científica, educativa i intel·lectual a què s'està portant la UAB.

Perquè estem fartes de submissions i controls, de mentides i repressió, de manipulacions i corrupteles, el dijous 11 de juny ens vam concentrar als jutjats de Cerdanyola del Vallès en solidaritat amb el nostre company Ermengol i la resta d'encausades, però demà pot ser qualsevol que digui prou i no vulgui seguir obeint de manera submisa els deliris del poder.

CGT Catalunya es solidaritza amb el seu Secretari General davant denúncia de la Universitat Autònoma de Barcelona

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

El passat 11 de juny, el nostre company Ermengol Gassiot, Secretari General de la CGT de Catalunya, conjuntament amb 3 estudiants de la UAB, van ser citats a declarar com a imputat davant el Jutjat d'Instrucció número 3 de Cerdanyola del Vallès, en relació a les mobilitzacions estudiantils realitzades durant el curs 2012-2013. En aquest procediment, han estat imputats 25 estudiants o exestudiants, un treballador del PAS, a banda de l´Ermengol Gassiot. A data d' avui el nostre company no sap de què se l'acusa concretament. El sumari en relació al nostre company només reitera que aquest pertany a la secció sindical de la CGT a la UAB i es refereix a la intensa lluita sindical d'aquesta organització.

L'Ermengol, com a delegat de la Confederació General del Treball a la Universitat Autònoma de Barcelona, va donar suport als estudiants que van ocupar el rectorat l'any 2013, que posteriorment es va convertir en una ocupació de tots els col·lectius en lluita de la UAB, i a les mobilitzacions universitàries que es van realitzar durant el curs 2012-2013 i va mantenir i manté una ferma lluita sindical contra l'actual rectorat. Aquest no pot ser un motiu d'imputació penal, perquè malgrat tots els aspectes negatius de la vigent regulació penal, aquesta no imputa a les persones pel fet de ser qui són i de pensar el que pensen, sinó pel fet d'haver comès un determinat delicte. I en aquest cas, ni l'atestat penal acusa d'un delicte concret a l'Ermengol.

La Universitat Autònoma de Barcelona s'ha personat com a acusació particular del present procediment, resultant ser aquesta la primera vegada des del franquisme que una universitat pública denúncia penalment un professor per la seva pràctica política-sindical. I també és una situació quasi inèdita el fet que una universitat pública hagi denunciat penalment els seus propis estudiants.

Des de la CGT de Catalunya trobem completament aberrant el fet que una Universitat pública es personi com a acusació particular contra els seus propis estudiants, professors i personal per l'exercici dels seus drets i per la lluita sindical d'aquests, en destapar, entre d'altres, les males pràctiques de l'actual rectorat en relació a la contractació de professorat.

Aquesta actuació ens retorna a temps passats, temps que any rere any sembla que tornin amb més força amb la modificació de la Llei de Seguretat Ciutadana i del Codi Penal, i amb l'augment generalitzat de la repressió que veiem que va en augment davant l'inconformisme de la societat amb la situació política i econòmica actual.

La UAB no només s'ha personat com a acusació particular, sinó que també ha redactat informes per a la policia i ha perseguit clarament a aquelles persones que van ser contràries a la candidatura de l'actual rector, Dr. Ferran Sancho, convertint-se el present procediment en una persecució indiscriminada de la lluita sindical i, per tant, en una clara vulneració de l'exercici de drets fonamentals.

Des de la CGT de Catalunya volem mostrar el nostre suport al nostre company i a la resta d'imputades i denunciar públicament l'actuació de l'actual rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona, encapçalat per Ferran Sancho,que ha reaccionat davant la lluita sindical de la manera més retrògrada i fins i tot intentant negar la seva personació com a acusació particular quan aquesta és evident, com mostra una simple lectura del sumari.

Ni imputacions insostenibles, ni persecucions polítiques, ni cap altre mètode de repressió a la lluita sindical ens aturarà. Exigim a l'actual equip de Govern de la UAB que retiri les acusacions contra el propi professorat, estudiantat i personal d'administració i serveis. Aturem la criminalització de la lluita sindical!

Notícies sindicals

La Vaga de Panrico va ser legal. Desestimada la demanda de l'empresa

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va desestimar la demanda presentada per l'empresa Panrico, qui al·legava danys i perjudicis per la vaga dels treballadors i treballadores de la planta de Santa Perpètua, vaga que segons Panrico era "il·legal i abusiva".

Al seu moment, en diverses assemblees també alguns dubtaven sobre la legalitat de la mateixa, fins i tot alguns membres del Comitè de Vaga. D'aquesta manera es confirma la sentència del 28 d'agost de 2014 del Jutjat Social nº3 de Sabadell que va dictaminar que la vaga va ser absolutament legal.

Hem de recordar que la vaga va ser impulsada contra el ERO presentat per l'empresa i que en un primer moment afectava a 215 treballadores, per exigir el compliment de l'acordat sobre salaris i l'ocupació per a tot el conjunt de la plantilla.

Amb els 23 acomiadaments del passat mes de març, Panrico de Santa Perpètua suma 158 treballadors i treballadores acomiadats des que va començar el conflicte. La vaga indefinida va començar el 13 d'octubre de 2013 a la fàbrica de Santa Perpètua de la Mogoda per reclamar els salaris que Panrico no havia pagat. Des de llavors, les treballadores i treballadors de Panrico havien protagonitzat una vaga històrica i exemplar de 237 dies, la més llarga de les últimes dècades, fins al dia 14 de juny de 2014 en què l'assemblea va decidir aixecar la vaga.

En aquest cas va ser admesa ara judicialment la legalitat de la vaga, però nosaltres com a treballadors mai vam dubtar de la legitimitat de la mateixa.

L'únic camí per posar fre a la prepotència de la patronal és la lluita, és la defensa incondicional dels llocs de treball, sense pactes ni acords a esquena dels treballadors, decidint tot per assemblea.

La lluita dels treballadors i treballadores de Panrico, així com ara la lluita dels contractes i subcontractes de Movistar, és la lluita de tota la classe treballadora.

Amunt els i les que lluiten!

CGT Vallès Oriental

Treballadores de Parcs i Jardins denuncien la utilització d'un herbicida tòxic produït per Monsanto a Barcelona

El comitè d'empresa de Parcs i Jardins de Barcelona ha demanat públicament que Barcelona sigui una ciutat lliure de glifosat (GFZ, Glisofat Free Zone), el principi actiu d'un herbicida de l'empresa transnacional Monsanto senyalat com a probable cancerigen per l'Organització Mundial de la Salut (OMS) des del 20 de març. El glifosat és l'herbicida més utilitzat arreu del món, tot i que està prohibit en alguns països.

L'ús indiscriminat del glifosat per a la jardineria de la ciutat de Barcelona és ocultat, segons el comitè d'empresa, fet que incompleix les normes del consistori que obliguen a senyalitzar amb antelació les vies públiques i les zones verdes quan s'apliquen els productes fitosanitaris químics de síntesi. L'incompliment normatiu també inclou el comportament de les empreses subcontractades per fer aquestes feines, que haurien d'informar i senyalitzar l'aplicació de biocides vuit dies abans dels tractaments. L'incompliment normatiu també inclou les empreses subcontractades, que haurien d'informar i senyalitzar l'aplicació de biocides

Així doncs, el Roundup Ultra Plus, denominació comercial del principi actiu glifosat, s'escampa per qualsevol parc i escocell d'arbre, a tots els barris i districtes de la ciutat, per eliminar les anomenades males herbes, segons han denunciat els sindicats i diverses associacions i col·lectius de la ciutat.

El comitè d'empresa de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona insisteix que aquests tractaments són innecessaris i que la vulneració del dret d'informació i avís podria representar un atemptat contra la salut pública. La petició que els plaguicides siguin prohibits a la jardineria pública de la ciutat aniria en la mateixa direcció que la prohibició d'aquests tractaments a l'Estat francès.

La petició del comitè d'empresa compta amb el suport de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, l'Associació de Persones Afectades per Productes Químics i Radiacions Ambientals (Apquira), el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS), l'Associació Salut i Agroecologia, Ecologistes en Acció i els sindicats CGT, UGT, CCOO i USOC de Parcs i Jardins.

El Roundap Ultra Plus és un dels noms comercials del producte de Monsanto Agricultura España SL. Els usos autoritzats són en camins, canals de regatge, tallafocs, herbàcies intensives i extensives, marges de les séquies, cultius, prats, vies de ferrocarril, camps de cotó... és a dir, a tot arreu excepte als camps de conreus d'aliments.

L'Agència Internacional de Recerca en Càncer ha publicat un estudi que determina que el glifosat s'ha de classificar com a "probable carcinogen per a humans". Recentment, l'Agència Internacional de Recerca en Càncer (IARC) de l'OMS ha publicat els resultats d'un llarg estudi que determina que el glifosat, el malathion i el diazinon són principis actius artificials que s'han de classificar com a "probables carcinògens per a humans". I que el paration i el tetraclorovinophos es classifiquen com a "possibles carcinògens pels humans". Des de fa anys, la campanya contra aquest herbicida impulsada al nostre país per la plataforma Som el que Sembrem ha aconseguit alertar molta gent i ha rebt el suport d'alguns ajuntaments.

Segons el comitè d'empresa, es desconeix la quantitat d'aquest tòxic que s'ha escampat per Barcelona i quan es va començar a utilitzar, però supera els deu últims anys. Ni l'anterior direcció política de Parcs i Jardins –governada per ICV durant el tripartit– en el seu moment ni la de CiU han reaccionat davant la denúncia de les treballadores.

Segons les treballadores i les associacions que els donen suport, un pla de descontaminació de Barcelona hauria de començar per la prohibició d'aquests tòxics a les zones verdes, parcs i jardins, de la mateixa manera que s'han suprimit als recintes escolars. Per altra banda, també es denuncia que la interacció entre la contaminació atmosfèrica dels vehicles, la incineradora, l'ús de residus tòxics a les cimenteres i la contaminació d'aquests tractaments amb plaguicides químics de síntesi no ha estat estudiada de manera detallada com seria propi d'una ciutat que acull tantes visitants.

Per conèixer els tractaments de plaguicides als carrers de Barcelona als parcs i jardins i a l'arbrat urbà, s'ha de seguir un camí fins a arribar a veure la data prevista i reservada d'inici i finalització del tractament, l'espai, la mena de tractament i el nom comercial del producte.

Per saber si el teu carrer està afectat, cal anar al web de Parcs i Jardins de Barcelona i trobar l'apartat Espais Verds. A la columna esquerra, a Tractament de plagues i malalties, cal clicar a Informació al ciutadà i, a la dreta, s'hi poden trobar els fitxers en pdf. La informació et pot obligar a tenir les finestres tancades uns quants dies, tenint en compte l'ampli període de temps que es reserva per a una actuació, normalment nocturna.

Font: revista Directa

Vaga de 24 hores al Poliesportiu Marina Besós de Sant Adrià del Besós

El 20 de maig es va convocar una vaga de 24 hores al Poliesportiu Marina Besós i una concentració a la Plaça de la Vila davant l'Ajuntament de Sant Adrià del Besós.

La societat Gestió de planificació urbanística UTE GEPLAUR, SL-TEVESCOP, SA és l'adjudicatària del Polideportiu Marina Besòs des de Juliol de 1997. Emilio Fernández Sánchez gerent únic i representant de la societat demana autorització a l'Ajuntament de Sant Adrià de Besòs per a la cesió de tots els drets i obligacions de la concesióon a l'empresa Gestió d'Instal·lacions i Manteniment Esportiu, Gimesport, SA de la qual és accionista majoritari. Aquest permís li és concedit en sessió ordinària el 20 de Setembre del 2001.

Així neix Gimesport SA, en substitució d'una empresa dedicada a la construcció i sense experiència en la gestió esportiva. Encara que l'empresa ha canviat d'administrador aquesta segueix trobant en situació de fallida tècnica, deu la quota obrera a la seguretat social (TC-2), deu l'IRPF a l'agència tributària i té embargaments sobre els seus comptes, sense garantir la prestació del servei .

Des de fa temps la CGT tenim clar que la gestió realitzada per l'empresa està sent nefasta, tant amb el manteniment i gestió de les instal·lacions pagades amb diners públics, com amb el tracte a la plantilla que ha estat reduïda de manera encoberta no substituint les jubilacions o bé no renovant contractes temporals i empobrint la qualitat del servei. Més de 1.000 signatures es van recollir entre socis i veïns en protesta amb l'estat de les instal·lacions i en solidaritat amb les justes reivindicacions dels treballadors.

Considerem que és intolerable que no es protegeixi els diners públics i la deixadesa que té l'ajuntament de Sant Adrià de Besòs, amb una empresa que no compleix amb els plecs de condicions amb els quals se li van donar la concessió. No volem pensar que hi ha polítics de l'ajuntament amb interessos particulars perquè uns pavellons esportius de la ciutat funcionin bé mentre que en altres es permet el deteriorament fins a extrems en què la seva utilització no sigui possible.

La CGT hem exigit en reunions mantingudes a l'ajuntament que s'apliquin els plecs de condicions que permeten la recuperació per part de l'ajuntament de la gestió de les instal·lacions, es garanteixin els llocs de treball i es recuperin les instal·lacions per a l'ús de la ciutat. Davant la manca de voluntat de cercar una solució al conflicte es va convocar vaga el 20 de maig, en defensa dels llocs de treball i en defensa del servei públic.

CGT Gimesport

CGT denúncia 11 acomiadaments a PROSEAT a Santpedor i la persecució sindical a delegades

Des de CGT a PROSEAT a Santpedor denunciem els darrers 11 acomiadaments que porta realitzant d'una forma constant des de fa 2 mesos l'empresa PROSEAT FOAM Manufacturing, S.L.U. Des de CGT no estem disposats a permetre acomiadaments, i menys quan actualment hi ha al voltant d'unes 50 persones treballant per ETT, quan són feines constants i que substitueixen treballadors en plantilla per treball temporal de forma regular, i des de CGT ho estem estudiant a nivell legal.

Per altra banda, l'empresa ha prorratejat les pagues de beneficis, de Nadal i d'estiu per amagar la pèrdua de poder adquisitiu real de 600 euros. Tot el tema de primes més les pagues es va entendre que era un acord temporal per a un any, per posteriorment per valorar-ho. Al cap d'un any, davant el malestar de la plantilla en relació a les primes i la pèrdua de poder adquisitiu, no es va firmar per part del comitè l'acord temporal i es va reclamar tornar a la prima anterior, i la resposta de l'empresa a dia d'avui és negativa, i per tant consolidant l'acumulació de pèrdua de poder adquisitiu de forma continuada.

A tall d'exemple de la persecució sindical en l'exercici de funcions, el passat 15 de gener es va citar a tot el comitè de PROSEAT al Tribunal Laboral de Catalunya a Barcelona per temes de canvis d'horaris per avançament d'horari de torn al magatzem de PROSEAT, i assistint CGT , així com la resta del comitè, i l'empresa, aquesta a diferència de la resta del comitè, a dia d'avui es nega a pagar les hores de representació sindical, el que suposa una clara vulneració de drets sindicals.

Secció sindical CGT PROSEAT

CGT signa el Pacte Social de l'Aigua per Terrassa, que aposta per municipalitzar el servei d'abastament d'aigua

Una quinzena d'organitzacions, entre les quals diverses forces polítiques, col·lectius, associacions i sindicats (entre ells la CGT) es van adherir al Pacte Social de l'Aigua presentat per la Taula de l'Aigua de Terrassa, un document que aposta pel reconeixement de l'aigua com un dret humà així com per la gestió pública, participativa i transparent de l'aigua, amb criteris de sostenibilitat i justícia social.

Aquest document reforça la voluntat i el compromís polític per portar la gestió de l'aigua a Terrassa cap a la municipalització del servei un cop acabi la concessió actual amb Mina d'Aigües de Terrassa el 31 de desembre del 2016. Assegurant el dret humà a l'aigua com un bé comú, no mercantil, i la seva assequibilitat. Aquest Pacte engrana perfectament amb els moviments locals de lluita per la defensa de l'aigua,

La remunicipalització és cada cop més una realitat demostrant que les privatitzacions realitzades en el passat no han resolt les necessitats de la ciutadania, el que és ja una realitat a Europa cada cop ho és més a casa nostra.

La signatura d'aquest Pacte forma part de la campanya de municipalització que la Taula de l'Aigua, juntament amb Aigua és Vida porta a terme i que pretén posar sobre la taula els beneficis i impactes que tenen els diferents models de gestió de l'aigua.

Els sindicats destaquen a més la necessitat de treballar en fomentar que la gestió pública pot conservar els llocs de treball de la plantilla de l'actual concessionària, ja que el sector privat s'esforça en intentar fer creure que només ells ho poden assegurar.

CGT seguirà lluitant contra el saqueig a RENFE

Com ja veim indicant en diversos comunicats, les últimes actuacions de la Direcció del Grup RENFE, a qui donen suport per la passivitat i submissió els sindicats majoritaris, van encaminades a l'expoli del patrimoni públic i a la destrucció de l'ocupació de qualitat en el ferrocarril.

La venda del 49% del transport de mercaderies, aprovada en el Consell d'Administració del passat 28 d'abril, la modificació de la Llei del Sector Ferroviari que facilita l'entrada d'operadors privats en tot el ferrocarril, juntament amb les propostes que va plantejar la Direcció de l'empresa en la Taula d'Ocupació i Sostenibilitat, donen clara mostra del saqueig que pretenen fer amb el ferrocarril públic.

Des de CGT hem interposat sengles Comissions de Conflictes:

- Una en contra de la venda del 49% de RENFE Mercaderies. En la qual denunciem la venda del patrimoni públic i que, per a aquesta venda, no s'ha tingut en compte a la representació legal dels treballadors, incomplint així l'establert en article 7 de l'Acord de Garanties per la implantació del nou model societari de Renfe Operadora.
- I l'altra en contra de la precarització de l'ocupació, la falta d'un pla de recursos humans que doni viabilitat i continuïtat a les diferents empreses del Grup RENFE, la falta de provisió de les necessitats de plantilla, que està suposant l'abandó de les càrregues de treball que es lliuren a empreses privades, la necessitat de convocatòries de trasllats i ascensos previs a la contractació del personal necessari i en les mateixes condicions que la resta de treballadors del Grup, la integració real dels treballadors d'Ample Mètric i la reposició del 100% de les baixes produïdes en l'últim acomiadament col·lectiu.

L'última "perla" amb la qual ens ha sorprès la Direcció de l'empresa i que coneixen des de temps els sindicats amb presència en el Consell d'Administració, és la seva intenció de privatitzar el "Manteniment de primer nivell" en Fabricació i Manteniment SA. Una vegada més, i per a desgràcia de tots, es demostra que les promeses que ens van assegurar els sindicats majoritaris amb la signatura de l'Acord de Garanties eren mentides. S'adjunta carta dirigida a la Directora General d'Operacions, sol·licitant-li informació sobre tots aquests aspectes.

Des de CGT seguirem lluitant per la viabilitat de RENFE i per la defensa de l'ocupació i de la qualitat del servei. No permetrem que segueixen espoliant el feroocarril de totes i tots.

Sector Federal Ferroviari de la CGT (SFF-CGT)

Vaga a Establiments Viena de Montmeló per l'acomiadament de 3 treballadors

La CGT va convocar vaga al Viena de Montmeló els dies 12, 13 i 14 de juny coincidint amb el GP Moto 2015, i els dies 17 i 18 juny, per exigir la immediata reincorporació de tres treballadors acomiadats per reivindicar drets laborals i millores laborals col·lectives.

Els companys estan reclamant el següent:

- Reestructuració de nivells: en el sistema de 6 nivells que té el conveni col·lectiu, que es passin a nivell 4 a companyes i companys que per antiguitat i mèrit ja haurien d'haver canviat del nivell 6.
- Increment prima norma ("paella de beneficis"): que el fons comú diari a repartir entre treballadors i treballadores, d'un ridícul 1%, passi al 10%, una mica raonable tenint en compte els beneficis astronòmics que obté l'empresa.
- Canviar el dia de paga: del 3 de cada mes, a l'últim dia laborable del mes, per afrontar les obligacions econòmiques familiars de treballadors i treballadores amb normalitat. En alguna ocasió, amb un cap de setmana llarg pel mig, es va arribar a cobrar un dia 7.
- Mobilitat estratègica: l'empresa intenta desestructurar els grups de treballadors i treballadores amb afinitat de grup, consolidada encara més en la lluita pels seus legítims drets laborals. Ho fa per una banda acomiadant als companys més actius, i d'altra aplicant la "mobilitat estratègica", repartint la resta entre diferents establiments.
- Retorn de les antigues taules salarials: quan la intenció era unificar diferents taules salarials, l'empresa va aprofitar l'oportunitat per unificar a la baixa, obtenint com a resultat més beneficis a costa dels treballadors i augmentat els graus d'explotació.

Com sempre, les empreses manifesten que fomenten "el treball en equip", però així que aquests equips adquireixen consciència i reclamen els seus legítims drets laborals, llavors és un altre cantar. Els nostres companys i companyes han conformat la secció sindical i han portat endavant una lluita de reclamacions en un sector amb un empresariat acostumat a l'explotació laboral, a obtenir beneficis extraordinaris a costa fonamentalment dels treballadors i treballadores, amb horaris fluctuants i al límit de la legalitat.

L'empresa afirma al seu web que per oferir un bon servei cal que "el nostre personal es trobi a gust treballant a Viena". Doncs no ho estan aconseguint, perquè la conciliació de la vida laboral i familiar ha arribat a extrems d'exigència per als treballadors i treballadores del Viena, perquè no es pot estar "a gust" quan s'estan trepitjant els nostres drets i es fa oïdes sordes a els nostres legítims reclams, i sobretot i en primer lloc, no es pot estar a gust quan la resposta de l'empresa als reclams és la repressió antisindical, acomiadant als companys que plantegen una legítima lluita reivindicativa.

La lluita dels companys i companyes del Viena Montmeló és un exemple del camí a seguir, perquè el seu reclam de millores laborals s'hauria d'estendre a la resta d'establiments Viena, perquè l'explotació és la mateixa, i la resposta a aquesta explotació és la solidaritat, el millor arma que tenim com a classe treballadora per defensar els nostres drets.

A la prepotència empresarial del Viena, vam respondre amb una exitosa vaga seguida majoritàriament i amb una mínima presència de clients a l'establiment, coincidint els primers dies amb la celebració a Montmeló de la MotoGP 2015, esdeveniment internacional amb gran afluència de públic. Una vaga per la readmissió immediata dels nostres companys Didac, José Ramón i Antonio, acomiadats per lluitar!

Secció Sindical CGT Viena Montmeló / CGT Vallès Oriental

Converse

Omar Garcia, estudian

"A Mèxic si tens por ja t'han fotut. P

Sandra Vicente Barreira

L'Omar García és un estudiant de 27 anys de segon curs de la normal rural de Ayotzinapa, a l'estat mexicà de Guerrero. Va entrar a estudiar més tard que la majoria dels seus companys perquè havia de quedar-se amb la seva família, al camp, cultivant la rosella. Fa més de set mesos, va veure com 43 dels seus companys desapareixien a mans de l'estat mexicà, reprimits per exercir la lluita de classes. Una lluita en la qual tots els estudiants de les escoles normals mexicanes es troben molt compromesos; la seva situació camperola i la seva organització de base zapatista els han portat a ser el blanc del govern que només veu en els camps terreny a vendre a les indústries i en els camperols una nosa.

En el moment d'aquesta entrevista, Omar es trobava a Barcelona al costat de l'advocat Román Hernández (membre d'un col·lectiu mexicà de lluita pels drets humans) i Don Eleucadio Ortega, pare de Maurici Ortega, un dels estudiants desapareguts. El viatge, l'Eurocaravana, busca suport internacional i compromís d'organitzacions de baix a l'esquerra i, precisament moments abans d'iniciar la xerrada, havíem assistit a una reunió amb col·lectius socials de Barcelona que presentaven propostes d'actuació als mexicans que ens visitaven. Vaig treure en clar una cosa d'aquesta reunió, l'abisme que separa la seva organització i lluita social de la nostra.

- Teniu una organització estudiantil envejable. Ja no només a la Rural d'Ayotzinapa, sinó que totes les rurals de Mèxic actuen de manera conjunta i molt organitzada. Com neix i es coordina aquesta lluita de base?

Aquesta organització apareix el 1935, després de molts intents per intentar coordinar tots els estudiants. Després de moltes lluites es va aconseguir que els estudiants prenguessin veu. Però hem evolucionat molt des del model que teníem al 1935. Allò era un model gairebé idèntic al de les repúbliques socialistes soviètiques i ara presentem una organització molt més transversal.

- I, respecte el personal docent? S'involucra en aquesta organització, se'ls involucra?

No, al 1935 la queixa principal venia dels directors, que protestaven perquè el govern donava massa autonomia als estudiants. En aquella època comptaven amb el govern de Cárdenas, que va permetre els governs escolars, als quals s'establia que la destinació de l'educació no podia estar a càrrec només del govern o els directors i mestres dels centres. Els estudiants havien de tenir capacitat de decisió; així es van començar a organitzar en assemblees, al costat de mestres i altres treballadors. Fins i tot el personal de neteja havia de tenir veu en el que succeïa a les escoles. Però en acabar el mandat de Cárdenas, van tornar a reformar l'article tercer de l'educació a Mèxic i van prohibir aquest èxit.

- A partir de llavors, l'organització estudiantil es va tornar clandestina ...

Ara nosaltres lluitem per tornar a tenir el poder de gestionar el que és nostre. Els estudiants sabem el que necessita l'escola, quins cultius funcionen millor o quants llits es necessiten. I aquesta lluita interna contra el professorat i la institució es va tornar una lluita pel territori.

- És un paral·lelisme del que passa a Mèxic; l'estudiant representa a tot el poble i el professorat al govern. Per això l'important de la lluita estudiantil; encara que la vostra acció sigui a escala petita, feu una gran pressió a nivell nacional. I la prova està en les fortes repressions que patiu ...

Exacte, aquí es formen els qui després lluiten per la llibertat a Mèxic. De 140 'chavos' que entren cada any, 60 passen a formar part de l'organització estudiantil, perquè tenim 19 secretaries. Una per a cada aspecte de l'escola: d'organització, premsa i propaganda, acció camperola, esports, higiene... tot el que tingui a veure amb assumptes interns ha de ser planificat. Cada secretariat té cinc membres, tots amb independència però sotmesos a l'assemblea general de base, que se celebra cada mes. Més de 500 estudiants reunits, prenent decisions després d'escoltar els informes de cada òrgan. Una assemblea d'unes 12 hores.

- Però, com s'arriben a aquests nivells d'organització i compromís de tots els estudiants?

No et creguis que és perquè som mexicans, és perquè som ruralistes. Allà a universitats com la UNAM, hi ha col·lectius d'estudiants ben petitons, barallant-se durant hores per idioteses! Però nosaltres no; si escoltem un company que proposa una cosa molt infantil, se l'escolta i se li ensenya que allò no és el que urgeix. Així s'aprèn, i només així es gestiona una cosa tan gran.

- Quines accions de lluita política es prenen, ja fora de l'escola?

Totes les nostres accions venen dictades per allò que observen les secretaries, dins o fora de la nostra escola. Perquè som 17 escoles rurals i al desembre ens ajuntem tots. Un representant de cada secretaria de cada escola; calcula: unes 420 persones en una assemblea que pot durar una setmana. Però així obtenim una visió global del que passa al país. Per exemple, encara que la meva escola és només de 'xavos', hi ha rurals de dones. Imagina't el que aprenem escoltant les noies de l'escola de Saucillo, a Chihuahua.

- Què surt d'aquestes reunions?

Sobretot aprenentatge. Ens sentim no només estudiants, sinó part activa de la societat i amb capacitat per actuar. Per exemple, si un grup d'estudiants vol sortir de l'escola per protestar en algun poble veí o prestar la seva ajuda o força de treball en èpoques difícils, es pressiona al professorat perquè ens recuperi les classes. Abans que estudiants som ciutadans i hem de lluitar per això. I ens sentim molt preparats, gràcies a la secretaria d'exteriors sabem el que passa en altres estats o podem ajudar, o gràcies a la secretaria de premsa i propaganda vam poder mobilitzar ràpid als mitjans després de la desaparició dels 43 companys d'Ayotzinapa. El més important és que tots sabríem fer la feina de tots. Només hi ha càrrecs per temes d'organització, no per personalismes.

- Aquest aprenentatge dins de l'escola rural sempre s'usa per a la lluita de base?

No, hi ha gent que entra sense principis a la rural i surt sense ells. Alguns després són captats pels partits polítics. Ens polititzen molt des del primer dia però això no vol dir que necessàriament tots surtin compromesos. En el meu cas va ser al contrari, des de la primera conversa que em van donar vaig pensar 'd'aquí sóc, cabró!'. I jo venia sense ideals, amb els ulls completament tancats. A la Rural vaig despertar; 'xavos' de la meva mateixa edat donant-me xerrades sobre coses que jo havia viscut però no ho havia analitzat ...

- És per això que el govern porta a terme repressions tan fortes contra el moviment estudiantil de les escoles normals?

És clar, però fins i tot deixant de banda la força policíaca, se'ns estigmatitza a nivell social. Com que no volem funcionar segons el patró educatiu, se'ns critica i se'ns veu com subversius, planter de guerrillers, 'chavos' que agafen les armes per oposar-se al govern i que frenen el desenvolupament. Som els únics negrets de l'arròs. S'han arribat a prendre accions legals perquè diuen que ens renten el cervell, o fins i tot que ens exploten laboralment.

- Per què?

Quan entres a la normal, a part de fer un examen teòric, has de fer-ne un de socioeconòmic per demostrar que realment ets de família pagesa. Però no és suficient, perquè molts menteixen, així que també hi ha un examen físic. Aquí es demostra si realment ets home de camp i si tens capacitat per aguantar. Durant la primera setmana gairebé no dormim: ens porten a córrer i a caminar per la muntanya i, cap a les tres del matí, ens desperten per llaurar els camps i tenir cura del bestiar. Nosaltres ens ho autoadministrem tot, no necessitem de ningú. Però cal saber apreciar el que tenim; els primers dies ens donen unes racions de menjar ben petites i ens diuen que si aguantem, almenys es duplicaran. Però hem de ser conscients de la sort que tenim i que, molts dels compatriotes que van emigrar o aquells que són realment pobres, pagarien fortunes per menjar la misèria que tenim nosaltres.

- La politització de l'alumne també és una característica de les normals.

Exacte. Recordo que el primer dia que vam arribar ens van posar Matrix. Van aconseguir que tots ens sentíssim com Neo i, en arribar a l'escena en què ha d'escollir entre la pastilla vermella o la blava, ens van dir: "Bé, això és el que hi ha. Despertareu i veureu coses que no són boniques:

em amb...

nt d'Ayotzinapa (Mèxic)

erò nosaltres no tenim res a perdre"

no serà fàcil. Si no us agrada, aneu-vos-en, però si us quedeu és per lluitar". D'aquí obtenim un compromís molt fort amb l'escola i amb tot el moviment estudiantil: si qualsevol normal, de l'estat que sigui, té dificultats o problemes, s'envia un estudiant perquè els ajudi. De vegades, si anem en grup segrestem combois, però si es va sol, pots arribar a passar dies fent autoestop. Però el que fem nosaltres és el que esperem dels nostres companys.

- Com canvia el moviment estudiantil després de les revoltes del 26 de setembre i la desaparició dels vostres companys?

Ens vam adonar de la magnitud del problema, i vam voler ensenyar als altres companys perquè, gràcies a la nostra experiència, no es tornessin a repetir aquests fets. Però hem vist una gran resistència, perquè tots creuen que ho saben tot i són pocs els capaços de reconèixer en els altres habilitats que a un li falten. Nosaltres, malgrat el que diguin vostès, no som l'hòstia. Però tenim quelcom a ensenyar. Ara tota la nostra capacitat es basa en mantenir el moviment viu; moltes de les causes o lluites que teníem entre mans el 25 de setembre ara estan ajornades. Ja no ens importa aconseguir més bestiar o millorar les nostres condicions de vida; ara la prioritat és que no es destrueixi l'organització, però no ens arriben les forces ...

- Esteu notant baixes en el compromís estudiantil?

El problema no són els que han marxat o els que es retiren ara, sinó que els moviments tendeixen a enfocar totes les seves forces a guanyar-se a l'opinió pública, però sense tenir cura dels nous joves que se'ls acosten. Entre això i la por és molt difícil la continuïtat a la lluita mexicana. Així perdrem, perquè no són capaços de canalitzar la força dels joves. I per això és per al que treballem ara; jo sé que no acabaré la meva carrera perquè dedico tots els meus esforços a la lluita.

- És per això que busqueu solidaritat internacional a través de l'Eurocaravana? Què espereu dels col·lectius de baix a l'esquerra?

Això es va convertir en una contesa; el govern ens resta força d'alguns costats, però sabem que ens segueixen quedant mètodes per recuperar l'equilibri del que gaudíem i tornar a l'ofensiva per poder tornar a construir. Els moviments d'esquerra han avançat molt en els darrers anys i hem d'aprendre d'ells. Cert és que la seva capacitat d'establir xarxes internacionals s'ha diluït, però nosaltres sentim que podem fer molt perquè es tornin a reconstruir. Ja sigui a través de la causa de la reaparició dels 43 o qualsevol altra.

- La repressió que vàreu viure la nit del 26 és freqüent?

Per a nosaltres sí, sempre ens han reprimit fort. Però depèn del col·lectiu al que s'hagi de fer callar i de l'amenaça que representi. Això determina la força de com et colpegen. Jo crec que tenen dret a defensar-se de nosaltres pel fet que partim de la lluita de classes per combatre el sistema, el seu sistema. A defensar-se, però no a reprimir-nos ni a abusar. Si em poso a pensar, veig que poden desarticular el nostre moviment de moltes maneres; els moviments camperols moren si prens als líders presos. Però, quina necessitat hi havia de matar-nos i fer-nos desaparèixer? D'això només es llegeix la urgència que tenen de treure'ns de la lluita, deixar-nos fora de combat, vendre els nostres territoris i penetrar amb la seva política. No tenen paciència; només veuen els diners que perden per cada segon que els fem oposició.

- I, entre els estudiants se sent por creixent des de la desaparició?

No, la por no és una opció. A Mèxic, si tens por, ja t'han fotut. El que més dol al govern és que no els temis: els gossos oloren la por i atacaran perquè et veuran vulnerable. En canvi, si et mantens en peu, resten una mica allunyats o expectants. Nosaltres ja no tenim res a perdre, perquè des del dia que van desaparèixer els 'compas', tots ens sentim morts ja. Vam morir amb ells. Per això ens hem d'imposar a l'estat, perquè ha de respectar-nos a nosaltres i a tots els moviments socials.

- Perquè el que demaneu és legítim

Exacte, probablement més legítim que qualsevol moviment a Mèxic. Nosaltres lluitem directament per la vida. Hauries de veure tot el nostre organigrama per entendre per què només en 7 mesos que han passat des de la desaparició, ara som aquí.

- Aconseguir mobilitzar tanta gent a nivell internacional és una gran fita

I ara, no hem aconseguit res.

Quatre membres del comitè de familiars i companyes dels 43 estudiants desapareguts a Ayotzinapa (Mèxic) van visitar Barcelona

La Directa

L'Eurocaravana 43 –un comitè format pel pare d'un dels 43 estudiants desapareguts el passat 26 de setembre a Ayotzinapa, a l'estat mexicà de Guerrero; un company de l'Escola Normal Rural i un advocat defensor dels drets humans– han denunciat la greu situació de vulneració dels drets humans a Mèxic, i han confluït amb diferents moviments socials i lluites de la ciutat que han donat suport a la seva causa.

Aquest comitè està fent una ruta per dotze estats d'Europa per denunciar la desaparició forçosa dels 43 estudiants de l'Escola Normal Rural d'Ayotzinapa i establir aliances amb la societat civil a escala internacional. Demanen solidaritat i pressió als governs europeus per trencar amb tot tipus de tractat comercial i vincle econòmic amb un govern mexicà que garanteix les inversions estrangeres, però que no respecta els drets humans.

L'advocat Román Hernández, membre de l'Eurocaravana 43, va explicar en roda de premsa, el dissabte 8 de maig al Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, les reivindicacions d'aquest Comitè: "volem informar a la societat civil i denunciar la greu crisi en matèria de drets humans a Mèxic", en un context de més de 23.000 persones desaparegudes i 250.000 assassinades en els darrers deu anys al país. "Com ho expliquen? Donant la culpa al narcotràfic de tot", explica Omar García, estudiant d'Ayotzinapa. «Per què el poble ha de pagar una guerra mentre el govern fa pinya amb els narcotraficants i les màfies empresarials?"

Hernández també va recordar els resultats de la investigació de la Comissió Interamericana de Drets Humans i algunes de les recomanacions referents a continuar la recerca dels estudiants normalistes, obrir noves línies d'investigació, apuntant cap a l'Exèrcit per la seva probable responsabilitat en la desaparició, i tipificar el delicte de desaparició forçada, el que significaria reconèixer que el Govern mexicà incompleix els drets humans.

"Com podem creure el Govern mexicà? Es pensava que, com que sóm camperols, ens podia enganyar fàcilment, però no podem acceptar uns cossos que no són els dels nostres fills – afirma Eleucadio Ortega, pare de Mauricio, un estudiant desaparegut–. Estem en peu de lluita, exigim que ens lliurin els nostres fills. No podem seguir permetent que el govern segueixi massacrant-los".

Sense fronteres

Conseqüències del TTIP sobre els drets laborals i socials

Precarització de les condicions laborals, pèrdua de drets sindicals i amenaça constant de deslocalització d'empreses

Sandra Soutto - ATTAC Castelló

La Comissió Europea, al seu web, defineix el TTIP de la següent manera: "El TTIP té com a objectiu eliminar les barreres comercials entre els Estats Units i la Unió Europea (suprimir aranzels, normativa innecessària, restriccions a la inversió, etc.) i simplificar la compravenda de béns i serveis entre aquests dos espais. Eliminar aquestes barreres suposarà creixement econòmic, creació de llocs de treball i una disminució dels preus. "

A més, diu: "l'economia europea podria beneficiar-se amb 119.000 milions d'euros a l'any i la nord-americana amb uns 95.000 milions de dòlars." És a dir, cada família europea podria obtenir una mitjana de 545 € d'ingrés extra. I la creació de cent de milers de llocs de treball, concretament, de 1.300.000 llocs de treball a la UE i 144.000 a Espanya (enfront dels 26 milions i 5,4 milions d'aturats que hi ha respectivament en els dos estats). Però no diu quant temps és necessari per obtenir aquest resultat, i si ajustem els càlculs per a un horitzó temporal ampli (de 10 a 20 anys), les xifres de llocs de treball que es crearien serien ridícules. D'altra banda, un estudi independent de Tufts University va estimar que podrien arribar a perdre un milió de llocs de treball directes, el que s'ajusta a l'experiència viscuda amb altres tractats com el NAFTA (Tractat de Lliure Comerç i Inversió entre els EUA, Canadà i Mèxic) .

Aquest tipus de tractats pretenen que les mercaderies i els capitals circulen lliurement entre els estats implicats, i protegir les inversions estrangeres que es realitzin en els mateixos. Per això se suprimeixen barreres i aranzels, s'harmonitza la reglamentació existent buscant els punts comuns, que no són altres que els mínims comuns de les diferents matèries, creant un marc jurídic que soscava els principis de la democràcia. Entre els principis que regeixen aquests tractats ens trobem amb:

El principi d'igualtat es perd entre les relacions de poder, ja que en protegir les inversions es protegeix més a les transnacionals que a les empreses locals.

L'estat receptor no pot discriminar l'inversor estranger, al qual haurà de donar-li un tracte just i equitatiu.

Els inversors nacionals no poden rebre ajudes de l'estat que els posi en millor posició que l'inversor estranger, és a dir, el que es doni als nacionals s'haurà de donar també a les transnacionals.

D'acord amb el principi de no discriminació, d'existir un acord que beneficiï més als inversors d'un estat, aquestes mateixes condicions s'han de fer extensives a la resta d'inversors d'altres estats. Aquesta és l'anomenada clàusula de nació més afavorida, incorporada en tots els tractats bilaterals.

Els inversors podran demanar als estats no només per incompliments del tractat, sinó també per incompliments contractuals provocats per decisions polítiques emanades dels òrgans de govern d'aquest estat, per exemple, qualsevol mesura de protecció del medi ambient, de regulació financera o de relacions laborals. Això es coneix com la clàusula paraigües.

Les expropiacions directes o indirectes, o la paralització d'una explotació feta a un inversor estranger haurà de ser indemnitzat de forma àgil i eficaç, tant per la despesa ocasionada com pel deixat de guanyar (dany i lucre cessant).

Els efectes són evidents, s'afavoreix al comerç transnacional enfront del local, provocant una pèrdua de llocs de treball relacionats amb les petites i mitjanes empreses locals. L'oferta de béns i serveis es concentra en uns pocs, desapareixent la competència en favor dels oligopolis; llavors els preus pugen i els salaris baixen, perquè són poques les empreses que han de posar-se d'acord per fixar els preus.

El problema rau en les desigualtats normatives en matèria laboral entre els diferents estats, ja que en els EUA impera una forta desregulació davant UE, és a dir, marca el mínim comú, la direcció en què es mou Europa, en la qual ens movem nosaltres . Per exemple, els EUA no ha signat 70 dels tractats de l'OIT, entre ells els relatius a negociació col·lectiva, llibertat sindical, treballs forçosos, vaga o treball infantil. En 23 estats dels EUA tenen el que anomenen "dret al treball", pel qual es prohibeixen els acords entre empresa i sindicats, sent l'habitual negociar individualment el sou, l'horari laboral, les vacances, l'assegurança de malaltia i la pensió .

A més, als EUA no tots tenen dret a la vaga (els funcionaris d'alguns estats ho tenen prohibit), ni es permet fer una vaga general a nivell nacional, només poden fer vaga en períodes de negociació laboral. Però aquestes es poden avortar legalment, ja que a les empreses se'ls permet contractar treballadors que substitueixin els vaguistes, doncs, és molt habitual contractar per hores.

Tampoc s'ha regulat a nivell nacional ni les baixes per malaltia ni les vacances ni la indemnització per acomiadament, aquestes s'han de negociar amb cada empresa i els límits, d'existir, els posa cada estat, per exemple, la baixa per malaltia està entre 3 a 6 dies a l'any.

Pel que fa al salari mínim, els EUA han fixat un per empleats que no reben propines, que està entre 7 i 9 dòlars l'hora, i un altre per als que sí reben propines, està entre els 3,5 i els 4,5 dòlars l'hora . Per tant, és la UE la que perdrà els drets adquirits al llarg de la història desregulant-los, i aquesta desregulació no només suposa una disminució dels salaris i una precarització de les condicions laborals, sinó també, ocasiona una sèrie de costos ambientals , sanitaris i socials a què haurem de fer front amb cada vegada menys recursos.

Ara bé, qualsevol intent de legislar per recuperar o millorar els drets laborals, per exemple una nova regulació del salari mínim interprofessional, provocarà que els inversors estrangers vagin als tribunals arbitrals creats per resoldre els conflictes entre inversor i estat (ISDS), al que preval l'interès particular de l'inversor sobre el nacional o públic de l'estat. Aquests tribunals formats per 3 advocats pertanyents a firmes internacionals de reconegut prestigi a nivell internacional, que habitualment treballen per als inversors estrangers, actuen al marge del marc jurídic nacional i internacional, sense normes escrites conegudes, en procediments celebrats a porta tancada, excessivament llargs i cars com les factures d'aquests advocats, les resolucions són molt costoses per als estats, inapel·lables i executables.

Des del punt de vista jurídic, i d'acord amb la Convenció de Viena qualsevol tractat que afecti una norma imperativa de dret internacional és nul. Per tant, la Declaració Universal dels Drets Humans, els Pactes Internacionals de Drets Civils i Polítics i de Drets Econòmics, Socials i Culturals, així com altres tractats i convencions internacionals de drets humans i ambientals constitueixen normes imperatives i de Dret Internacional General, i en la mesura que el TTIP, el CETA o el Tisa entrin en conflicte amb alguna de les normes abans esmentades haurem d'invocar la seva nul·litat.

En conclusió, ni el TTIP ni el CETA ni el TISA suposaran la creació d'ocupació, sinó mes bé la precarització de les condicions laborals, la pèrdua de drets sindicals i una amenaça constant de deslocalització d'empreses.

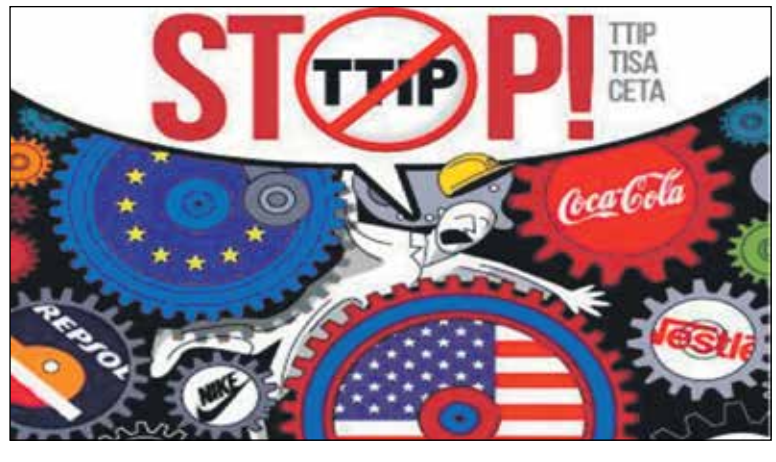

El TiSA, un cop d'estat econòmic mundial més enllà del TTIP

Un acord mundial secret de comerç internacional de serveis per sobre de regulacions i normatives

Carlos Enrique Bayo

Wikileaks va filtrar a primers de juny el contingut de les negociacions clandestines entre mig centenar de governs per a establir un acord mundial secret de comerç internacional de serveis que estarà per sobre de totes les regulacions i normatives estatals i parlamentàries, en benefici de les corporacions, un tractat encara més antidemocràtic i neoliberal que el TTIP.

El secretista tractat de lliure comerç TTIP entre EEUU i la UE semblava imbatible com Cavall de Troia de les multinacionals. Però en realitat és gairebé una cortina de fum per a tapar la veritable aliança neoliberal planetària: el Trade in Services Agreement (TiSA), un acord encara més antidemocràtic d'intercanvi de serveis entre mig centenar de països, inclosa Espanya, que no només s'està negociant en el més absolut dels secrets sinó que es pretén que segueixi classificat, ocult al coneixement públic, durant altres cinc anys quan ja hagi entrat en vigor i estigui condicionant el 68,2% del comerç mundial de serveis.

El nivell d'encobriment amb el qual s'elaboren els articles i annexos del TiSA –que cobreixen tots els camps, des de telecomunicacions i comerç electrònic fins a serveis financers, assegurances i transports– és fins i tot superior al del Trans-Pacific Partnership Agreement (TPPA) entre Washington i els seus socis asiàtics, per al qual es preveuen quatre anys de vigència en la clandestinitat. No obstant això, Wikileaks ha aconseguit els documents originals reservats de la negociació en curs, on queda palès que s'està construint un complex entramat de normes i regles dissenyades per a evadir les regulacions estatals i burlar els controls parlamentaris sobre el mercat global, uns documents que van ser publicats per diversos mitjans informatius de tot el planeta (a l'estat espanyol el diari Público).

A més, el TiSA és impulsat pels mateixos governs (EEUU i els de la UE) que van imposar el fallit model financer desregulat de l'Organització Mundial de Comerç (OMC) i que van provocar la crisi financera global de 2007-2008 (el crash del casino borsari mundial simbolitzat per l'enfonsament de Lehman Brothers) que va arrossegar a les economies occidentals i encara estem pagant després de gairebé un decenni d'austeritat empobrecedora, retallades socials i rescats bancaris. I el que precisament tracta d'imposar aquest nou pacte neoliberal mundial és la continuïtat i intensificació d'aquest sistema, en benefici desorbitat de les grans companyies privades transnacionals i lligant les mans de governs i institucions públiques.

Aquests objectius són evidents en la intenció de mantenir el tractat secret durant anys, ja que així s'impedeix que els governs que ho executen hàgin de rendir comptes davant els seus parlaments i ciutadans. També és palès la intenció fraudulenta d'aquesta negociació clandestina per la seva descarada violació de la Convenció de Viena sobre la Llei de Tractats, que requereix treballs preparatoris i debats previs entre experts i acadèmics, agències no governamentals, partits polítics i altres actors… una cosa a tot punt impossible quan l'elaboració d'un acord s'efectua en estricte secret i d'amagat de la llum pública.

De moment, els governs implicats en la negociació secreta del TiSA són: Austràlia, Canada, Xile, Colòmbia, Corea del Sud, Costa Rica, Estats Units, Hong Kong, Islàndia, Israel, Japó, Liechtenstein, Mèxic, Nova Zelanda, Noruega, Pakistan, Panamà, Paraguai, Perú, Suïssa, Taiwán, Turquia i la Comissió Europea, en representació dels 28 països membres de la UE, malgrat ser un organisme no electe per sufragi universal. A més, entre els socis hi ha tres paradisos fiscals declarats, que participen activament en l'elaboració dels articles, especialment Suïssa.

Els textos de la negociació secreta del TiSA que ara desvetlla Wikileaks mostren que el que es pretén és eliminar tots els controls i obstacles per a la liberalització global dels serveis financers, suprimint tot límit a les seves institucions i qualsevol restricció als seus productes innovadors, a pesar que van ser precisament aquests invents financers, com els derivats o els CDS (credit default swaps) –autèntiques apostes sobre possibles fallides–, els que van generar la bombolla borsària mundial que a l'esclatar el 2007-2008 va destruir els fonaments econòmics de les potències occidentals i va obligar al rescat d'aquestes entitats amb centenars de milers de milions en fons públics.

Fa un any, Wikileaks ja va filtrar una petita part de la negociació del TiSA (l'annex referit a Serveis Financers, a data 19 de juny de 2014), però fins a avui no s'havia tingut accés a les actes de les negociacions secretes sobre tots els aspectes que cobrirà el futur acord: Finances (l'acordat a 23 de febrer de 2015), Telecomunicacions, Comerç Electrònic, Transport Aeri i Marítim, Distribució i Enviaments, Serveis Professionals, Transparència, Moviments de Persones Físiques, Regulacions Nacionals Internes, Serveis Postals Universals… Wikileaks ha tingut fins i tot accés a les notes internes sobre les negociacions amb Israel i Turquia perquè s'adherissin al tractat secret, una cosa que en canvi es va negar a Xina i Uruguai quan ho van sol·licitar, probablement tement que filtrarien els continguts del pacte quan comprenguessin l'abast del que es pretén. És revelador el llistat de les nacions llatinoamericanes que participen en el TiSA, totes elles fidels aliades d'EEUU com Colòmbia, Mèxic i Panamà (paradís fiscal que és molt actiu en la negociació), així com l'exclusió no només dels països bolivarians sinó fins i tot de Brasil i altres potències regionals de les quals Washington no es fia. En realitat, totes les potències emergents de l'anomenat BRICS (Brasil, Rússia, Índia, Xina i Sud-àfrica) han quedat apartades del tractat secret, precisament perquè seran les que més perdin a l'aplicar-se les condicions pactades.

No hi ha dubte que es busca impedir el debat que van reclamar molts països, sobretot Equador, després del crash financer sobre les raons que ho van provocar i les solucions perquè no torni a produir-se. EEUU, Canadà, Austràlia, Suïssa i la UE es van oposar frontalment fins i tot a les conclusions de la Comissió Stiglitz de l'ONU, en 2009, negant-se a acceptar l'evident relació entre la desregulació bancària/borsària i la crisi, i en 2013 van bloquejar tot intent de discutir-lo en el seno de l'OMC.

Entre el més sarcàstic del contingut del TiSA que ara surt a la llum està l'exigència de transparència total a les autoritats nacionals, que haurien d'anunciar per endavant i obrir a discussió prèvia totes les regulacions i normatives que es disposin a aplicar, assegurant així que les grans corporacions i els lobbies comercials internacionals tinguin temps i recursos per a contrarestar, modificar o fins i tot impedir aquestes decisions sobiranes en funció dels seus interessos. Una imposició als estaments públics que exigeixen els que no només pacten en secret el seu propi modus operandi, sinó que fins i tot pretenen que els seus acords ja en vigor romanguin durant anys com top secret, negant als òrgans de la sobirania popular fins i tot el coneixement de les regles que aplicaran els governs de cada país en les seves relacions internacionals.

En canvi, els acords del TiSA –que es negocien al marge de l'Acord General de Comerç en Serveis (GATS) i de l'OMC– prenen en compte totes i cadascuna de les exigències de la indústria financera de Wall Street i la City londinenca, així com els interessos de les grans corporacions multinacionals, per a les quals el tractat no només no és secret sinó la seva pròpia criatura.

Com va alertar fa mesos la catedràtica de Dret de la Universitat de Auckland (Nova Zelanda), Jane Kelsey, "el major perill és que el TiSA impedirà als governs enfortir les regles del sector financer". Dissenyat en estreta consulta amb aquest sector financer mundial, el TiSA obligarà als governs signants a apuntalar i ampliar la desregulació i liberalització borsària causants de la crisi; els prendrà el dret de mantenir i controlar les dades financeres dintre dels seus territoris; els forçarà a acceptar derivats crediticis tòxics; i els lligarà de mans si tracten d'adoptar mesures per a impedir o respondre a altra recessió induïda pel neoliberalisme.

I tot això serà imposat per uns acords secrets, sense que l'opinió pública es pugui assabentar dels veritables motius que arrosseguen la seva societat a la ruïna. Tret que els òrgans de la sobirania popular impedeixin aquest cop d'estat econòmic mundial.

** Article extret del diari Público*

Social

Si ens ataquen per lluitar, lluitant respondrem

http://lluitantrespondrem.alscarrers.org/

És un fet que la repressió política dels últims temps afecta cada dia més gent, col·lectius i entorns, com per exemple encausades d'Aturem el Parlament, manifestants en suport de Can Vies, militants de sindicats com CGT o CNT, activistes anarquistes i antifeixistes, els 3 de Lleida,...

Cada cop tenim més companyes, amigues o familiars afectades per un cas judicial o altre que comporta un desgast ingent d'energies, d'incerteses i patiments per a fer-los front. La repressió que utilitza l'Estat ens vol aïllades, atemorides, asfixiades i angoixades. A la vegada que busquen hipotecar les nostres vides, també volen fer el mateix amb les nostres lluites. Ens ataquen per atrevir-nos a lluitar.

Ens han atacat per interposar els nostres cossos i la nostra determinació contra els polítics i l'aprovació parlamentària del primer paquet de retallades antisocials al juny de 2011. Ens han atacat per prendre els carrers i fer —ni que fos per un dia— que la por canviés de bàndol durant la vaga del 29 de març de 2012. Ens han atacat per defensar Can Vies i resistir amb tot l'ímpetu i la ràbia que ens provoquen al desallotjar qualsevol dels nostres apreciats espais de vida i de lluita. Ens han atacat per formar part de xarxes relacionals, d'afinitat i de lluita de l'àmbit anarquista i antiautoritari en diverses operacions repressives en pocs mesos, amb l'agreujant afegit que conté que l'Estat ens qualifiqui de terroristes (les Operacions Pandora i Piñata). Ens han atacat per aquests i tants altres casos que aquest text es queda curt per endinsar-nos mínimament en ells...

Ens ataquen perquè des del poder saben que posem en dubte les seves institucions, les seves polítiques i lleis i els seus mecanismes tolerats i legals de protesta. Saben que les nostres lluites donen fruits reals, són contagioses i radicalment transformadores. Tenen por i per això ens ataquen.

Vivim una situació marcada des de fa uns anys per un dràstic reajustament econòmic que ha empitjorat i pauperitzat les condicions de vida de les classes populars. Això ha passat a la vegada que s'han destapat moltes de les desigualtats, privilegis i misèries que s'amaguen sota la catifa del sistema, exemplificat en coses tan palpables com que els beneficis de les grans empreses no han deixat de créixer en cap dels anys de la "crisi" o que la sagnant corrupció no ha fet més que il·lustrar la impunitat i vincles de les elits polítiques i econòmiques.

Paral·lelament, durant aquests anys ha sorgit un important cicle de lluites amb moltes experiències autoorganitzades de protesta i presa dels carrers i places, vinculades molts cops a moviments socials que s'han anat desenvolupant i d'altres moviments polítics contestataris que també s'han enfortit i guanyat presència. Algunes fites de lluites recents, com les vinculades al 15M, a Can Vies o a les vagues generals han quedat marcades a les retines de moltíssima gent i han mostrat que no resignar-nos ens permet —com a mínim— fer trontollar la realitat que ens volen imposar.

Sabem del cert que allà on hi ha lluita hi ha repressió. I més considerant que qualsevol lluita que hagi estat efectiva ha hagut de contemplar sense penediment la necessitat de traspassar, d'una manera o altra, el límit de la legalitat. Com era de preveure, la maquinària repressiva s'ha posat a ple rendiment. Els múltiples casos esmentats posen de manifest la duresa i contundència amb què l'Estat confronta a qui gosa lluitar, utilitzant tots els recursos judicials i legals que té a l'abast. Així, en els diferents processos destaquen habitualment les peticions de pena màxima per part de la fiscalia, el qüestionament global de les protestes per part dels jutges, les condemnes amb un clar contingut polític, la presència de tribunals d'excepció com l'Audiència Nacional, l'aplicació del dret penal de l'enemic —en el que es castiga abans pel que es pugui pensar que pel que es pugui fer— o l'ús del contundent dispositiu antiterrorista que existeix a l'Estat Espanyol i que permet sol·licitar penes molt més llargues i utilitzar mesures excepcionals contra les detingudes.

A tot això hem d'afegir el tracte que en general donen els mitjans de comunicació a l'hora de cobrir els casos, fent gala de la manipulació o el silenciament i, quan toca, també de l'acarnissament i la criminalització més descarada.

L'Estat està clarament immers en un procés de blindatge contra la dissidència política i la protesta al carrer. L'aprovació de la llei Mordassa i el nou Codi Penal suposa deixar el pas barrat a la protesta social, amb l'aplicació d'importants multes i penes relacionades amb moltes de les accions reivindicatives que s'han estat fent aquests últims anys. Se suma a aquestes regressives lleis un nou pacte antiterrorista en el qual la definició de terrorista s'ha fet de manera tan calculadament vaga i poc concreta que aquí podrà entrar qualsevol cosa... i aquest blindatge va paral·lel a l'increment i desenvolupament dels cossos antiavalots de la policia i del material que utilitzen, així com de les unitats especials d'informació i investigació destinades tant a les mobilitzacions i protestes al carrer com a perseguir específicament entorns polítics contestataris.

Hem decidit juntar les nostres forces per a fer visible que, encara que tocades a diferents llocs, moments i circumstàncies, tenim clar des d'on i per què ens reprimeixen. Estar juntes i tornar a omplir els carrers de la nostra ràbia i força és la millor manera enfrontar els seus atacs, dotant de significat allò de què "la solidaritat és la nostra millor arma".

#LLUITANTRESPONDREM

Una posició Materials per al combat per una vida comuna

@unaposicio
http://www.unaposicio.org/

Una crida a la reactivació d'un projecte seriós, autònom i llibertari, fora de les institucions de la democràcia parlamentària.
Què és el comú? Algú es pot apropiar del comú? Pot existir una ciutat en comú sense una vida comuna?
Aquí totes volem guanyar, però… guanyar com? Es pot perdre guanyant? Guanyar quan? Però, i sobretot…, guanyar el què?
Per nosaltres la victòria és, sobretot, cada matí. Sí. Ho és quan ens aixequem resistint-nos a acceptar aquesta vida com la nostra vida. Ho és quan sortim de bon matí al carrer i mirem el capitalisme als ulls. A uns ulls cansats d'explotació i alhora plens d'un vell-nou món als seus-nostres cors. Victòria és la ràbia que ens produeix la mercaderia marcant els minuts, les hores i els dies… com també ho és l'alegria quan sabem predir els segons en què el segurata mirarà cap a una altra banda. Victòria és, sobretot, la mirada còmplice que es transforma en pas lent i permet passar, ombra amb ombra, clandestines i anònimes vides, juntes a l'altra banda dels torns.
Sí que es pot, però… podrem? Qui pot a qui? Es pot saber? Ens podrà el poder?
I és que n'hi ha moltes de batalles, però la guerra la tenim a dins. Íntimament plegada, absent-present, capitalisme a flor de pell, marcat a ferro roent, lo mío pa' mi saco. Sí, éste es el trato. Són els meus diners. Però, ai!, la vida passa i allò que no siguem capaces de fer ara no ho farem pas un pas més enllà. Una vida comuna, que valgui la pena ser viscuda i que ens donem a contrapeu, aixecant-nos juntes de l'enèsima caiguda. Una vida comuna que teixim a cada assemblea, a cada plaça i a cada barri. Dia a dia. A cada somni col·lectiu fet paper. I dit. I fet. Cada cop som més i ho sabem. Ens falta, però, saber-nos. El Poder per poder poder-ho tot? NO! Tot i això, som conscients que ens trobem en un moment en què és imprescindible fer un pas més enllà. Per això sorgeix la Una Posició. Aquesta publicació sorgeix d'una necessitat compartida: alçar la veu i dibuixar una escletxa més en el quasi hegemònic discurs que ens apel·la, novament, a prendre el Poder i rehabilitar la democràcia i les institucions de l'Estat. No ens hi trobaran.
Aquesta publicació no neix sola. Els textos han estat escrits per integrants de diversos projectes d'autoorganització de Sants, la Barceloneta, Vallcarca, Poble Sec i el Raval. I és un pas més que es suma als d'altres companyes —saludem des d'aquí a la FAC (Federació Anarquista de Catalunya), al Procés Embat, i a altres sensibilitats afins—. Esperem que això es converteixi en llarg camí.
Creiem que és important alçar la veu, però sobretot trobar el temps per escoltar-nos, desafiar la confusió i la desconfiança, acceptar les nostres contradiccions, reconèixer les complicitats escampades arreu i construir juntes UNA POSICIÓ.

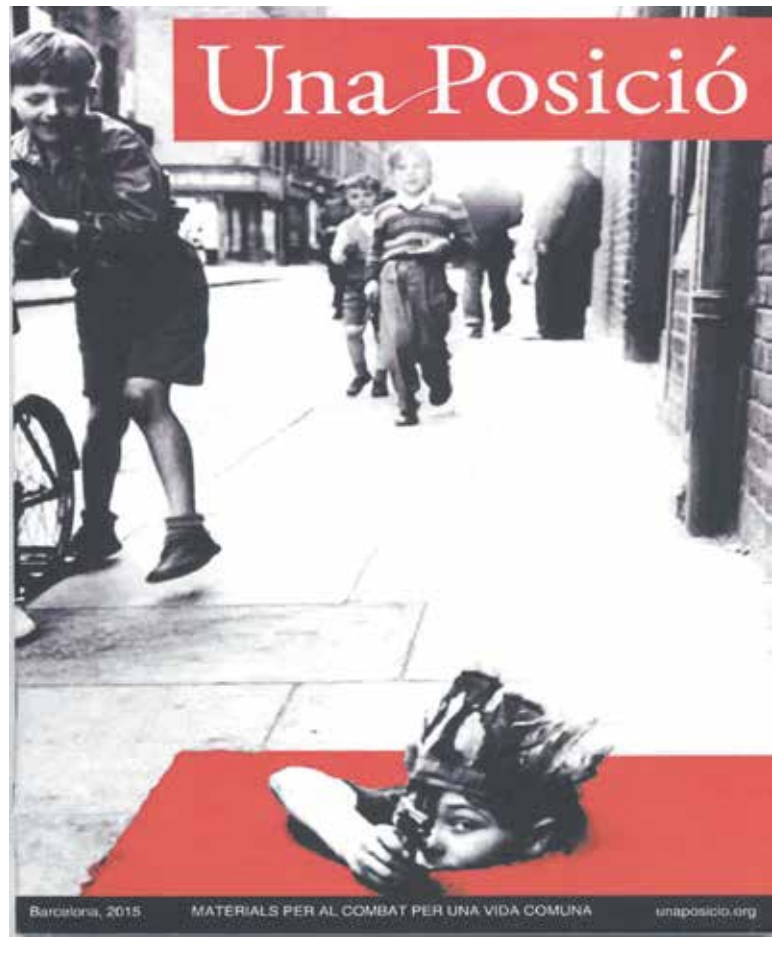

Bala perduda

Ensinistrament marítim

Toni Àlvarez

Fa uns dies vam tornar a tenir un vaixell militar atracat al port de Tarragona, en aquest cas el patruller d'altura Infanta Elena, un vaixell amb 90 soldats. No és estrany aquest pas de vaixells militars pel port de la ciutat, bé que ho sabeu, també comença a ser comú que ofereixin visitar-los. Ja va succeir amb el patruller Vigia al mateix mes de maig, per cert que no he trobat cap dada sobre el número de visites a dits vaixells.
La visita del patruller Infant Elena es trobava dins d'una sèrie d'ensinistraments que l'Armada espanyola està realitzant amb unes maniobres anomenades MARSEC-2015 que s'estan portant a terme a 11 ports de l'estat espanyols, amb exercicis o supòsits diferents a cadascú però segons diu la mateixa Armada aquestes maniobres han de servir "per millorar la coordinació en la lluita contra el tràfic de drogues i la immigració il·legal, el control sanitari d'immigrants, el busseig, la guia del tràfic marítim i l'auxili i el rescat al mar". Caramb...
I a Tarragona, que van fer? Us preguntareu, tot recordant el port químic i industrial que tenim i que qualsevol descuit o boig pot convertir-lo en un infern amb ben poca cosa i molta intenció.
A Tarragona van consistir en un exercici d'activació del pla de protecció de seguretat al port. Per a això es va simular que "un buc mercant carregat de mercaderies perilloses, fondejat a dos milles de la platja del Miracle pateix un motí de la tripulació a bord amb segrestament del capità." Quina imaginació! podeu pensar si recordeu el que va succeir el passat octubre quan el capità del vaixell Blue Ocean va denunciar falsament a la tripulació per un motí. Unes nòmines no pagades tenien la culpa, sembla ser i què millor que denunciar primer.
Però continuem amb l'exercici MARSEC 2015, el fals "buc mercant Amaso 11 és un transport de gas de bandera estrangera que es troba fent una navegació internacional amb transport de mercaderies perilloses i està a l'espera que se li atorgui hora de descàrrega al moll de la química del port de Tgn. La tripulació està composada per 15 persones de nacionalitat siriana i líbia. Un membre de la tripulació comunica per ràdio que cinc membres de la tripulació armats estan prenent el control del buc i tenen segrestat el capità"
No cal dir com va acabar de bé aquesta pel·lícula que es va rodar a finals de maig a la costa tarragonina i on es van veure implicats tots els organismes oficials, policials i militars amb representació a la ciutat, fins i tot ONG's, diuen a les seves cròniques, sense especificar ni quantes ni quines.
És la política del broc gros, de la foto espectacular, del tranquil·litzar a la població amb focs d'artifici. Algú pensa realment en que s'atempti al port d'aquesta manera? Algú creu que ha de venir un patrullero militar d'altura per solucionar un més que possible conflicte laboral a un vaixell?
Em fa basques la utilització de diners públic per inventar-se contextos i accions quasi impossibles amb el propòsit de fer-se publicitat i de recordar a la població que no podem viure sense exèrcit, ves qui ha de salvar als mariners dels taurons empresaris de la mar que els hi exploten de forma constant i infame.

“La confluència fora de les institucions es fa en la lluita de carrer, en el dia a dia”

Diverses iniciatives posen sobre la taula la necessitat de marcar un full de ruta per al moviment llibertari a Catalunya i a l’Estat espanyol

Ramon Samblas

Avui dia, el moviment llibertari gaudeix d’una extensa xarxa d’ateneus, centres socials, assemblees de barri i de facultat, nombroses iniciatives socioculturals molt consolidades i una branca sindical que, tot i ser minoritària, no és gens menyspreable. Encara que la sensibilitat antiautoritària es trobi present en molts espais i lluites, des de fa temps, hi ha veus de dins del moviment que demanen acabar amb la dispersió que pateix aquest moviment. Sense voler renunciar a la pluralitat i la identitat pròpia que han caracteritzat l’anarquisme ibèric, s’expressen voluntats per acabar amb la hiperreferencialitat i deixar de banda les petites diferències per cohesionar el moviment i poder actuar dins les lluites socials. Diverses iniciatives han posat sobre la taula la necessitat de marcar un full de ruta per al moviment llibertari a Catalunya i a la resta de l’Estat espanyol. Moltes d’aquestes iniciatives incideixen més a unir forces d’acord amb unes pràctiques comunes que no pas en la necessitat d’identificar-se amb certes marques o etiquetes ideològiques.

És dissabte al matí i l’Iru i en Carlos, membres del col·lectiu editor d’Una Posició, ens esperen a la Kasa de la Muntanya, el centre social okupat més veterà de Barcelona, ubicat al barri de la Salut. A la taula de la cuina, tenim torrades i infusions, sinònim d’hospitalitat i que es volen prendre les coses amb calma per transmetre la seva alternativa i posició estratègica sobre els debats que es donen dins els moviments socials. Volen explicar-nos de què va el seu projecte, el context polític i social d’on surt i, sobretot, com aquest context ha afectat els moviments socials arran del moviment 15-M.

Una Posició va fer la seva presentació en forma de revista d’anàlisi i debat a principis de maig. Ràpidament, ha aixecat molt l’atenció als entorns activistes, fins i tot fora de l’àmbit estrictament llibertari, i ha arribat a militants d’altres tradicions organitzatives i polítiques de l’àmbit anticapitalista. El col·lectiu està format per activistes de diverses generacions i que integren diferents projectes arrelats a Vallcarca, el Poble-sec, Sants, la Barceloneta i el Raval, entre altres barris. “La majoria venim de l’entorn de l’okupació, però, amb el temps, hem anat construint projectes amb una vocació d’estabilitat als nostres barris. No volíem que això es quedés només en una publicació, sinó intentar obrir un procés on la gent que està bastint projectes de base als barris i que no té res a veure amb la via electoral es pugui trobar. Pot semblar que la dispersió de projectes als barris significa que cadascú va a la seva, però es poden identificar pràctiques, estratègies i accions comunes que donen aquesta cohesió que no es veu”, afirma en Carlos. El seu company, l’Iru, afegeix que cal “una brúixola conjunta per a aquesta força que està dispersa, per poder saber entre totes cap a on hem d’anar; crear un relat, una història i un discurs que, malgrat la dificultat, pugui ser comú; poder donar respostes a les problemàtiques que ens trobem als barris”.

No són pocs, els problemes que s’han creat o accentuat als barris més populars de la Barcelona de la crisi econòmica. Les dificultats d’accés a l’habitatge, el turisme massiu, el procés d’expulsió del veïnat de tota la vida mitjançant l’assetjament immobiliari i l’augment especulatiu dels preus de l’habitatge que porta associat aquest turisme o la precarietat que marca la creació de nova ocupació després de vuit llargs anys de crisi han esdevingut la cara més amarga de la Marca Barcelona i tot un repte per als moviments socials antagonistes de la ciutat. Unes problemàtiques que, avui dia, a molts d’aquests barris, es treballen des de la base, mitjançant grups de suport mutu en matèria d’habitatge, xarxes d’aliments, etc... En altres paraules, buscar solucions comunes des de la base i de manera autoorganitzada a problemes tan quotidians com la manca de recursos per accedir als subministraments d’aigua, llum o els aliments. Problemes que, d’altra banda, es quedarien en l’àmbit més privat i personal de les persones que els pateixen.

Assaltar les institucions o crear i enfortir el contrapoder?

Tots dos reconeixen que, el sorgiment de la revista Una Posició i el debat que vol impulsar ve marcat pel moment actual, en què una part de les activistes dels moviments socials ha apostat per la via electoral i per entrar a les institucions. “Quan Barcelona en Comú va començar a perfilar-se i persones que fins llavors havien estat participant d’espais de lluita es van passar a aquest moviment electoral, vam començar a discutir com rebatre l’argument del sostre de vidre, que diu que els moviments socials necessiten una punta de llança en forma de partit que assalti les institucions”.

I és que, per a aquest activista de Vallcarca totalment escèptic amb la via electoral, el motor de canvi resideix en “la força autònoma que hi ha als barris en forma de col·lectius, ateneus, assemblees de barri i xarxes antirepressives i aquesta força ha de tenir una articulació fora de les institucions. Davant d’això, hem de construir una crítica constructiva i acurada”. Malgrat aquesta reflexió, també reconeixen que l’entrada de la CUP al Parlament de Catalunya amb els vots de moltes persones actives als moviments socials catalans va agafar moltes activistes d’aquest entorn tradicionalment abstencionista amb el pas canviat. Aquest enfocament, en part reactiu, també és compartit des d’altres plataformes com Procés Embat i la Federació Anarquista de Catalunya (FAC) o Apoyo Mutuo a Madrid.

Des de Madrid, Dilia Puerta, militant feminista i portaveu d’Apoyo Mutuo, expressa obertament aquest regust amarg que va deixar entre moltes capes d’activistes l’aposta per la via electoral cristal·litzada a Ahora Madrid i el fenomen Podemos. “L’origen d’Apoyo Mutuo arrela en el descontentament i la sensació que ens va generar que gran part de l’energia que es va mobilitzar al voltant del 15-M, que suposava el qüestionament col·lectiu de tot, acabés desembocant en vies electoralistes i deixés les places i els carrers bastant buits. Paral·lelament, moltes persones dels moviments socials que no ens identificàvem amb aquesta deriva vèiem que el tren passava i ens deixava a l’andana”. No va ser casualitat que la presentació de la proposta d’Apoyo Mutuo es fes el 9 de maig d’enguany, dia que arrencava la campanya electoral per escollir representació a tots els ajuntaments i una part dels parlaments autonòmics de l’Estat espanyol. La tria d’aquesta data era una crida oberta a totes aquelles persones dels moviments socials que s’havien quedat sense referent polític perquè no tenien afinitat amb cap de les candidatures impulsades des d’una part d’aquests moviments.

A principis de maig, en una roda de

premsa que es va fer al barri barceloní de la Bordeta per presentar la FAC, es remarcava especialment la necessitat de desvincular els moviments de la via electoral. "No es poden buscar solucions dins del mateix sistema", va dir llavors una de les portaveus d'aquest paraigua organitzacional que engloba fins a divuit col·lectius de tradició llibertària d'arreu de Catalunya. Tanmateix, la FAC, a través de les seves aparicions públiques i els seus manifestos, també ha declarat que rebutja les estructures partidistes o parlamentàries, que no dóna suport a cap de les candidatures de ruptura i que prioritza l'autonomia dels col·lectius que la integren, l'acció directa, l'autogestió, la divulgació cultural i la lliure associació com a opció organitzativa. L'altre projecte per reagrupar forces al voltant de l'anarquisme social és el Procés Embat, que es va presentar la tardor de 2014 a l'Ateneu La Base, radicat al Poble-sec barceloní. Dins el Procés Embat, també trobem aquest recel cap a les estructures de partit que orienten els seus esforços cap a la via electoral i que prenen com a base els moviments socials.

L'autocrítica com a punt de partida

Malgrat que el cicle electoral ha marcat gran part d'aquests processos de congregació de forces fora del terreny institucional, no és ni de bon tros l'única motivació que ha fet aflorar aquestes iniciatives dins el camp polític de l'anarquisme i l'autonomia. De totes les respostes que hem rebut dels col·lectius i les persones amb qui ha contactat aquest mitjà per a l'ocasió, la verbalització de l'autocrítica és un element comú que comparteixen en major o menor grau totes les estratègies que han sorgit per cohesionar i impulsar la lluita autònoma dins els moviments socials.

El professor i activista llibertari madrileny vinculat a Apoyo Mutuo, José Luís Carretero, en unes declaracions a aquest mitjà, diu que la motivació inicial per promoure el manifest Construyendo un pueblo fuerte para posibilitar otro mundo –que després donaria lloc al procés organitzatiu llibertari madrileny– és "superar la situació de paràlisis del moviment i les dinàmiques heretades de dogmatisme i tribu-urbanisme" i fins i tot identifica tendències dins del moviment que van cap a "la marginalitat autoassumida i el tancament en un gueto allunyat de les necessitats reals de les persones que ens envolten".

Miguel Gómez, del Procés Embat a Manresa, s'expressa en termes similars: "Partim d'una crítica a la manera com s'estaven fent les coses dins el moviment llibertari del qual ens sentim part. El vèiem incapaç d'assolir una incidència significativa en la societat. Després de molts anys en la marginalitat, no teníem estratègia ni línies d'actuació ni objectius de futur a curt termini... i el que és pitjor, com a moviment, no els volíem. Per tant, es podria dir que no existia un moviment llibertari pròpiament format, tret de l'anarcosindicalisme".

A la FAC, tot i que el seu manifest proclama la "construcció del comunisme llibertari" entre els seus objectius explícits, també trobem militants que prioritzen el foment de "valors i pràctiques llibertàries que ens ajudin a conviure en una societat justa i equitativa" i no pas l'autoreferencialitat.

Sortir del gueto sense perdre la identitat

Moltes d'aquestes iniciatives de caràcter llibertari accentuen molt la necessitat d'obrir el moviment llibertari a les lluites de la gent. "Amb un diàleg revolucionari, l'anarquisme necessita sortir del gueto identitari on es troba i entrar a tots els debats que es plantegen", apunta la portaveu d'Apoyo Mutuo. L'anarquista manresà s'expressa de manera similar i defensa que el moviment llibertari ha de participar activament "a la reconstrucció d'un moviment popular a partir de la confluència dels moviments socials amb els sindicats, el moviment veïnal, estudiantil, feminista, de defensa de la terra, etc."

"Tots els moviments socials han de començar a sentir-se part d'un tot, d'un poble en moviment, per conformar un moviment popular d'intencions transformadores. No creiem que, ara mateix, a Catalunya, hi hagi quelcom semblant", afegeix. Sembla que la resposta, segons aquests espais de confluència

autònoma, és tornar als moviments del carrer que tanta energia van mostrar entre els anys 2011 i 2013 i que, arran de diversos factors, l'any passat es van començar a desinflar. Potser aquest cop, a banda de tornar al carrer, s'han de crear espais de comunicació, de debat, d'intercanvi d'idees i apostar per aquests espais de trobada per col·laborar en la lluita sense perdre la identitat. "És treballant en comú com s'aprèn a treballar en comú. És molt important cuidar aquests dos espais de col·laboració: el de les plataformes o coordinadores àmplies dels moviments populars i el de l'organització específica de militants amb una visió compartida", comenta Jose Luis Carretero.

Tornem a la tassa de te que compartíem amb el Carlos i l'Iru i plantegem la mateixa pregunta: com sortir del gueto que vosaltres mateixos heu identificat? I tornem a sentir una resposta al voltant del repte d'anar a l'arrel dels problemes de la gent del carrer i posar-los en comú sense perdre la identitat pel camí ni caure en possibilismes. En Carlos ho resumeix amb aquesta idea: "Mantenir una mentalitat dual, apropar-te al barri des de les necessitats quotidianes i pràctiques sense que això signifiqui treure't la càrrega ideològica", a la vegada que cal prioritzar les pràctiques comunes per identificar companyes afins dins del moviment, més enllà de les caracteritzacions ideològiques que, sovint, porten més a la divisió que no pas a la clarificació política: "Començo a estar una mica fart dels ismes en general", comenta l'Iru.

A aquestes alçades de la conversa, ja acumulem unes quantes tasses buides, un cendrer ple de burilles, molts minuts de gravació i tot un debat sobre què fer quan les candidatures de ruptura o adscrites a la nova política guanyin les eleccions tal com diuen algunes enquestes. Però això ja serà part d'un altre article. De moment, el debat resta obert i el temps i els esdeveniments seran els que donaran la raó a una opció o l'altra.

** Article publicat a la revista Directa.*

Què és Apoyo Mutuo i que busca?

https://apmutuo.wordpress.com/

Apoyo Mutuo, que es presentava públicament a Madrid el passat 9 de maig, vol ser una eina d'àmbit estatal que pretén convertir en actors politics a les persones que no es veuen representades en la via institucional.

Apoyo Mutuo és una xarxa de militants de diverses organitzacions populars de l'Estat espanyol que té com objectiu una transformació social sobre la base d'una democràcia de persones lliures i iguals, entesa com:

- Democràcia econòmica: una forma de producció que substitueixi al capitalisme per l'economia de propietat col·lectiva, gestionada per productors i consumidors de forma cooperativa, en una relació amb l'entorn natural des del respecte i no des de la depredació que fomenta el model capitalista.
- Democràcia política, amb un model que substitueixi a l'Estat per la decisió confederal en peu d'igualtat de totes les persones que habiten cada territori, combatent i eliminant tot tipus de domini de classe, patriarcal o ètnic.

La nostra xarxa pretén funcionar com un mètode de coordinació, anàlisi i formació de les persones que la integren. Des d'ella, pretenem aportar als moviments populars, perquè qui ha de portar a terme la tasca de la transformació social ha de ser el poble organitzat, acumulant progressivament experiència i recursos sobre la base d'un programa i a les tàctiques necessàries per a portar-lo a terme, exercint des de ja un poder popular que pugui ser germen d'aquesta altra societat.

Entenem aquest poder popular com el poder del poble organitzat en les més diverses formes de participació per a la presa de decisions en tots els seus àmbits (polític, econòmic, social, ambiental, organitzatiu, internacional) i per a l'exercici ple de la seva sobirania. Un poder que superi el marc polític i institucional establert.

Creiem que per a impulsar les nostres idees és necessari acabar amb la dispersió organitzativa que viu el nostre àmbit des de fa molt temps i, a continuació, actuar conjuntament sobre la base d'un programa comú. A partir d'aquest programa, podrem desenvolupar les estratègies i tàctiques que s'estimin oportunes per a acostar-nos a l'objectiu.

Entenem per programa simplement el passar a paper uns objectius (a curt, mig i llarg termini), unes reivindicacions, tenint en compte d'una banda uns objectius assumibles i parcials, i per l'altre, uns objectius finals, amb la seva conseqüent temporalització en forma de "full de ruta" amb el qual es pugui desenvolupar un pla estratègic d'acord amb aquests objectius. Aquest programa ha de sorgir d'un debat ampli que superi els límits de la pròpia organització, que estigui en contínua revisió i vagi actualitzant-se per a no perdre el fil dels esdeveniments.

Actuar coordinadament és bàsic perquè hagi una tendència estructurada que apunti cap a la transformació social que defensem i que impedeixi que la lluita social sigui absorbida o recuperada per tendències no rupturistes que inevitablement també existeixen en totes les organitzacions de classe, plurals per definició. És en elles on hem d'actuar, de forma clara i honesta, demostrant en la pràctica que les nostres propostes són factibles i desitjables.

Dinamita de cervell

1er de maig de 2015

José Asensio
SAP CGT-València

Aquells que participarem en la manifestació alternativa a la convocada pels sindicats del pacte en la ciutat de València vam poder comprovar que enguany, i sota l'unitari lema de bloc Indignat i llibertari, ens reunirem un nombrós i variat conjunt de persones, col·lectius i organitzacions. A les convocatòries realitzades pels sindicats anarcosindicalistes, la COS i Intersindical es van unir la realitzada conjuntament a través de les Marxes per la Dignitat. Així vam poder veure marxar des d'un bloc independentista fins al format pel PCPE i les seues joventuts. Des del col·lectiu de Iai@flautes fins al final de samarretes habitades i cercles. Fins i tot un petit grup d'IU va decidir no seguir el festeig institucional amb els sindicats i partits del règim i unir-se a la cita que cada primer de maig, des d'uns quants ja, es realitza al marge d'aquestes organitzacions.

La situació podria ser anecdòtica per a qui en altres localitats del País Valencià estan acostumades a marxar conjuntament amb col·lectius i individualitats que qüestionen des de la base l'actual estat de les coses concertat en el règim del 78. En canvi, una convocatòria així en la comarca de L´Horta no sol ser l'habitual i menys al voltant d'una realitzada pel sindicalisme combatiu i de classe. Referent a açò, i arreplegant un dels lemes que en CGT reivindiquem en els nostres cartells, semblaria que, almenys, hi ha una predisposició a Unir Lluites com no es dóna des d'aquells anys en els quals la dicotomia entre pactisme o ruptura inundava el debat polític i la realitat quotidiana.

El simbòlic caràcter del lema "indignada i llibertària" ens serviria perfectament per a iniciar la necessària reflexió sobre aquest tema. Reflexió i debat que d'altra banda està sent molt més intens, al meu parer, entre determinades persones que entre els col·lectius als quals pertanyen i és més interioritzada com més és el grau de interactuació en la pràctica diària d'aquells que habitualment eixim del "gueto" orgànic i compartim experiències amb altres companyes i companys.

Sobre la necessitat d'eixamplar i enfortir el moviment llibertari s'està escrivint i analitzant molt. Des de llibres i entrevistes en nombroses pàgines webs a experiències més pràctiques com el Procés Embat a Catalunya. En aquest sentit, i complementant la reflexió exposada anteriorment, el debat està produint-se principalment en individualitats, en la constatació de la infinitat d'experiències que sorgeixen al voltant de l'autogestió, l'autoorganització o l'autonomia i en la recerca d'estratègies comunes, més enllà de les sigles i afinitats d'aquestes persones.

Com no pot ser d'una altra forma el moviment llibertari és necessàriament més ampli que les organitzacions que el formen i d'aquelles que es denominen identitàriament anarquistes. Esperem que aquests processos vagen consolidant xarxes estables de solidaritat i suport mutu especialment en una època en la qual el Regne d'Espanya torna a posar en el punt de mira a l'anarquisme. De la mateixa forma el fet de compartir i recolzar les experiències que ja existeixen en el denominat univers llibertari és un factor de vital importància per a consolidar i visualitzar projectes més enllà del grup d'afinitat en el qual es van crear. La quantitat d'editorials, distribuïdores, espais "reoKupats" o cooperatives que en camps com l'alimentació, l'habitatge, la música, l'audiovisual, etc. estan intentant unir la reflexió amb la pràctica conviden a què generosament ens sumem a la seua difusió i consolidació.

Respecte a les necessàries coordinacions entre les diferents lluites que mantenim i la cerca d'estratègies conjuntes d'acció en el camp social, la plataforma de les Marxes per la Dignitat cobreix actualment part d'aquests propòsits però no oblidem que com a anteriors plataformes pretèrites té un caràcter bàsicament conjuntural. L'augment de la criminalització i la repressió, la dispersió de conflictes i convocatòries, la sectorització i atomització de lluites i resistències, la necessitat d'anàlisis polítiques crítiques amb el sistema capitalista i, no solament, amb l'actual règim de monarquia parlamentària mereixen que tinguem sempre present que com més gran siga el grau d'interconnexió entre "nosaltres" front a l'atac sistemàtic a les llibertats i drets individuals i col·lectius (entesos en la seua major amplitud de principis fonamentals per a persones i per al nostre desenvolupament col·lectiu i no com a mers drets atorgats pels Estat-Nació en els caducats estats de benestar occidentals) major és la nostra resistència però també més possibilitats existeixen d'arrancar espais lliures i allunyats de la curtplacista retòrica dels gestors polítics de torn.

Es tracta, en definitiva, de reforçar als moviments socials, no solament com a qüestió de múscul i autodefensa que també. Es tracta d'estendre els principis polítics llibertaris en les formes de ser i fer, de practicar l'assemblearisme amb el respecte als principis de sobirania personal. De construir en el col·lectiu, horitzontalment, i combinant aquestes pràctiques amb les anti jeràrquiques, ecologistes i feministes que necessàriament han de formar part d'un vertader moviment popular radical i revolucionari amb el sistema de dominació imperant. És necessari recuperar part de l'esperit del moviment 15M com a contrapès imprescindible a les dinàmiques reformistes de les agrupacions polítiques sorgides o alimentades a la calor de la indignació popular.

Finalment, el debat i l'anàlisi sobre aquestes organitzacions, els partits polítics, es torna més complex i contradictori fins i tot dins dels sindicats anarcosindicalistes que com la Confederació tenen suficients ressorts i mesures estatutàries com per a sentir-se lliures del control de qualsevol opció partidista (recordem que està totalment tancada la possibilitat d'ocupar responsabilitats orgàniques i compaginar la militància dins d'un partit) La qüestió provoca no serioses i acalorades discussions que van des d'una animadversió extrema cap a les formacions polítiques fins a la participació de part de l'afiliació en aquestes formacions o en col·lectius socials clarament vinculats a les mateixes.

El que no em cap el menor dubte és que la idea que no es pot deixar que siguen els partits polítics els gestors i/o els prenedors de decisions que afecten al conjunt de la població és àmpliament compartida. En aquest aspecte, i dins de la lògica anarcosindicalista d'acció directa, en cap sindicat de ram de producció o serveis qüestionem la interlocució amb la patronal. Sota aquest prisma els gestors polítics són o directament patronal o serveixen descaradament als seus dictats, o una mescla d'ambdós, en tota l'esfera del que denominem el públic i que, per cert, forma part de les àrees de treball de diversos sindicats com els de Ensenyament, Sanitat o Administració Pública.

És per açò, que més enllà de la constant, i necessària, reflexió sobre les votacions (votem un dia o lluitem els 365 restants) sobre el reformisme, la delegació de sobirania, etc. que giren al voltant de les agrupacions polítiques, no haurien de sorgir-nos molts dubtes sobre les persones que hem d'asseure'ns amb els representants polítics per a exigir-los i dir-los per on han de caminar les coses de la nostra empresa pública o de la nostra localitat.

"No es pot deixar que siguen els partits polítics els gestors i/o els prenedors de decisions que afecten al conjunt de la població"

Nova economia, nova política

(una interpel·lació, una alerta, una inquietud i un repte)

Marina Garcés

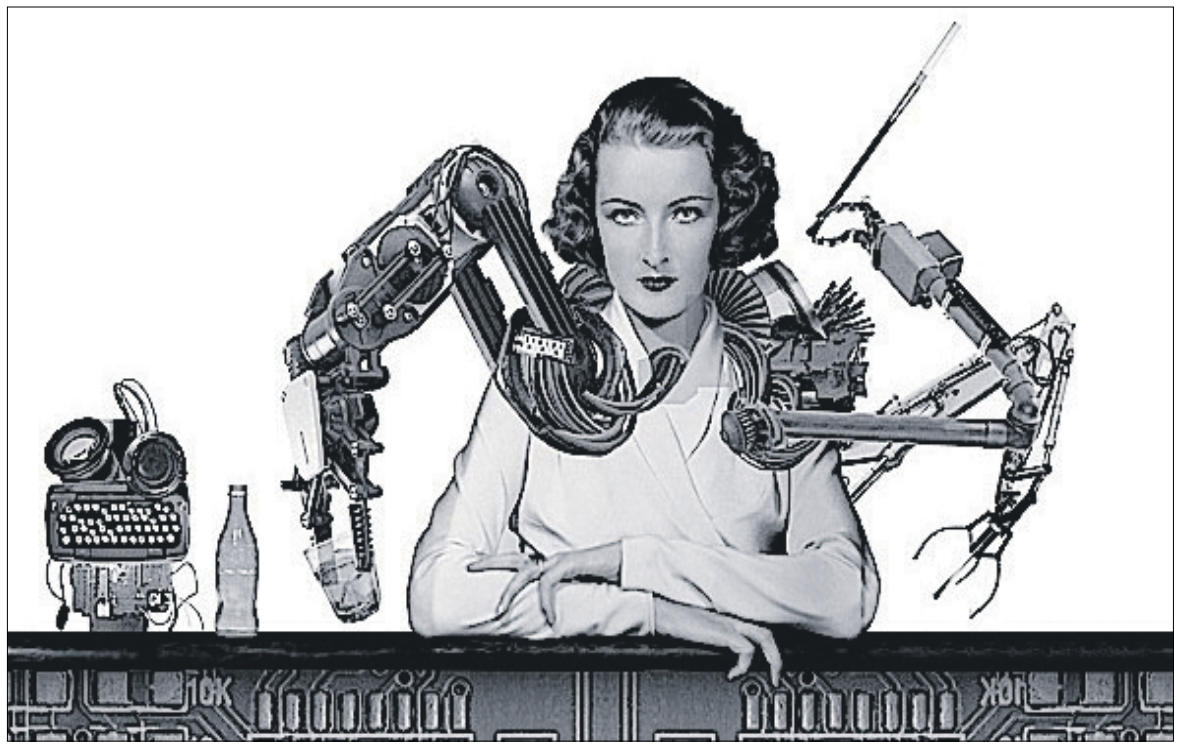

No hem de confondre la novetat de la situació amb la novetat del producte. Desbordar les institucions polítiques des d'una polititització de la societat distribuïda i diversificada no és un ideari nou i hi ha moltes experiències antigues en el temps, que són la base de les propostes actuals. El mateix passa amb les pràctiques de l'economia cooperativa, social i solidària: reprenen velles experiències i aprenentatges per a temps i realitats noves.

La resistència al capitalisme no és nova, però necessita inventar i concretar respostes per a conjuntures que canvien a cada lloc i per a cada temps històric.

Curiosament, però, tant el pensament revolucionari com el capitalisme, que són igualment fills de la Modernitat, comparteixen el culte a la novetat i a la joventut. La revolució busca fer un món i una humanitat nous. El capitalisme, que n'és la seva cara perversa, destrueix la societat antiga per produir i vendre més i més novetat, en forma de mercaderies i d'experiències. El que la modernitat converteix en un valor polític, estètic i mercantil és la novetat per sí mateixa. I és que ella mateixa, la Modernitat, es defineix com un temps nou.

La novetat, però, és un valor temporal per definició: la novetat caduca quan envelleix o quan entra en el terreny d'allò conegut. Al final, la novetat, revolucionària o capitalista, sempre resulta ser un producte de temporada. No ens podem presentar, per tant, com a novetat, sense condemnar-nos, necessàriament, a caducar o a decebre. Què passarà quan els joves d'ara siguin vells, quan les cares noves d'ara siguin conegudes i quan el que semblen propostes noves mostrin que no ens han portat ni a un món ni a un país tan nous com prometien?

«Nou» és un adjectiu buit, que buida d'altres valors allò que volem viure, compartir o proposar. Tenim molts altres adjectius, heretats i per inventar, amb els quals omplir d'idees, d'indicis i de referències l'economia i la política que volem: social i solidària, diem quan parlem d'una economia que se sostrau al dictat del benefici particular. Podem afegir: i justa, i digna, i decent, i honesta, i lliure, i cooperativa, i comuna, i autònoma, i…, i…, i…

Els adjectius comprometen, però és un compromís que no podem defugir. Actualment tendim a esquivar els que la història del darrer segle ens ha llegat més marcats: comunista, socialista, anarquista… Pesen, perquè van lligats a experiències històriques i a relacions de poder que, en molts dels seus aspectes, no volem repetir i perquè els seus -ismes predeterminen allò que podem fer, viure i proposar.

Tergiversem i omplim aquests adjectius de nous sentits i experiències, si es pot, i busquem-ne d'altres, tots els que ens facin falta per a desplegar propostes col·lectives i organitzatives obertes a allò que encara no sabem i als reptes concrets del nostre temps. Però no caiguem en la buidor i en la trampa de la novetat com a valor. Ens durarà dos dies i quan el temps passi inexorablement ens caurà, implacable, la seva lògica: ens haurem fet vells, nosaltres i la nostra política.

Sobre els temps de la política i les seves oportunitats històriques

Ens sentim, de sobte, en una situació d'emergència. La crisi econòmica, que des de 2008 marca el pas de les polítiques econòmiques de les societats més riques, ha introduït a les nostres cases i a les nostres vides el que la ficció de la promesa capitalista d'una vida millor per a tots ens permetia ignorar: els límits humans, socials i ambientals de l'actual règim d'explotació del món global.

Aquests límits ja no arriben en forma de denúncia o de discurs abstracte, sinó en forma de precarietat, la nostra precarietat. Però la desigualtat, la guerra pels recursos i la violència econòmica sobre poblacions senceres no havien desaparegut mai del planeta. L'havíem esborrada nosaltres del nostre horitzó i de les nostres confortables catifes. Percebre'ns en situació d'emergència ens fa, però, confondre la urgència amb la pressa i la necessitat de reaccionar amb l'oportunitat històrica és una confusió que es creua amb la conjuntura del nostre país, on l'emergència global es creua amb un fi de cicle històric i generacional local.

Així, tendim a interpretar l'impasse actual, fet d'una barreja estranya d'amenaces i de possibilitats, com una oportunitat històrica única en què només es pot perdre o guanyar. La sabrem aprofitar o no? És un escenari excitant i mobilitzador, perquè enfoca totes les energies en una jugada, aquí i ara, ara o mai. Però jo no crec en l'ara o mai. Si les novetats caduquen, les oportunitats passen. I després què? Després, o la victòria total, que ja sabem que no existeix, o la frustració i el fracàs. Les narracions lineals, com les pel·lícules, només tenen dues opcions: acabar bé o malament. En la lluita per a defensar i construir una vida digna per a tots, no hi ha final ni després. Hi ha un ara insistent, persistent i pacient que fa de cada dia un repte i una exigència.

Més que oportunitats històriques, ens cal aprendre a veure i valorar la potència de cada situació des d'una visió històrica. Més que a un gran moment, ens cal prestar atenció a la multiplicitat de temps de vida que junts podem sostraure al domini polític i a l'explotació capitalista. I més que una victòria, necessitem paciència, insistència i persistència, que són les virtuts amb què realment ens podem reapropiar dels temps de la política, sense ser víctimes d'una cruel i implacable política dels temps. Una de les coses més importants que vaig aprendre als centres socials okupats de la dècada de 1990 a Barcelona va ser que la millor manera d'obrir espais de vida i d'inter-venir des d'ells en els conflictes reals de la nostra ciutat era generar calendaris i agendes pròpies. Això no volia dir anar «a la nostra bola». Això era entendre que el temps de la història, quan és únic, sempre el dirigeixen ells.

** Fragment de la intervenció de Marina Garcés a la taula inaugural de la Fira d'Economia Social de Catalunya, el 24 d'octubre de 2014, publicat a Una Posició.*

Contranunci

Diccionari Militant

Drets humans

Agustín Guillamón

A Emilio Madrid, in memoriam

Què són els drets humans?

En les revolucions burgeses de França i Estats Units de finals del segle XVIII, els anomenats drets de l'home apareixen configurats com a drets polítics. Els drets de l'home es diferencien dels drets del ciutadà. L'home té uns drets naturals pel sol fet d'haver nascut (encara que inicialment s'excloïa a la dona i als esclaus); el ciutadà té uns drets com a home que viu en societat.

Els drets de l'home es considerava que existien prèviament a la Revolució francesa, eren uns drets universals i naturals que es reconeixien com a tals en la Declaració de drets de l'home.

Cal constatar que els anomenats drets de l'home, diferenciats dels drets del ciutadà, no són sinó els drets de l'individu burgès, del membre de la societat civil, val a dir, de l'home egoista, de l'home separat dels altres homes i de la comunitat . La constitució més radical, la Constitució de 1793, deia en el seu article 2: "Aquests drets, (els drets naturals i imprescriptibles) són: la igualtat, la llibertat, la seguretat, la propietat".

En què consisteix la llibertat?

En el seu article 6 afirma: "La llibertat és el poder que pertany a l'home de fer tot el que no perjudiqui els drets d'un altre"; o, segons la Declaració dels drets de l'home de 1791: "La llibertat consisteix a poder fer tot el que no perjudiqui a un altre".

La llibertat és, doncs, el dret de fer i d'exercir el que no fa mal a un altre. El límit és establert per la llei, de la mateixa manera que es delimiten dos camps: mitjançant una tanca. Es tracta de la llibertat de l'home com un individu, aïllat i autosuficient, replegat sobre si mateix.

Per aquesta raó, el dret de l'home a la llibertat no es basa en la relació de l'home (individu) amb un altre individu, sinó més aviat en l'aïllament de l'individu respecte d'un altre individu. És el dret a l'aïllament, el dret de l'individu limitat: limitat a si mateix i separat de la comunitat.

L'aplicació pràctica del dret de l'home a la llibertat és el dret individual a la propietat privada.

En què consisteix el dret de l'home a la propietat privada? Segons l'article 16 de la Constitució francesa de 1793: "El dret de propietat és el que pertany a tot ciutadà de gaudir i disposar al seu antull dels seus béns, de les seves rendes, del fruit del seu treball i de la seva indústria".

El dret a la propietat privada és el dret a gaudir arbitràriament del propi patrimoni. Aquesta llibertat individual és el fonament de la societat civil, deixant que cada home trobi en un altre home no la realització, sinó més aviat el límit de la seva llibertat.

El dret a la propietat és el dret fonamental de la societat burgesa i del capitalisme.

Queden encara els altres drets de l'home: la igualtat i la seguretat.

La igualtat no és sinó la igualtat de tots els individus davant la llei. L'article 3 de la Constitució de 1795 la defineix d'aquesta manera: "La igualtat consisteix en el fet que la llei és la mateixa per a tots, sigui que protegeixi o que castigui". La igualtat és sempre igualtat jurídica, mai una igualtat econòmica, social o política.

I la seguretat? En l'article 8 de la Constitució de 1793 és definida així: "La seguretat consisteix en la protecció acordada per la societat a cadascun dels seus membres per a la conservació de la seva persona, els seus drets i les seves propietats".

La seguretat és el suprem concepte social de la societat civil burgesa, el concepte de la policia com a garant i suport de l'ordre social: que tota la societat existeix només per garantir a cadascun dels seus membres la conservació de la seva persona, dels seus drets i de la seva propietat. El concepte burgès de seguretat el reafirma en la seu essencial egoisme. La seguretat és més aviat l'assegurança del seu egoisme, el dret a la seva propietat.

De la gloriosa trilogia del lema de la Revolució francesa, en els seus inicis: llibertat, igualtat i fraternitat, ja s´havia substituït la fraternitat per la propietat. En l'hivern de 1795-1796 la reivindicació dels sans-culottes del dret a la vida, és a dir, del dret a no morir-se de fam, havia estat derrotada a canonades als carrers de París. Prevalia el dret a la seguretat dels burgesos: la propietat era prioritària, sagrada i immutable.

Aquests mateixos canons assentaven la democràcia representativa com l'única possible i arrasaven amb la pràctica de democràcia directa que volien exercir els sans-culottes.

Així, doncs, ni un sol dels anomenats drets de l'home va més enllà de l'home egoista, de l'individu aïllat i replegat sobre si mateix, sobre el seu interès privat i el seu arbitri privat, i sempre separat de la comunitat. La societat, apareix com un marc exterior als individus, com a restricció de la seva independència originària. L'únic vincle que els manté junts és l'exigència natural, la necessitat i l'interès privat, la conservació de la seva propietat i de la seva persona egoista.

Aquesta visió de l'home com a individu aïllat, egoista, i sempre preparat per satisfer insolidàriament les seves necessitats individuals no es correspon de cap manera amb les dades que ens revelen l'antropologia i la història. És impossible concebre l'home de la prehistòria com a individu aïllat de la comunitat, sense relació amb el grup tribal i aliè als interessos de l'espècie humana.

Els anomenats drets humans, tan mitificats com manipulats, que ens volen fer acceptar com una cosa bona que hem de defensar i com una cosa pròpia de l'home pel sol fet de ser home; que per tant són naturals perquè van néixer amb l'home i moriran amb ell, són simplement els drets de l'home burgès i com a tals ni són proletaris ni aquests tenen cap raó per defensar-los; que els tals drets d'igualtat, llibertat, seguretat, propietat, són específics del burgès i que com a tals tenen un origen històric i tindran un final; que per tant, tampoc són intrínsecs a l'home en general, ni per tant immutables i eterns.

La igualtat no ha de ser purament aparent, no s'ha de realitzar només en l'esfera de l'Estat, sinó en la realitat; és a dir, en el terreny social i econòmic. El veritable contingut de la reivindicació proletària de la igualtat és l'abolició de les classes socials. La idea d'igualtat, tant en la seva forma burgesa com en la forma proletària, és un producte de la història i suposa necessàriament circumstàncies històriques determinades.

Queda clar el caràcter burgès dels drets de l'home i el seu caràcter històric, temporal, que no formen part de la naturalesa humana.

La defensa dels drets humans i de la democràcia és divulgada incessant i insistentment pels mateixos que ostenten el poder polític i econòmic en els països més desenvolupats i que contínuament provoquen de la manera més despietada totes les guerres que hi ha al món i que causen fam, set, misèria, malalties, pors i opressions sense fi. Divulguen aquella ideologia suposadament pa-

cifista de defensa dels drets humans i de la democràcia precisament per desarmar aquells mateixos als que han d'explotar i massacrar. Per això cal denunciar aquesta ideologia pacifista com el que és: una arma de l'enemic per vèncer-nos. L'única solució per acabar amb tota classe de calamitats i misèries és la d'eliminar a qui les engendra permanentment, a saber, el capitalisme, ja sigui en la seva forma democràtica o feixista, ja que totes dues formes no són més que manifestacions de la dictadura del Capital . I l'única forma d'acabar amb el Capital és lluitant per una societat sense classes, és a dir, la societat comunista, solidària i igualitària.
No es tracta de defensar uns drets humans ficticis, sinó d'examinar la situació actual i veure quins interessos reals defensen tots aquests Estats democràtics i altres institucions, darrere de la màscara dels drets humans que diuen defensar.
Les lleis pròpies del mercat creen les condicions aptes per al sorgiment de règims dictatorials, necessaris per a la submissió i explotació de les poblacions dels països pobres.
Cal investigar quines causes materials, quines condicions històriques permeten i fins afavoreixen el sorgiment de les dictadures i els dictadors, ja que no són aquests els que modelen la història sinó que és, molt en primer lloc, el desenvolupament de les forces productives el que dóna origen a una o altra classe de govern, tenint en compte el context general, històric i geogràfic.
El caràcter abstracte de la llibertat i de la igualtat sota el Capital no impedeix que tals nocions tinguin un contingut real. El capitalisme és el règim que imposa l'esclavitud assalariada i la marginació d'aquells miserables que no poden accedir a ser explotats. Diners i Estat s'imposen com els grans mediadors socials: els diners com a mesura del valor de totes les mercaderies (inclosa la mercantilització de les relacions humanes); l'Estat com a àrbitre que imposa la defensa de l'ordre democràtic i burgès, així com les sancions contra els seus adversaris.
La democràcia no és un dogma, ni una realitat immutable a la qual es pot recórrer com a quelcom permanent, intrínsecament igual a si mateixa, com quelcom separat de la resta, com una cosa metafísica. Per contra, la democràcia és un producte de la Història, és el fruit de l'evolució de la societat a través del temps. En els temps moderns, la democràcia va néixer com a oposició al règim que el precedia, el feudalisme, un règim ja caduc històricament, el que feia que la democràcia fos revolucionària en néixer, perquè il·luminava una societat nova, oposada i superior a la precedent. Econòmicament superava al feudalisme, tot desenvolupant extraordinàriament els mitjans de producció, i políticament, alliberant als individus del vassallatge feudal i creant un Estat "neutral" en què tots els ciutadans eren jurídicament iguals.
El ple desenvolupament de la democràcia correspon al ple domini de la burgesia com a classe, quan aquesta, a través del ple desenvolupament del capitalisme, el sotmet tot al seu poder i no deixa que ningú l'hi disputi. Per conservar-lo, es torna conservadora, reaccionària, i per aconseguir-ho no dubta a destruir la seva mateixa raó de ser: el desenvolupament històric de les forces productives en proporcions gegantines.
Avui, el capitalisme destrueix i degrada els recursos naturals, els boscos, els oceans, la terra, l'atmosfera, els aliments, l'existència de milions de persones, no dubtant a aixafar i massacrar la font que li dóna vida: el treball viu, la força de treball, i de l'explotació extreu la plusvàlua que és al Capital el que l'oxigen per a l'ésser humà. Arribada a aquest punt, la democràcia no és revolucionària com ho va ser en néixer, ni tan sols està justificada històricament com en la seva etapa d'esplendor, de desenvolupament de les forces productives. S'ha tornat reaccionària, i per poder allargar una mica la seva existència recorre a ardits com ara el full de parra dels suposats "drets humans" que tapi les seves vergonyes davant milions i milions d'explotats i oprimits, vergonyes que no poden tapar perquè estan tan a la vista com ho estan l'explotació, la repressió i tota classe d'injustícies i sofriments de la major part de la població mundial, causats precisament pels mateixos que es proclamen defensors de la democràcia i dels drets humans.
Així ho fan tots els Estats capitalistes desenvolupats, on els dirigents són destacats campions de tals consignes. I és lògic que així sigui, perquè la democràcia és el règim polític de la burgesia, classe explotadora per excel·lència, i els drets humans no són més que els drets de l'home burgès, de l'home egoista, de l'individu aïllat i insolidari.
Així, doncs, el que cal defensar no és la democràcia, ni els drets humans, de caràcter burgès, sinó el dret dels explotats i oprimits a rebel·lar-se contra el domini i l'esclavitud del Capital i d'establir una nova societat solidària i sense classes, sense explotació, sense diners, sense exèrcits, sense plusvàlua, sense opressió, sense estats.

La taula de Porrera

Anem de Cupes!

Artur Sardà

Quan escric aquestes línies fa pocs dies que la CUP ha esdevingut segona força política a Reus. Segons els comentaristes el poble ha premiat el seu paper tan rellevant a les institucions municipals, ja que tot i tenir-hi un sol representant (en un consistori de 27) van ser els primers en denunciar tot l'entremat de la màfia sanitària d'Innova.
Jo penso que, a més, la gent hem premiat tota la tasca que han fet fora de les institucions, formant part dels moviments socials, implicant-se en les lluites més populars, organitzant tota mena d'events participatius, és a dir, tota aquesta feina de formigueta que és la que dona sentit i contingut a les organitzacions socials. Els vots s'evaporen fàcil i es rendabilitzen poc... quan no tens gent al carrer!
Vaig conèixer al David Vidal fa 4 anys, just després de les anteriors municipals, quan es va colar a l'Ajuntament. Com que jo soc una mica murri, em vaig presentar fotent-li la bronca perquè al seu programa no deien res sobre drogues i prohibició. El més proper, alguna vaga referència a que s'ha de promoure l'esport entre els joves. Qui hi està en contra d'això? Em sembla que fins i tot el PP tenia propostes similars.
Jo, la meva panereta sobre drogues i llibertat, porto anys i panys venent-la a qui se'm presenta pel davant. Normalment em donen per la pala i no hi pensen més. Aquest cop he de reconèixer que m'he sentit escoltat, i que s'han treballat un ampli apartat al seu programa sobre el tema, amb idees força potables.
En tot cas, a part de declarar-me satisfet, el motiu d'aquest article no és explicar el programa de la CUP, sinó cridar-los-hi l'atenció, a ells i a qualsevol ciutadà de Reus a qui li pugui interessar, sobre la vigència de les noves ordenances cíviques que ens va deixar en herència el PP abans de partir peres amb CiU.
Portem més de 20 anys combatent la Llei Corcuera, que autoritza a la policia a fer controls arbitraris i castigar amb multes severes a qualsevol que es fumi un porro al carrer o senzillament que el porti a la butxaca per fumar-se'l a casa. Si això ja ens indignava, que hem de pensar d'unes ordenances que prohibeixen anar per la via pública amb la cara tapada (ja sigui un burka o un passamuntanyes pel fred), que prohibeixen als infants que juguin a pilota al carrer o als ecologistes que es desplacin amb patins?
Però, què és això? Fins ara només perseguien porreros, ara no en tenen prou que ja empaiten a la canalla i als frecs dolics!
Potser em direu que no ho heu notat. Cert, aquest tipus de lleis al principi no s'apliquen; el mateix passava amb la Llei Corcuera en el seu dia. Però ja constitueixen un as a la mànega, una bala a la reserva de la policia per si de cas tenen un dia tonto i no els hi caus be. I aquí a Reus en sabem bastant de bales perdudes policials!
Més endavant, si prospera el seu discurs, ens hi acostumarem, com ha passat amb la Llei Corcuera, i ens acabarà semblant natural que conductes tan "incíviques" com fumar a l'aire lliure o jugar per les places estiguin prohibides.
El seu concepte de ciutat habitable és el d'una ciutat morta, on res bellugui.
Jo proposo que ordenances com aquestes estiguin les primeres de la llista a l'hora de canviar coses allà on les forces populars en tinguin l'oportunitat. Que no facin com els d'Iniciativa, que prometien al programa que legalitzarien les drogues, i quan van posar al Saura de sheriff, les multes i els Mossos torracollons es van multiplicar al Camp de Tarragona.
Finalment, i mirant una mica més enllà del meu melic local, em pregunto què farà l'Ada Colau amb la policia local de Barcelona, internacionalment coneguda pels documentals que protagonitza. O potser la vertadera pregunta és què farà la policia local de Barcelona amb l'Ada Colau!
Que tinguis sort, oh poble, en aquesta incursió en territori enemic!!

El far

Antonio Orihuela escriu els seus versos en els temps de l'acomiadament lliure

Ferran Aisa

Antonio Orihuela (Moguer, 1965) és professor, investigador, doctorat en història i un dels més lúcids poetes del nostre temps. També n'és autor de llibres d'assaig com *Libro de los tesoros* (La espiga dorada-2007), Libro de las derrotas (La Oveja Negra, 2008), *Poesía, pop y contracultura en España* (Berenice, (2013) i *Palabras gastadas* (Amargord, 2013).

Com a poeta té alguns títols de poesia imprescindible per conèixer el temps en què vivim i que ell desfà peça a peça com si fos un trencaclosques i amb els seus versos crítics però filosòfics desvela les inèrcies del sistema capitalista. Per seguir la seva obra són recomanables les antologies *Para una política de las luciérnagas,* 1995-2002 (Del Satélite-2007) i *Esperar sentado, 1992-2012* (La Baragaña, 2013). Entre la seva darrera producció poètica destaquen els llibres *Todo el mundo está en otro lugar* (Baile del Sol, 2011) i altres tres datats el 2012, *Autogobierno* (Cultura Insonnus), La guerra tranquila (Orogami) i *Cosas que tiramos a la basur*a (2012).

Antonio Orihuela torna a sorprendre als seus lectors amb un magnífic llibre de poemes de contingut crític i d'aire llibertari, que porta un títol de realisme màgic emulant a Gabriel García Márquez, *El amor en los tiempos del despido libr*e (Amargord, Madrid, 2014), però el títol confessa l'autor que l'ha agafat prestat d'un

poema de María Ángeles Maeso del seu llibre *Basura mundi.*

Orihuela dedica el seu poemari a tota aquella gent que lluita i que han viscut la repressió en la seva pròpia vida com Ester Quintana, Laura Gómez, Patricia Heras, Carlos Cano i, entre altres, Carmen Bajo, condemnats per participar en un piquet en la vaga general del 29M (2012).

Orihuela ha dividit el seu llibre en dos apartats "En los tiempos del despido libre" i "El amor", total més de cent seixanta poemes de contingut crític amb l'estat actual de les coses del món. En un dels seus breus poemes el poeta escriu a "Democracia formal": "Elegir una y otra vez el zorro / como guardián del gallinero." En els versos d'Orihuela hi ha molt de l'esperit del 15 M, que ja va recollir en l'antologia amb altres autors titulada *Romance de las plazas.* Orihuela elabora versos crítics amb la societat actual y denuncia el capitalisme: "Los melocotones / que no saben transformase en dinero / no son melocotones." Això ho escriu al poema "Capitalismo y magia"; i a "Ganado lanar", diu: "El nivel de la derrota. / La desaparición del nosotros. / La servidumbre voluntaria"

Els versos d'Orihuela mantenen una idea d'agitació permanent contra els somnolents ciutadans a l'estil dels situacionistes que pretenien provocar amb les seves paraules la consciencia dormida de la gent. El poeta posa el dit on fa més mal per afirmar contundentment coses com aquesta que diu al poema "La escuela del desconsuelo": "El que obedece es la mejor copia del que manda, / la gente vive enamorada de su servidumbre, / pendiente siempre de su jefe, / incapaz de decidir por si misma."

El poeta convida a tothom a nedar contracorrent en mig de la bogeria

de la societat de l'espectacle actual i reflexiona sobre quin és el nostre lloc al món. I el poeta ens descriu l'Espanya real: "Las rentas del trabajo gravadas a nivel de los países nórdicos, / los servicions sociales a nivel de los países africanos."

Els versos d'Orihuela s'aixequen com una ona que vessa amb la seva escuma la nostra riba on vivim els homes dormits: "Vuelven los esclavos / pero no traen canciones que hablen de libertad, / politonos, emoticonos y watsapp / cantan por ellos / las canciones del amo."

Tal vegada aquest darrer llibre, amb Orihuela no es pot dir mai que sigui el darrer, és un dels seus millors poemaris, on segueix la línia de la majoria dels anteriors, per tant es pot dir que la seva obra és una continuïtat permanent de versos crítics amb el sistema capitalista i també amb la passivitat de la gent més conformista que rebel: "Protestamos contra la explotación / pero compramos sus frutos." O aquest altre poema titulat "Armisticio": "La crisis terminará / cuando hayamos vuelto a 1950 en salarios y derechos, / en gasto público y acojone de la población. / La crisis terminará / cuando el paro dé más miedo que el patrón. / La crisis terminará / cuando trabajar se haya hecho tan barato / que tu nónima quepa en un papel de fumae, / cuando salga más a cuenta quedarse en casa, / cuando todo el mundo ande arrodillado, / cuando los jóvenes trabajen gratis / en espera de encontrar un trabajo / en el que se gane un salario de caridad."

El poeta mostra amb els seus versos de quina manera la ideologia dominant forma part de les nostres vides, malgrat això recull les contradicciones e incoherencias del sistema capitalista amb la hipocresia i les mentides que conformen les nostres vides, En el poema "El arte de la vida", diu: "Los ricos evaden capitales, / los pobres colocan a plazo fijo su miedo."

No hi manquen els versos de tipus satíric com per exemple "Ya es primorivera en el Corte Inglés" o "Yo fui perrodista". I novament i d'una manera mordaç llegim a "Escuela": "Como el capitalismo desprecia / los valores que enseñamos / el valor de lo que enseñamos / es ninguno." Pero Orihuela en el fons treu optimisme del seu pessimisme quan escriu: "El paraíso es aquí, ahora / si comenzarámos a celebrarlo / seríamos invencibles".

La recepta

Arròs sec amb bacallà (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
Arrós
bacallà salat
ceba
2 tomàtigues de Ramellet
xampinyons
carxofes
pèsols
espinacs
colflori
all
julivert
pebres torrats
suc de llimona
oli
pebre bord dolç
pebre bo

Elaboració:
Sense dessalar el bacallà el torram, quan està ben torradet, l'esmenussam. Dins una greixonera o calderó començarem el sofregit posant un poc d'oli amb la ceba ratllada; quan comenci a agafar color hi mesclam el bacallà i dues tomàtigues de ramellet. Seguim sofregint i hi posam els xampinyons i els pèsols. Continuam un poc més fins que hi posam l'arrós. Un parell de remenades perquè agafi el gust dels sofregit. Hi afegim pebre bor i pebre bord i l'aigua necessària per fer l'arrós sec (proporció 2 a 1, si és arrós bomba 3 a 1), tenint en compte que l'aigua ha de ser ben calenta, quan ha aixecat el bull hi afegim les carxofes i la colflori, així com un manat d'espinacs. Quan ja l'arròs és quasi cuit, hi posarem un trinxat d'all, de julivert i de pebres torrats i deixarem donar-li el darrer bull perquè quedi a punt de servir.

Bon profit!!!

(*) Aquesta recepta se solia fer el divendres de quarema i el divendres Sant, però es pot fer tot l'any en funció de les verdures de temporada.

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallum.wordpress.comllibertaria

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Els internats de la por

Montse Armengou i Ricard Belis, 2015

★★★★

Impactant documental sobre els centres d'internament de menors durant la segona meitat del segle XX a l'Estat espanyol. Escoles religioses, preventoris antituberculosos, centres d'assistència social eren els llocs on s'ingressava els nens orfes, els fills de mares solteres, de famílies pobres o de pares empresonats. L'ambient era fosc i retrògrad, basat en la imposició obsessiva de l'autoritarisme i l'obediència. En general, això ja se sabia; el que ara se'ns descobreix és la cara (encara) més sinistra: les tortures físiques (a un nen el sostenien a l'aire aixecant-lo per les orelles i després el deixaven caure en sec; a una nena li aplicaven descàrregues d'electroxoc); abusos sexuals (obligació de practicar fel·lacions o sotmetre's a penetracions anals per part dels capellans); experiments mèdics (una nena va ser sotmesa a una intervenció quirúrgia contra la tuberculosi, que no patia, perquè el metge fes pràctiques); venda de nens, etc. Així, un munt d'històries molt i molt sòrdides. No es estrany que les víctimes no ho haguessin explicat mai. També surten les seqüeles que han arrossegat tota la seva vida. Tot i així, el testimoni més imponent és el d'una dona que no va voler ser una víctima amargada sinó que ho va denunciar en llibres i articles. També hi ha un testimoni que comenta que durant els maltractaments li posaven les cançons de Lluís Llach i ara és incapaç d'escoltar-les.
"Els internats de la por" és un documental magnífic que no us heu de perdre. El podeu visionar per Internet al web de Televisió de Catalunya.

Oh Boy

Jan Ole Gerster, 2012

★★★

Deliciosa road movie urbana sobre un noi de vint-i-tants anys. No acaba de trobar el seu lloc a la vida. En un dia es relaciona amb molta gent (la seva parella, els amics, el pare, un veí del pis, una antiga companya a l'institut, uns segurates, un psicòleg…) però sempre acaba insatisfet. Obligat a fer-se el simpatic, tot sembla sortir malament. A mig camí entre el drama existencial i la comèdia amable, el to melancòlic i la meravellosa fotografia en blanc i negre il·luminen amb tendresa la vida gris del protagonista (molt ben interpretat, per cert) el qual només es troba a gust amb persones marginades: la padrina d'un camell i un vell borratxo d'un bar. Amb la primera, disfruta d'una petita sessió de relax en una butaca articulada i amb el segon d'una narració en primera persona de l'ocupació de Berlín al final de la II Guerra Mundial. En el moment més inesperat, la vida ens sorprèn amb instants d'autèntica felicitat i ens compensa de totes les misèries de la nostra existència. Molt bonica.

Santa perdió la cabeza

★★★

Arantzazu Gómez Bayón, 2002

Una visió surrealista de les edats de la dona (infantil, juvenil, adulta, vella) visualitzades com els passos penitents d'una confraria religiosa de la Setmana Santa, que condueix inexorablement al calvari i a la crucifixió. Plantejada amb una dialèctica feminista, aquest curtmetratge subratlla les opressions que pateixen encara avui dia les dones. Les escenes són impactants, com tretes del Buñuel més corrosiu i el discurs, tot i previsible, no deixa de tenir plena vigència perquè les discriminacions de gènere hi són.

Milestones

Robert Kramer i John Douglas, 1975

★★★

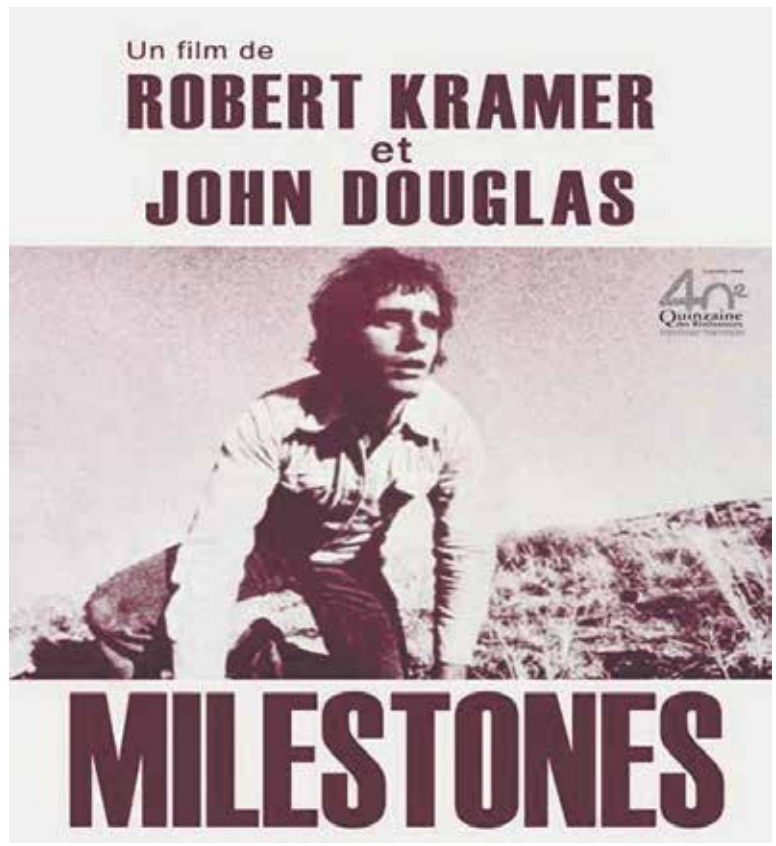

Una autèntica fita del cinema underground nord-americà, de prop de tres hores de durada. Té una estructura a manera de collage, que protagonitzen persones i col·lectius, alguns d'ells de l'esquerra radical contestatària i antisistema dels Estats Units. Dóna una visió crítica de tot un país i d'un sistema (l'entramat polític, econòmic i militar) que trinxa les esperances en un món millor. La Guerra del Vietnam es compara amb la repressió contra els pobles indis autòctons o l'esclavitud de la comunitat negra. Les víctimes de l'opressió són la veu que crida a l'emancipació i la revolta.
El documental recull la ideologia progressista de la dècada del setanta. És una obra important (a voltes llarga i tediosa), feta al marge de la indústria cinematogràfica i que es pot veure com

“Barricada. Una història de la Barcelona revolucionària”

Josep Pimentel: “M’interessen els obrers manuals que van estar en la barricada, no els líders”

Enric Llopis

Després d’un any i mig de treball d’investigació, Josep Pimentel ha publicat recentment el seu primer llibre: “Barricada. Una historia de la Barcelona revolucionaria” (Ed. Centre d’Estudis Federica Montseny de Badalona).
L’autor, diplomat en Relacions Laborals, llicenciat en Humanitats i historiador vocacional, adopta en el text la perspectiva dels treballadors manuals “de coll blau”, qui integraven les barricades i lluitaven en els barris. Josep Pimentel no manifesta cap interès pels grans lideratges. El decisiu, entre juliol de 1936 i desembre de 1938 a Barcelona, van ser les col·lectivitzacions, les barricades (un element fonamentalment simbòlic) i el funcionament d’una societat obrera paral·lela a la burgesa, que es va començar a forjar entorn de 1870. El llibre de 100 pàgines té ànim divulgatiu, segons l’autor. “Pretén despertar l’interès de qui desconeixen el que va passar en la Barcelona revolucionària”.

- Una de les tesis del llibre és que les barricades tenien en la Barcelona de juliol de 1936 una funció sobretot simbòlica…
Edificades amb pedres, les barricades representen la rebel·lia. No tenen una funció estratègica. Es van construir barricades també en la Setmana Tràgica (1909) i de manera espontània en l’ocupació de l’edifici de la Telefònica (maig de 1937). Avui no seria possible aixecar barricades perquè l’asfalt ha substituït a les llambordes.

- El llibre comprèn el període juliol de 1936 - desembre de 1938. Per què tries aquestes dues dates?
La primera part juliol de 1936-maig de 1937 és la que correspon a la Barcelona revolucionària. Entre maig de 1937 (successos de la Telefònica) i 1938, s’esvaeix el “somni” revolucionari per diferents factors. En primer lloc a causa de la fam (si el poble no té la panxa plena, la revolució continua però passa a un segon pla). A més, al maig de 1937 els líders anarquistes demanen a la militància que abandoni les barricades. D’altra banda les forces polítiques burgeses, ERC i una part del PSUC, intenten liquidar la revolució, encara que no ho aconsegueixen per la força del moviment llibertari. Altre factor són els bombardejos indiscriminats de l’aviació franquista contra la població civil, a la qual es tracta de desmoralitzar. Aquest és un

assumpte poc estudiat. Barcelona és la primera ciutat europea a sofrir un bombardeig indiscriminat en el segle XX. Només el 18 de març de 1938 van morir a Barcelona mil persones per efecte dels atacs aeris.

- Quin punt de vista adoptes a l’hora d’escriure el llibre?
El de l’obrer manual que va viure en primera persona la revolució. No m’interessa en absolut el fenomen dels líders, tampoc els de la CNT (en el llibre només se cita una vegada a Durruti, i de passada). Per al text vaig realitzar entrevistes a obrers manuals, sobretot gent que eren nens o adolescents en l’època (fills d’aquests obrers). El fil conductor de “Barricada. Una historia de la Barcelona revolucionaria” és la memòria de Pedro García, fill d’immigrants d’Almería que va néixer en el barri barceloní de Can Tunis.

- Consideres que aquest llibre s’inscriu en una forma d’historiar la guerra de 1936 i la revolució distinta de l’acadèmica i convencional?
A la nova historiografia, i particularment als historiadors joves, ens interessa sobretot el que va fer la gent anònima i de base, no tant els fets dels líders. En el Camp de la Bota (Barcelona) les tropes franquistes van afusellar a molta gent, doncs bé, el 70% dels militants de la CNT enterrats eren obrers manuals que procedien de la immigració. Aquest és el perfil de la gent que vaig investigar per al llibre. M’interessa la perspectiva de qui van viure la revolució des dels barris, no en un despatx. Apareixen en el llibre uns 15 testimoniatges d’aquestes característiques. També vaig estudiar els relats de periodistes de l’època de diferent filiació (liberals, republicans, cristians, socialistes o marxistes).

- Què aporta el testimoniatge de Pedro García?
En la part final del llibre es publiquen 15 pàgines de les seves memòries. Va viure la revolució. De família immigrant, la majoria estaven vinculats a l’anarquisme, bé per ideologia bé perquè la CNT els va obrir portes laborals o d’accés a l’habitatge i l’educació. El pare de Pedro García va estar en la Columna Durruti i els seus oncles en la columna Els Aguiluchos de la FAI. Pedro, que tenia 12 anys en l’època, va estudiar en una escola racionalista i va passar pels espais de sociabilitat obrera que existien en l’època. El seu testimoniatge transmet a més una idea molt important, la solidaritat. Quan un obrer es trobava a la presó, la seva dona venia alls o verdures en la porta del mercat. Els treballadors li compraven solidàriament doncs intuïen que tenia un familiar pres. Això li va ocórrer a la família de Pedro García.

- A què atribueixes el triomf de la revolució llibertària en la Barcelona de 1936?
El fet que més m’ha interessat és que amb caràcter previ es formés una societat paral·lela a la burgesa. El punt d’origen és 1870, quan les societats obreres es van adherir a la AIT. A partir de llavors comença a prendre cos tot un entramat d’escoles racionalistes, cooperatives, premsa obrera, centres excursionistes, ateneus llibertaris, salons de ball… I la importància del carrer, on es desenvolupava bona part de la vida. Els habitatges obrers eren de grandària molt reduïda, i tot el món en el carrer es coneixia. Per això quan es tancaven els sindicats a causa de la repressió o durant la dictadura de Primo de Rivera, l’activitat sindical i solidària continuava.

- Cites una xarxa d’espais d’emancipació que conformen una societat paral·lela. Estaven destinats exclusivament als militants i afiliats de la CNT?
Eren manifestacions properes al món anarquista però que acollien a tot el món. Els locals de la CNT a Barcelona eren el primer lloc al que es dirigirien els immigrants que arribaven a la ciutat. Allí se’ls ajudava a buscar habitació, treball, que els fills ingressessin en una escola racionalista o els pares en l’escola per a adults. La CNT era més que un sindicat.

- Quins van ser els principals assoliments de les col·lectivitats en la Barcelona de 1936?
Un dels exemples és la col·lectivització del metro, des del 24 de juliol de 1936 fins al final de la guerra. Per al llibre he pogut treballar amb documentació original, de la comptabilitat i les memòries de l’empresa. Entre altres assoliments, es va promoure un sistema tarifari integrat (el mateix bitllet servia per al metro, el tramvia i l’autobús). Els alcaldes de Barcelona en els anys 90 (del segle XX) “venien” aquesta idea com una cosa original, però es va posar en pràctica ja el 1936. A més, de l’empresa del metro es van eliminar 56 alts càrrecs de caràcter “figuratiu”, entre els quals es trobaven marquesos i personatges de la burgesia. Els alts càrrecs cobraven en total 30.000 pessetes al mes (la suma dels 36), mentre el sou d’un maquinista era de 250 pessetes mensuals. El preu del bitllet es va rebaixar de 10 pessetes a 0,15 i les persones amb minusvalidesa, majors, nens i ferits de guerra viatjaven gratis.

- Quins altres casos de col·lectivització destacaries, a més del metro?
Els menjadors populars van acabar amb la mendicitatd a Barcelona. Es van distribuir 50.000 racions de menjar diàries. Els treballadors no només van col·lectivitzar l’Hotel Ritz, sinó que a més el van convertir en un menjador popular. Testimoniatges de l’època assenyalen que els treballadors ploraven pel fet de tenir accés a menjar en el “temple” de la burgesia.

- Finalment, va cometre errors la CNT?
És molt fàcil parlar passat el temps. Per exemple, que a “Solidaridad Obrera” i la premsa anarquista es critiqués que els obrers defensessin l’edifici de la Telefònica, enfront de l’entrada de l’exèrcit de la República. Aquests mitjans van fer “d’altaveu”, diguem, dels dirigents de la CNT que es van integrar en el govern.

** Article publicat al web Rebelión.*

Llibres

Un barri fet a cops de cooperació
El cooperativisme obrer al Poble Nou

La Ciutat Invisible / Arxiu Històric de Poblenou

La Ciutat Invisible, 2015, 240 pàg.

La història del segle XX del barri del Poblenou de Barcelona no es pot explicar sense el cooperativisme obrer, les cooperatives de consum que van anar muntant els seus veïns. La Ciutat Invisible ha retratat aquest passat al llibre 'Un barri fet a cops de cooperació', juntament amb l'Arxiu Històric de Poblenou. Per fer-lo realitat, han estat recollint finançament a través d'un projecte de micromecenatge. El llibre és el segon volum de la col·lecció Memòria Cooperativa.

Conèixer el passat de la pràctica cooperativa ens dóna les claus per a fer possible una economia social i solidària on les persones estiguin al centre de la vida. Primer van retratar la història obrera de Sants, ara ho han fet de Poble Nou i el pròxim llibre serà sobre el cooperativisme del barri de la Barceloneta.

El llibre és un relat que conjuga l'estudi de les formes associatives històriques dels habitants d'una zona amb l'articulació d'un territori en concret, en aquest cas, les cooperatives del barri del Poblenou de Barcelona. La cooperació social fou l'argamassa dels barris populars i aquesta es condensà en institucions com les cooperatives.

El cooperativisme proporciona un exemple del que fou la potent institucionalitat obrera a Catalunya entre finals de segle XIX i el primer terç del XX. Un moviment socioeconòmic consubstancial a la idiosincràsia del territori i a la memòria social del país, articulat des de baix i que emanà de les necessitats concretes de la població com a resposta al règim d'explotació derivat de la industrialització a ultrança.

El llibre, farcit de fotografies, retrata no només una alternativa econòmica i de consum sinó com les cooperatives van ser llocs de trobada i de sociabilitat fonamentals per a la gent del barri, organismes culturals i educatius potents i serviren per articular sistemes de mutualisme, defensa i autoprotecció pels més humils. Recorden els autors del llibre que les cooperatives van assumir 'el paper de cuidar-se de la pròpia gent, l'autogestió de la cura, de la comunitat per la comunitat, del barri pel propi barri'.

'Un barri fet a cops de cooperació' és fet també amb la finalitat de mantenir viva la memòria, recuperar les experiències d'aleshores, rescabalar la importància del llegat cooperatiu i reivindicar-ne la seva vigència. Vol ser un petit homenatge a tots aquells personatges anònims, treballadors i treballadores, que contribuïren a la formació d'entitats autogestionàries i a la creació d'una geografia proletària contrahegemònica a la formació de la metròpolis burgesa barcelonina, la barcelona dels barris.

Palabras de barricada
Una recopilación de anarcoversos

Fernando Barbero Carrasco (Coord.)

Queimada Ediciones, 2015, 238 pàg.

L'editorial madrilenya Queimada Edicions acaba de publicar l'antologia poètica "Palabras de barricada. (Una recopilación de anarcoversos)", coordinada per Fernando Barbero Carrasco. A l'antologia participen poetes com Jesús Lizano, Antonio Orihuela, Isabel Bono, Eladio Orta, Jesús Bonilla, David Castillo, Gerard Jacas, Mateo Rello, Xavier Díez, Andreu Aisa, Pep Castells, José Icaria, Rafael Calero, Alberto García-Terresa, Enrique Falcón, Felipe Zapico, Marta Navarro, Eladio Méndez, Carmen Herrera Castro o Ferran Aisa.

Aquest poemari és un intent de conèixer a poetes anarquistes contemporanis a través de breus retalls de les seves obres per aconseguir mostrar a través d'unes paraules agrupades en línies rítmiques, emocionants i emocionades el pensament anarquista. Aquest en el qual es basa el creixement del ser humà: suport mutu, solidaritat i col·lectivitat; així com rebuig de déus, amos i il·luminats; el que ens fa lliures a través del pacifisme.

Recull textos poètics llibertaris en el sentit ampli de la paraula; per a això han sol·licitat a les seves autores i autors el seu consentiment per a publicar-los i han estat enfilats en aquest collaret vermell i negre ple de fúria, amb la idea de la Revolució i la Història sobrevolant els seus passatges. En aquest recopilatori, també ha tingut cabuda una mostra de Poesia visual o avantguardista.

El criteri que s'ha seguit ha consistit en la certesa que el que explicaven els artistes, tenia aquest imprescindible compromís social, revolucionari, transgressor i subversiu. Res més i res menys. No s'ha entrat a jutjar adscripcions polítiques; no obstant això, excloent algunes escasses excepcions, la immensa majoria de qui en aquesta publicació se sotmeten a la consideració del lector, es declara anarquista. I atenent al caràcter internacionalista de la ideologia llibertària, s'han inclòs alguns poetes àcrates que han nascut més enllà de l'estat espanyol.

Aquest poemari no hauria estat possible sense el suport entusiasta d'Antonio Orihuela (que va facilitar una sorprenent, nodrida i impensable llista de poetes àcrates) i de Ferran Aisa-Pámpols, que va actuar com cònsol de la Poesia anarco-catalana. Ursa Gersak (professora d'espanyol a la Universitat de Ljubljana), va bussejar entre els poetes eslovens, per a trobar la flor anárquica i poètica que ens fa germans i Marjeta Drobnic (brillant traductora eslovena), la va traduir perquè Babel no fós un impediment.

El lloc físic que ocupen els poetes i les seves propostes a 'Palabras de Barricada', és el de l'ordre que van arribar a l'editorial. Els poemes es troben precedits per una breu biografia de cada autor o autora.

Revistes

EL PÈSOL NEGRE

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i el Cardener, http://www.bllibertari.org/

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'actualitat crítica, https://www.diagonalperiodico.net/

VIA LIBERTARIA

Butlletí del Sector Federal Ferroviari de la CGT, http://www.sff-cgt.org

A, RIVISTA ANARCHICA

Revista anarquista italiana mensual des de Milà, http://www.arivista.org/

Documental 'Radikales Libres' #9N. Rulando por Barcelona

Redacció

Un documental d'Alberto Peñalba & Jakue Pascual (AnarkHerria) per al debat sobre la situació de Catalunya durant la consulta sobre la independència que va tenir lloc el passat 9 de novembre del 2014, amb entrevistes a vuit coneguts activistes dels àmbits llibertaris i independentistes, entrevistes realitzades els dies 7, 8, 9 i 10 de novembre de 2014: Iñaki Garcia, Jordi Martí, Núria Comerma, Ricard de Vargas, Joni D., Oriol Rigola, Montse Puig i Xavier Domènech.

El documental, d'una durada de 43 minuts, es pot veure a l'enllaç de youtube https://www.youtube.com/watch?v=bINaJ21X_8Y

"És des del comunitari com bastió de la identitat i oposat a la uniformització estatal -i no des de la idea de representació d'un Estat propi inexistent en una memòria alertada enfront de reproduccions alienants de domini-, des d'on podem parlar de irreductibilitat autoafirmant d'allò basc.

Aquí resideix el seu caràcter antiautoritari, en el comunitari, en una volta sobre si mateix que defineix un ésser diferent i enfrontat a un Estat vist com negatiu."

(Anark Herria)

Pedro Duque Tejedor, encausat pel cas Expert

“El cas Expert és una venjança de la guàrdia civil”

“Anem a judici el 9 de juliol a Tarragona, 11 anys després de ser apallisats per la guàrdia civil”

Josep Estivill

- Fes-nos una introducció sobre el conflicte viscut amb l'empresa Expert?

L'Empresa Expert Polymere es trobava al Polígon del Foix de l'Arboç (Tarragona), es dedicava al sector de l'automòbil i fabricava filtres de carboni actiu per a les diferents indústries del sector. Tenia 147 treballadores, de les quals 67 eren de plantilla i la resta d'ETT. Prèviament al conflicte, no hi havia relació amb l'empresa, ja que el comitè era, en la seva totalitat, de la UGT. Però els treballadors van fer fora l'assessor de la federació d'UGT, ja al principi de les negociacions. De fet, la delegació d'UGT va manifestar al comitè que l'ERO era insalvable i que calia acceptar la proposta de la direcció de l'empresa. Davant d'això, el comitè va recórrer a la CGT per veure si realment això era així i quines possibilitats hi havia per salvar la situació. 8 dels 9 membres del comitè, en veure que la seva pròpia organització pretenia negociar els acomiadaments que plantejava l'empresa van requerir el suport de la CGT i es van afiliar al nostre sindicat. A continuació, el comitè va comunicar a l'empresa que tindrien com a assessors a les negociacions de l'ERO al company Juan Antonio Soler, secretari general de la CGT de l'Alt Penedès-Garraf, i a mi mateix, com a secretari general del Baix Penedès. La relació amb l'empresa era dolenta, ja que volia acomiadar els treballadors de la plantilla i mantenir els de les ETT. La representació de la CGT li va manifestar al comitè de treballadores que en tot moment el procés de negociació havia de ser transparent i que qualsevol decisió al respecte la prendria l'assemblea de treballadors. Un cop l'empresa va saber que els assessors del comitè serien de la CGT, per voluntat dels treballadors, s'elaborà amb ella un calendari de negociacions.

- En quin moment la Guàrdia Civil va fer acte d'aparició?

El 20 de juliol de 2004, segons el calendari, es va mantenir una reunió amb la direcció de l'empresa i sobre les 13:30h es va celebrar una assemblea amb els treballadors del torn del matí i de la tarda, en el menjador de l'empresa. A l'assemblea es va explicar als treballadors com anava el procés de negociació i les possibles alternatives als acomiadaments. Un cop acabada l'assemblea, tant el company Soler com jo mateix, vam comentar al comitè, ja a la porta de l'empresa, que si sorgia cap problema en el decurs de la tarda ens truquessin, ja que marxàvem a dinar. El sorprenent és que l'única cosa que vaig menjar aquell dia van ser unes bones hòsties...

Vam pujar al cotxe i el sentit de la marxa dels carrers ens obligava a passar per davant de la porta de l'empresa per sortir del polígon. Quina no seria la nostra sorpresa quan vam veure que la Guàrdia Civil estava apallissant les treballadores i treballadors que estaven dins del recinte de l'empresa. Jo vaig deixar el meu cotxe a la vorera, vaig baixar tot deixant-lo en marxa i vaig preguntar què passava. A continuació, quatre guàrdia civils, sense que jo tingués temps a dir res més, em van agafar pel coll, em van donar un cop de puny a la cara, uns deu cops de porra a les costelles amb tota la mala hòstia i em van agafar d'una revolada. En aquell moment vaig perdre fins i tot les xancletes que duia i em van trencar el rellotge. Quan em van ficar dins del Patrol em van emmanillar, amb les mans al darrera, i molt fort. A continuació, se'm van endur a la caserna de la Guàrdia Civil de Llorenç del Penedès, població propera, que està a uns cinc quilòmetres d'on hi havia l'empresa.

A la caserna, em van baixar del cotxe, encara emmanillat, i em van ficar en una habitació. Allà els vaig sentir que deien que “éste se va a enterar”. Després, em van prendre declaració i vaig demanar que truquessin l'advocat, que és el que encara avui em representa. A continuació, a petició de l'advocat, em van traslladar al CAP de l'Arboç per ser atès de la brutal pallissa que havia rebut, de la qual tinc informe d'assistència i lesions. Novament em porten a la caserna i aquí l'advocat va contactar amb els jutjats del Vendrell, a l'objecte que em deixessin en llibertat, ja que la intenció del responsable de la caserna era deixar-me detingut durant 72 hores, amb tot el que allà pogués succeir. El jutjat del Vendrell va atendre la petició del meu advocat, tot deixant-me en llibertat amb càrrecs.

A l'endemà, vaig anar al jutjat per presentar una denúncia per les agressions patides a mans de la Guàrdia Civil. Amb posterioritat, el fiscal em va citar. Li vaig manifestar que havia estat agredit i, malgrat l'informe de lesions, em va insinuar que aquestes me les podia haver fet jo tot sol. En aquest trànsit entre la denúncia i la citació del fiscal -crec recordar que era sobre el mes d'agost- em va cridar un jutge suplent per prendre'm declaració i ratificar la denúncia. Era un noi molt jove, que fins i tot preguntava i tenia curiositat per conèixer la CGT i jo li vaig explicar la història de la CNT, l'escissió, etc. Recordo que em va comentar que tot allò no li havien ensenyat a la universitat. Uns trenta anys devia tenir aquell jutge.

- De què se us acusa exactament?

Se'ns acusa d'atemptat contra l'autoritat i de vulnerar el dret al treball, però les acusacions són totalment falses. És tot un muntatge que ve arran de les denúncies presentades per totes i tots els que ara estem imputats. Entenc que és un acte de venjança. Cal dir que en cap moment l'empresa Expert va denunciar els assessors, ni el comitè, ni tampoc a cap dels treballadors.

- Quina va ser l'evolució posterior de l'ERO d'Expert?

Després dels fets, el 30 de juliol del 2004 es va fer una manifestació a l'Arboç sota el lema “Defensar els llocs de treball no és delicte, prou repressió”, d'unes 400 persones, que va anar des de l'empresa fins a l'Ajuntament, protestant contra la repressió i les càrregues injustificades de la Guàrdia Civil. Posteriorment, el comitè no ens va requerir més i uns mesos després vam saber que l'empresa directament havia tancat.

- Com és que aquest cas s'ha allargat durant onze anys?

Ni idea. Pregunteu-li al jutge o al fiscal. Si fos per mi, ja estaria tancat.

- Com us sentiu després de tant de temps d'haver-se produït els incidents i davant les peticions de presó?

No ho acabo d'entendre, que després de tant de temps el procés continuï endavant. Cal recordar que la majoria de les treballadores imputades aleshores no tenien fills i ara tenen família, per la qual cosa els genera un impacte psicològic irreparable. I més encara, 11 anys després. D'altra banda, el company Soler i jo estem jubilats i ara ens ve tot això. Porto lluitant pràcticament des dels 18 anys, amb més de 30 anys militant a la CNT i la CGT. I mai no m'havia vist en una situació com aquesta.

- Quan i on se celebra el judici?

La vista està prevista pel 9 de juliol a les 10 hores al jutjat penal número 2 de Tarragona.